

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My Favorite

Boss

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MELANIE MORELAND

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

My Favorite Boss

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MELANIE MORELAND

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27 Son Söz
Teşekkür Yazar
Hakkında

Moreland Books'tan da temin edilebilir

EN SEVDİĞİM PATRONUM

Melanie Moreland

Telif hakkı © 2024 Moreland Books Inc.

Telif Hakkı # 1214215

ISBN E-kitap 978-1-998471-04-1

Tüm hakları saklıdır

Lisa Hollett tarafından düzenlenmiştir, Silently Correcting

Your Grammar Sisters Got Lit.erary Author Services

tarafından düzeltilmiştir Kapak tasarımı Feed Your Dreams

Designs tarafından yapılmıştır

Kapak illüstrasyonu: Bigfoot Creative

Kapak içeriği sadece örnek amaçlıdır ve kapakta resmedilen kişiler modeldir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir.

Bu kitap bir kurgu eseridir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya geliştirmek için kullanılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler, olaylar ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve ya kurgusal ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetiyle değildir. Herhangi bir ticari marka, hizmet markası, ürün adı veya adlandırılmış özellik, ilgili sahiplerinin mülkiyeti olarak kabul edilir ve yalnızca referans amaçlı kullanılır. Bu

terimlerin kullanılması, herhangi bir onay anlamına gelmez. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, bunlarla ilişkili veya bunlar tarafından desteklenmemiştir.

İçerik veya anlatılan konularla ilgili endişeleri olan okuyucular, web sitemdeki içerik uyarısını inceleyebilirler:

<https://melaniemoreland.com/extras/fan-suggestions/content-advisory/>

Adanmışlık

*Sevgili Matthew'uma – her şeyim olan
sevgilime.*

Her zaman senin, M xx

Birinci Bölüm

BANE

Beklediğim kapı çalma sesi geldi. Bu sesi iyi tanıdığım için hemen fark ettim.

Tık, tık. Duraklama. Tık, tık.

Kapının diğer tarafındaki kişiyi kızdırmak için cevap vermeyi bir an geciktirdim. Tekrar kapıyı çalabilmeden önce, "Girin" diye seslendim.

Kapı açıldı ve Laura, kollarında bir yığın dosya ile içeri girdi. Davet beklemeden karşımda oturdu. Konuştuğunda, sesi kasıtlı olarak ölçülüydü, şüphesiz bana yeni bir ders vermek istediğini gizliyordu, ancak insan kaynakları müdürü olarak bunu yapamayacağını biliyordu. Yine de, sesinde zar zor gizlediği bir sabırsızlık vardı.

Ona bunu söylemek

zorundaydım.

"Alexander," diye

başladı.

"Laura," diye cevap verdim, önümdeki sayfadaki sayı dizilerinden gözlerimi ayırmadan.

"Konuşmamız gerek." Bir süre durakladı. "Hemen."

Cevap vermediğimde, masanın üzerinden uzanarak önümdeki dosya klasörünü kapattı. "Ve tüm dikkatini bana vermen gerekiyor."

Bir iç çekerek arkama yaslandım, gözlüklerimi çıkardım ve gözlerimi ovuşturdum. "Neden burada olduğunu zaten biliyorum, Laura. Sesini yorma, devam edelim."

"Bu, iki ayda altıncı asistanın, Alexander. Altıncı."

"O korkunçtu. Islak bir kağıt torbadan çıkmama bile yardım edemedi."

Laura gözlerini devirdi.

"Bana daha iyi birini göndermen gerekiyor."

"Size elimizdeki en iyi adayları gönderdim. Her birinde bir kusur buldunuz." Bir dosya klasörünü açtı. "Sürekli geç kalıyor, tavırları kötü, talimatları yerine getiremiyor... Çok fazla gülümsüyor." Başını kaldırdı. "Devam edeyim mi? Bulduğunuz kusurlar o kadar önemsiz ki, gülünç bile. İnsanlara yerleşmeleri için neredeyse hiç şans vermiyorsunuz ve onları kovuyorsunuz. Burada bir kalıp görüyor musunuz?" Gözlüklerini çıkardı ve bana sert bir bakış attı.

"Evet. Bana yanlış insanları gönderiyorsunuz. İnsan kaynakları açıkça işini yapamıyor. Size gereksinimlerimin listesini vermiştim."

Bana baktı, sesi açıkça sinirliydi. "Hayır. Desen sensin. *Listen* saçma. Kimse senin istediğin saatlerde çalışmayacak, emrinde olmayacak, peşinden koşmayacak ve asla karşılık vermeyecek. Ayrıca senin istediğin eğitim düzeyine sahip olmayacaklar, anında seyahate çıkamayacaklar ve..." Listeye bakarak "...iyi sandviç yapamayacaklar." Başını sallayarak iç geçirdi. "Sen bir asistan işe alıyorsun Alex. Uşak değil."

"Sally tüm bunları ve daha fazlasını yapıyordu."

"Sally seni tanıyordu ve seninle başa çıkabiliyordu. Ayrıca, elli altı yaşındaydı ve seni yerine oturtmayı biliyordu. Sana yardım etmek için gönderdiğimiz tüm bu genç kadınları ve erkekleri korkutuyorsun. Onlara hiç şans vermiyorsun." Gözlerini bana dikti. "Ve bu insan kaynaklarının suçu değil. Buradaki başarısızlığın ortak paydası sensin."

"Ha," diye burnumdan soludum. "Ben daha iyisini yapabilirim."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Bana taşıdığı dosya yığını uzattı.

"Bunlar ne?"

"Bu iş için en iyi dört aday. Onlarla sen görüşeceksin."

Dudaklarımı büzerek dosyaları aldım. "Bunun bir zorluk olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun. Doğru adayı bulacağım." Geriye yaslandım. "Doğru adayı bulursam ne kazanacağım?"

"Görüşme yaparsın, işe alırsın ve altı haftadan fazla çalışırlarsa? Hatanın bizde olduğunu kabul ederim."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Özür dilemeye hazırlan." Ona göz kırparak sırtıttım. "Oldukça eğlenceli bir gösteri bekliyorum."

Laura gülerek ayağa kalktı. "Bu işe yaramazsa, özür dilemek zorunda kalacaksın. Sanırım, sorunun başından beri senin kibir ve egon olduğunu belirten bir ofis notu yeterli olacaktır. Ayrıca, tüm İK departmanına öğle yemeği ısmarlayacaksın. Seçim bizim."

Kıkırdadım. Laura'yı seviyordum ve küçük atışmalarımızdan keyif alıyordum. "Adil olması için diğer adayların listesini görmem gerekiyor."

"Tamam. Bu pozisyon için sadece altı kişi daha nitelikliydi. Onları sana göndereceğim."
onları göndereceğim."

"Harika. Şimdi ofisimden çık. Bir asistan işe alacağım."

O çıktı, ben de üzerinde çalıştığım tabloya geri döndüm. Bu projenin bütçesi kısıtlıydı ve hiçbir şeyi gözden kaçırmadığımdan emin olmak istiyordum. Asistan işini sonra hallederdim.

Ne kadar zor olabilir ki?

Kısa bir süre sonra, İK'dan başka bir kadın daha dosya getirdi. Çıkarken durakladı. "Oh, Bay Bane," dedi, sesi gergindi.

"Evet?"

"Laura, görüşmelerin planlandığını söylememi istedi, diğer adaylarla da iletişime geçmemi istedi. Bir tanesi hariç hepsine ulaştım. Ona siz telefon etmelisiniz."

"Tamam."

"Cuma günü öğleden sonra, saat ikiden altıya arasında." Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ne?"

O gün yarındı. Ve ben öğleden sonra izin almayı planlamıştım. bunu geçen hafta Laura'ya söylediğimden emindim. Beni oyundan düşürmek için bunu yapıyordu. Elimi sallayarak onu uğurladım.

"Sorun değil."

O, küçük bahsin içinde olduğu belli olan bir gülümsemeye, "İyi öğleden sonraları" dedi.

Kapı arkasından kapandı ve ben inledim. Yarın için hazırlıklı olmak istiyorsam biraz çalışmam gerekecekti. Bu mülakat sürecini başarıyla geçip şirketteki en iyi asistanı alacaktım.

Sonrasında yapılacak yalakalıkları sabırsızlıkla bekliyordum. Dosyalara uzandım ve çalışmaya başladım.

Adayların sayısını göz önünde bulundurarak, dosyaları iki gruba ayırdım: en güçlü adaylar ve ikinci sıradakiler. Özgeçmişleri okurken notlar aldım, referansları kontrol ettim, bazı yorumlara başımı salladım. Bitirdiğimde, en iyi üç adayı seçmiştim ve geri kalanları uyumluluklarına göre derecelendirmiştim. Asistanımdan çok şey bekleniyordu, bunu biliyordum. Ben çok çalışıyordum ve onlardan da aynısını bekliyordum. Ofisimde zeki, hızlı düşünebilen birine ihtiyacım vardı. CAD (bilgisayar destekli tasarım yazılımı) kullanmayı bilmelerini beklemiyordum, ama genel bir anlayışları olması artı bir özellik olurdu. Şu anda, gerektiğinde peyzaj tasarımlarında benimle birlikte çalışacak asistanlarım zaten vardı. İşe alacağım kişinin ofisini ve takvimimi yönetmesi ve beni doğru yolda tutması gerekiyordu. Yaptığımız işin temellerini anlamalarını istiyordum. Rakamları ve bütçeleri gözden geçirmelerini. Toplantıları planlamalarını, müşterileri bilgilendirmelerini, küçük sorunları halletmelerini, e-postaları ve telefonları takip etmelerini.

Ve evet, istediğimde bana sandviç ve kahve hazırlamasını. Ara sıra kişisel işlerimi halletmesini.

Onların kibar, sessiz ve yoluma çıkmamalarını bekliyordum. Ve her zaman istediğimi elde ediyordum.

Cuma öğleden sonra, masamdaki azalan listeye baktım.

Asistan bulmanın bu kadar zor olduğunu kim bilebilirdi ki? Bazen, sanki mülakata giren ve yetersiz bulunan kişi benmişim gibi hissediyordum.

Beklediğim görevlerin listesini okuduğumda bir kadın güldü. Listemi aldı, okudu, bir kalem aldı ve listedeki maddelerin yarısından fazlasını çizdi. Sonra bana beklediği maaşın teklif edilenin iki katı olduğunu söyledi.

Ve o benim dördüncü tercihimdi.

Birinci ve üçüncü adaylarla yaptığım görüşmeler o kadar kötü geçmişti ki, onlara iş teklif etmenin bir anlamı olmadığını biliyordum. İkinci adayım hiç gelmedi. Altıncı aday evli ve üç çocukluydu ve görüşmenin çoğunu fazla mesai yapmayacağını, seyahat etmeyeceğini, çocuklarının randevuları ve hastalandıklarında onlara bakmak için çok fazla izin alması gerektiğini anlatarak geçirdi.

"Bu sık sık olur," dedi omuz silkerek. "Ama evden çalışabilirim."

Onu kırmadan ofisimden çıkarmayı başardım.

Listede iki isim kalmıştı. Saate baktım ve yüzümü buruşturdum. Dokuz numaranın da gelmeyeceğini hissettim. Randevu saatini çoktan geçmişti ve ne gelmiş ne de aramıştı. Geriye Magnolia Myers kalmıştı. Özgeçmişini elime alıp hafızamı tazeledim. Dört ay önce emekli olan bir müşteri yöneticisinin kişisel asistanıymış. O zamandan beri bir ajansda yarı zamanlı çalışıyormuş. Aradığım niteliklere sahipti, ama beni duraksatan kişisel referans mektubuydu. Övgü dolu olsa da, "cesur, yardım etmeye ve öğrenmeye istekli" ve "

"her zaman gülümseyen" gibi kelimeler beni duraksattı. Cesur ve gülümseyen birini istemiyordum. Sessiz ve çalışkan birini istiyordum.

Ama neredeyse başka seçeneğim kalmamıştı.

Saat 5:45 geldi ve geçti, ben de iç geçirdim. Belli ki Bayan Myers da fikrini değiştirmişti. Ceketimi alırken kuru bir kahkaha attım. Pazartesi günü Laura'ya yenildiğimi kabul etmek ve gururumu yutmak zorunda kalacaktım.

Asansör düğmesine bastım, tavandaki ışıkları kapattım ve koridorda bekledim. Telefonumu unuttuğumu fark edince, aceleyle geri döndüm, masamdan aldım ve asansör koridorda çaldığında geri koştum. Bu günü bir an önce geride bırakmak için kapıya doğru aceleyle giderken ayağım vitrin kenarına takıldı.

Ama ben yana doğru sendelediğim anda, biri dış resepsiyon odasından koşarak geçiyordu. Birbirimize çarptık, kollarım otomatik olarak bana çarpan kişiyi yakaladı. Sert zemine düştük, kollar ve bacaklar birbirine karışmıştı. İlk çarpan ben oldum, küçük, sıcak bir vücut üstüme düştü. Yüksek sesle bir nefes verdim, üstümdeki kişi şaşkınlıkla hafifçe nefes aldı, bu ses bana bu yabancıнын bir kadın olduğunu gösterdi. Etrafımdaki ışıklar nedense sönmüştü ve bir an için donakaldım.

Sadece birkaç saniye olduğunu bilmeme rağmen, hiçbir şeyin olmadığı sonsuz bir süre gibi geldi. En fazla otuz saniye. Şok içindeydim, olduğu yerde kalmaktan memnun görünen, tatlı kokulu bir kadını kucaklamıştım. Kafamı kaldırdım ve loş ışığın kaybolmasının sebebinin kafamı kaplayan yoğun saçlar olduğunu fark ettim. Saçları kenara çekmek için uzandım, yüzümü kalın saçlara gömmek ve koklamak için duyduğum dürtüyü zorla bastırdım. Bu aptalca dürtü beni kızdırdı.

"Ne oluyor lan?" diye homurdandım.

Kadın başını kaldırdı, saçları geriye düştü. Şimdiye kadar gördüğüm en koyu renkli gözlere baktım. Şoktan yuvarlaklaşmışlardı, ama derinliklerinde eğlence gizliydi. Dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Merhaba."

Sesi beni etkiledi. Nefes nefese ve yumuşaktı. Tatlı, ama aynı zamanda şehvetliydi. Hoşuma gitti.

"Merhaba."

"Beş kırk beşlik görüşme için geldim." Utangaç görünüyordu. "Seni şaşırtmayı planlamıştım, ama böyle değil."

Dudaklarım seğirdi. "Geç kaldın."

"Otobüsü kaçırdım, sonra buraya koşarken topuğum kırıldı," diye gevezelik etti, hala göğsümde yatarken. "Aşağıdaki adam, ofisin saat altıda kapandığını söyleyerek yukarı çıkmama izin vermedi. Ama ben o telefona cevap verip dikkati dağılana kadar bekledim ve merdivenleri koştum," dedi, nefesi kesilmiş gibi.

Ve bu kadar yakın olmak için fazla

seksi. "On kat," diye ekledi.

"Yine de geç kaldın."

"Bana röportaj yapmama izin vermelisin. Lütfen. Patronuna nazikçe sor." Ona sert bir bakış attım. "Patron benim."

"Oh," diye fısıldadı, gözleri daha da büyüdü. "Hay *aksi*."

İkinci Bölüm

MAGNOLIA

Korkunç bir gün olmuştu. Hiçbir şey yolunda gitmemişti. Sabah uyuyakalmıştım, otobüsü kaçırmıştım ve çalıştığım geçici iş ajansı beni işten çıkarmıştı. Bir süre özgeçmişlerimi dağıtmakla uğraştım ve köşede ışığın değişmesini beklerken bir araba bana su sıçrattı. Öğleden sonra randevuma gitmeden önce eve gidip üstümü değiştirmek zorunda kaldım. Anahtarlarımı kaybettiğimi fark ettim ve arkadaşımın eve gelip kapıyı açmasını beklemek zorunda kaldım. O gelene kadar üşümüştüm, kendimi berbat hissediyordum ve moralim bozuktu.

Günü daha iyi bir şekilde bitirmeye kararlıyım, en güzel kıyafetlerimi giydim, topuklu ayakkabılarımı giydim ve iyi geçmesini umduğum görüşmeye gittim. Önceki gece bir telefon almıştım, karşıdaki düşük sesli kişi bana 5:45'te gelip gelemeyeceğimi sordu, konuşurken beni ürpertti. Hemen kabul ettim, adresi not aldım ve telefonu kapattım.

Ama yine, lanet olası otobüs ben koşarak yetişmeye çalışırken hareket etti. Yürümeye başladım, yarı koşarak, başka bir otobüse bindim, bir şekilde otobüsten inerken kayıp topuğumu kırdım. Sonra, cumartesi gecesini sarhoş gibi yürüyerek, on beş dakika geç kalarak binaya vardım. Güvenlik görevlisi beni yukarı çıkarmayı reddetti, ama ben kararlıyım ve merdiven boşluğuna sığındım. Ayakkabılarımı çıkardım ve merdivenleri koştum, kardiyo egzersizlerimi sürdürdüğüme memnun oldum.

Birine çarpıp yere düşeceğimi hiç beklemiyordum.

Yabancı birinin kolları beni sarmış, sanki beni korumak istercesine tutarken, bunun ne kadar iyi hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

Ve başımı kaldırıp o yoğun, buz gibi mavi gözlerle karşılaştığımda, onun sözlerini beklemiyordum.

"Ben patronum."

Bir küfür mırıldandıktan sonra, dikkatlice yuvarlandım, dizlerimden kalkarken biraz yüzümü buruşturdum ve elimi eteğimin üzerine koydum. Onun çevik bir şekilde ayağa kalkışını izledim, yarı karanlıkta ona bakakaldım.

"Bay Bane, değil mi?" diye sordum, sesimin neredeyse normal çıkmasına sevindim. Biraz titriyordu ama iyiydi.

"Evet."

Beni geçip ışığı açtı ve ben nefesimi tuttum. Uzun boylu, geniş omuzlu ve geniş göğüslüydü. Takımı kollarını sıkıca sarıyordu. Açık kahverengi, kalın ve dalgalı saçları alnından geriye doğru taranmıştı. Dolgun dudakları kaşlarını çatmış, kalın kaşları inanılmaz gözlerini ortaya çıkarmıştı. Berrak, parlak mavi. Parlak ve soğuk, sanki parmaklarıyla ezmek istediği bir böcekmişim gibi bana bakıyordu. Yakışıklı, korkutucu ve kendinden emindi. Otuz dört yaşında olduğunu, benden sekiz yaş büyük olduğunu biliyordum. Nedense, kendinden emin tavırları beni daha genç hissettiriyordu.

Beni inceledi, şüphesiz yetersiz buldu. Ondan çok daha kısaydım ve profesyonel görünmediğimi biliyordum. Ayakkabısız olduğumu, paltomun nemli olduğunu, saçlarımın özenle yaptığım at kuyruğundan döküldüğünü ve nefes nefese olduğumu gizlemeye çalışarak aşağı baktım.

Belki de kardiyo egzersizlerime biraz daha ağırlık vermem gerekiyordu. "Siz Bayan Myers olmalısınız?"

"Evet. Magnolia. Arkadaşlarım bana Maggie der."

Bir kaşını kaldırarak beni susturduğunu görünce suskun kaldım. Oldukça havalı bir numaraydı ve bunu mükemmelleştirmek için ne kadar zaman harcadığını merak ettim.

"Ben gidiyordum. Geç kaldınız ve ben bugünlük işimi bitirdim. Fırsatı kaçırdınız."

O hareket etmeden önce kolunu tuttum. "Lütfen. Buraya kadar neredeyse koşarak geldim ve sonra... *on* kat merdiven! Bunun için bana bir şans vermelisiniz. Lütfen. Bana bir şans verin."

Elbisesinin ceketini tuttuğum yere baktı. Hiçbir şey söylemedi. "Bu işi iyi yapabilirim," diye yalvardım. "Beni mülakata al." Elimi indirdim. "Lütfen."

Kaşlarını çatarak, dönüp muhtemelen ofisine girdi. "On dakikan var," dedi omzunun üzerinden.

Gözlerimi kırptım.

"Zaman geçiyor, Bayan Myers."

Kafamı sallayarak zihnimi boşalttım ve onu takip ettim.

BANE

Ceketini çıkarmaya çalışırken, fildişi rengi bluzunun manşetlerini aşağı çekmesini izledim. Uzun kollu, dantelli ve fırfırlı, eski moda bir bluzdu.

Ona garip bir şekilde seksi geliyordu.

Eteği siyahtı ve yan tarafında bir yırtmaç vardı. Bu, düzgün bacaklarına ve ayakkabı giymediğine dikkat çekiyordu. Çoraplarının ayak kısımlarında delikler vardı. Aşağıda Pete'in etrafında koşuşturup merdivenleri tırmanışını hayal ederek gülmemeye çalıştım. Güvenlik ihlali ve yaklaşan saldırı konusunda beni uyarmak için aramamasına şaşırdım.

Ama o yaşlıydı, sol gözüyle görmekte zorlanıyordu ve muhtemelen onun yanından gizlice geçtiğini fark etmemiştir. Hiçbirimiz onu kovacak yürekliliğe sahip değildik. Bir yıl sonra emekli olacaktı ve yardım etmesi için işe aldığımız "asistan" işin çoğunu yapıyordu. Bayan Myers geldiğinde masasında yoktu herhalde.

Küçük bir homurtuyla oturdu ve eteğini düzeltti. "Hazırım."

Bakmadan da ayaklarının yere değmediğini biliyordum. Yine bir eğlence dalgası beni sardı, ama bunu göstermeyi reddettim.

"Neden seni işe alayım? Geç kaldın, dağınıksın ve açıkçası, tam bir felaketsin."

"Beni seksi mi buluyorsunuz?"

Gözlerimi kırptım, yine gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Senin seksi olduğunu söylemedim. Senin berbat bir halde olduğunu söyledim. Kırık ayakkabılar, ıslak ceket, yırtık çoraplar. Yetim gibi görünüyorsun."

"Öyleyim," dedi küçük, kırık bir sesle. "Bu dünyada kimsem yok. Tamamen yalnızım."

Ne diyeceğimi bilemedim. Sonra o güldü. "Yakaladım seni. Ah, yüzündeki ifade. Paha biçilemez." Kıkırdayarak güldü.

Bu ses dudaklarımı tekrar seğırtirdi, ama ifademi kontrol ettim ve ona kaşlarını çattım. "On dakikanı boşa harcıyorsun."

Omuzlarını düzeltti. "Normalde çok düzenli biriyim. Bitkiler hakkında pek bilgim yok, ama takvimini düzenleyebilir, günlerini sorunsuz hale getirebilir, dosyalarını mükemmel hale getirebilir ve her gün eksiksiz olarak harika bir fincan kahve ve öğle yemeğı getirebilirim. Gerekirse geç saatlere kadar çalışabilir, saha ziyaretlerinde veya şehir dışı iş seyahatlerinde sana eşlik edebilirim. Rakamlar ve elektronik tablolarla çok iyiyim. Excel konusunda bir dahiyim ve siz bana öyle söylerseniz, kimse benden daha iyisini yapamaz." Sanırım çok ihtiyaç duyduğu bir nefes aldı. "Ve telefonda çok samimi ve dostça davranırım."

Buna gülmemeye çalıştım. Bu kadının her zaman fazla dostça davrandığı hissine kapıldım.

Gözlerini odanın içinde dolaştırdı. "3 boyutlu yazıcı kullanmayı biliyorum ve CAD'e aşinayım."

Bu özellikleri beğendim. Başka hiçbir adayda yoktu. Bitkiler hakkında bilgisi olmasına gerek yoktu. Peyzaj mimarı olarak bu benim işimdi. Ofisimi yönetmesi gerekiyordu.

"Takvimimin revize edilmesi gerektiğini veya dosyalarımnda bir sorun olduğunu kim söyledi?"

"Neden bu kadar kısa sürede yeniden asistan arıyorsunuz?"

"Bu kadar kısa sürede mi?" diye tekrarladım.

“Bu işe dört kez başvurdum. Bu, aldığım ilk mülakat. Sanırım diğer adayların hiçbiri sizin titiz taleplerinizi karşılamamış.” Çenesini kaldırdı, ılık güzel saçlarına vurdu. “Beni bekliyordunuz.”

Onun cesaretini sevdim, ancak asistanımın daha az coşkulu olmasını tercih ederdim. Dosyadan bir kağıt çıkardım ve ona uzattım. "Bu bütçede neyin yanlış olduğunu bana anlatmak için bir dakikan var."

O kağıdı incelerken onu dikkatle izledim. Okurken dudakları hareket ediyor, gözleri satır satır hızla geçiyordu. Ağzının bir köşesini ısırarak dudaklarının şekline dikkat çekti. Dolgun. Dolgun. Duygusal. Parmaklarını sütunlar boyunca gezdirdi, gözlerini kısarak yanağına dokundu. Cildi kremi ve yumuşak görünüyordu, adını aldığı ağacın yaprakları gibi.

Magnolia.

Güzeldi. O da

öyle.

O farklıydı. Çok az makyaj yapıyordu, doğal güzelliğinin parlamasına izin veriyordu. Uzun, düz saçları kestane rengiydi. Işıktaki kırmızımsı. Gölgede koyu. Gözleri koyu kahverengiydi, o kadar koyu ki irisin nerede bittiği, göz bebeğinin nerede başladığı zorlukla anlaşıyordu.

Cildi pürüzsüzdü, pembe bir alt tonla öpülmüş gibiydi. Bakışlarım yine ağzına düştü. Dudakları dolgun ve yumuşak görünüyordu.

Eğer ilgilenirsem, davetkardı.

Ama ilgilenmiyordum.

Ama dikkatimi çeken, burnunun üzerinde uzanan çillerdi. Altın rengindeydiler, burun köprüsünü kaplayan mükemmel bir simetriye sahiptiler ve her iki yanağı doğru kusursuz bir hizada noktalar halinde yayılıyorlardı. Kızardığında, bu çillerin yüzünün diğer bölgelerine göre daha parlak olacağını kolayca anlayabiliyordum.

Bazıları buna büyüleyici derdi.

Ben değil.

Büyüleyici kadınlarla ilgilenmezdim. Ya da benim için çalışmak isteyen küstah kadınlarla. Ne kadar güzel olurlarsa olsunlar. Bu sınırı uzun zaman önce çizmiştim ve asla aşmadım.

Dürüst olmak gerekirse, hiç kimseyle çıkmadım. Özellikle bu kadınla.

Hiç.

Bu iyi bir fikir değildi. Röportajı bitirmesine izin verecek ve Laura'ya gelecek hafta yeni bir arama başlatmasını söyleyecektim. O sevinçten kıkırdayabilir, ben de anlaşılmamızı yerine getirebilirdim.

Bayan Myers'ın boğazını temizlemesi, ona bakakaldığımı fark etmemi sağladı. Kağıdı önüme kaydırды ve üçüncü sütunu işaret etti. "Fiyatlandırma konusunda pek bilgim yok, ama bu bitkinin fiyatı yanlış yazılmış. Diğerlerinden o kadar ucuz olduğunu sanmıyorum. Bu, bütçeyi tamamen altüst eder."

Etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Bunu kimse fark etmemişti. Basit hale getirmeye çalışmışım, ama fiyat farkını fark eden tek kişi oydu.

Ona bir hesap tablosu uzattım. Excel'de çok iyi olduğunu söyledi.

"Hata," dedim sadece. O sütunları incelerken onu izledim. Otuz saniye sürdü. "Beşinci sütunda yanlış toplam var."

Geriye yaslanıp başımı salladım.

Geç kalmıştı, biraz felaket gibi görünüyordu, ama tüm adaylar arasında en iyisi oydu.

Kahretsin.

"Maaş pazarlık edilemez."

"Öyle olacağını beklemiyordum."

"Bir aylık deneme süresi."

"Gerek yok. İlk haftadan sonra bensiz kaybolursunuz."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Kendine güveniyordu.

"Pazar günleri çalışmam."

"Kiliseye mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Pazar günlerini babamla evde geçiriyorum. Onun programını bozmak istemem. Önemli bir şey varsa ayarlayabilirim, ama tercihen yapmamayı tercih ederim."

"Anlaşıldı." Bir süre durdum. "Biraz seyahat etmen gerekebilir. Kesinlikle fazla mesai yapman gerekecek." "Sorun değil."

Kararımı verdiğimde sessizlik oldu.

Tamamen yanlış bir karardı.

"Pazartesi başlıyorsun. Saat sekizde burada ol. Beşe kadar çalışacaksın. Öğle yemeği ve molalar için bir saatin olacak, en azından iş sözleşmende öyle yazacak. Sana verdiğim şeyi alacaksın ve teşekkür edeceksin." Gözlerine baktım, güzel gözleri mutlulukla parlıyordu. "Ben çok çalışırım. Senden de aynısını bekliyorum..."

"Daha çok çalışman." Cümlemi tamamladı. "Kuralları biliyorum."

"Sadece bana hesap verirsin, başkasına değil. Benim için çalışırsın. Arkadaşlık falan yapmam. Ben senin patronunum. Atla dersem, atlarsın."

"Boyum biraz kısa. Umarım boyumdan çok fazla şey beklemiyorsunuzdur. Ayrıca popom da biraz yuvarlak, bu da benim lehime değil."

O üstüme uzanırken o popoyu hissetmiştim. Ellerim yuvarlak kalçalarının üzerinde kaymıştı. Bu bir iş görüşmesi olmasaydı, onun lehine olduğunu söyleyebilirdim.

Ona gülümsemeden baktım.

"Şaka yapma. Tamam o zaman," diye mırıldandı.

"Pazartesi buraya geldiğinde, insan kaynaklarına gönderileceksin. Evrakları doldurup, kartını alıp, hemen bana rapor vereceksin. Anladın mı?"

"Evet."

"Sorun var mı?" "Pazartesi günü muhtemelen olacak."

"Tamam. Öyleyse, pazartesi günü cevaplayalım."

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Balanced Designs'a hoş geldin."

Sandalyeden kayarak kalktı ve ayaklarının yere değmediğini bana gösterdi. Elimi sıktı ve ben onun küçük elinin benim elimde sıkışmış hissine kaşlarımı çattım. Orada garip bir şekilde doğru geliyordu. Ona bakmak zorunda kaldım ve ondan bir ayak kadar uzun olduğumu fark ettim. Bu da bana onun ayakkabısı olmadığını hatırlattı.

"Eve gitmen için taksi çağırayım."

"Hayır, gerek yok."

Pencereye baktım. "Yine yağmur yağıyor ve ayakkabın yok."

"Hayır, gerçekten. Diğer topuğumu da kırıp otobüse yürüyeceğim. Ben iyiyim." Elimi tekrar sıktı, sıkıca tuttu. "Bu fırsat için teşekkür ederim, Bay Bane."

Sonra ben konuşmadan, arkasını dönüp aceleyle uzaklaştı. Gözlerimi devirerek, onun boşalttığı sandalyeye baktım. Eşarbını bırakmıştı. Masayı dolaşp eşarbtı aldım ve onun peşinden gittim, ama onu kaçırdım.

Onu kovalamaya karar verip ofisime döndüm ve nedense eşarbtı burnuma tuttum. Saçında kokladığım kokusu, şeffaf kumaşa sinmişti. Hafif, çiçeksi ve narenciye kokulu parfümü taze ve kadınsıydı. Masum bir şekilde seksi.

Nedense, kulak arkasından mı yoksa boğazının dibinden mi kokladığımda daha güçlü olacağını merak ettim. Ya da onun arasında...

O düşünceyi kafamdan silmek için başımı salladım.

O benim yeni asistanımdı ve ben çalışanlarımla ilişki kurmazdım. Ceketimi alırken gülererek bağırdım. Ben kimseyle ilişki kurmazdım.

Asansöre doğru yürüdüm, bir hata yapmamış olmayı umarak, ama bir şekilde yaptığımı bilerek. Bayan Myers benim için çalışmak için fazla güzel ve tuhaftı. Dikkatimi dağıtmayacak, yaşlı, anaç bir kadına ihtiyacım vardı.

Koyu renk gözleri ve tatlı kokulu kestane rengi saçlarıyla Bayan Myers kesinlikle dikkatimi dağıtan biriydi. Ve onun sorun yaratacağına dair bir hisse kapıldım. O, küçük, güzel bir topun içine sıkıştırılmış bir sürü sorundu.

Ve ben onu işe

almıştım. Aptaldım.

Sonra başımı salladım. Her zaman sorunlarla uğraşıyordum. Hızlı kararlar alıyordum

ve kararlı bir eylemle küçük sorunların büyümesi engelliyordum. Bayan Myers'la başa çıkabilirdim. Artık o sadece bir çalışandı. Ondan hoşlandığım gerçeği, kontrol edebileceğim bir sorundu.

Bunu yapabilirdim.

Sadece pazartesi günü geldiğinde, bugün olduğu kadar çekici görünmemesini umuyordum.

Aslında, onun çekiciliğini abarttığımdan emindim. Beni dengesiz hale getirdiğinde... beni oyundan düşürmüştü. Üzerimde nasıl hissettiğini hatırlayarak yüzümü buruşturdum. Kafamı sallayarak bu düşüncüyü kafamdan silmeye çalıştım.

O sadece bir çalışandı.

Ve bahsimi kazanmak için bunu sadece altı hafta boyunca hatırlamam gerekiyordu. O zamana kadar, onun arka planda kaybolacağından emindim.

Sonra hala onun eşarbını tuttuğumu fark ettim. Sanki onun teniymiş gibi ipek kumaşı parmaklarımla okşuyordum.

Küfrederek, eşarbu onun oturacağı masanın üzerine bıraktım ve ofisten çıktım.

Arabama giderken elimi sadece bir kez kokladım.

Hallediyorum.

Evet.

Üçüncü Bölüm

BANE

Pazartesi günü geldiğimde o çoktan oradaydı, paltosu masasının arkasındaki sandalyeye asılıydı, ama ofis boştu. Saatime baktım, şaşırdım. Saat daha yedi buçuktu. Etrafıma bakındım, nerede olduğunu merak ediyordum ki, arkamdan boğazını temizledi. Dönüp günaydın demek istedim, ama sözler boğazımda dondu.

Yine eski moda bir bluz giymişti. Boğazında ve bileklerinde danteller vardı. Yumuşak yosun yeşili renkteydi ve giydiği etek son derece mütevazıydı, ama ona çok yakışıyordu. Ona mükemmel uyuyordu, sanki onun için yapılmış gibi kalçalarına ve uyluklarına tam oturuyordu.

Saçları yüzünden uzaklaştırılmış, yukarı toplanmıştı. Onu öperken saçlarını aşağı indirip parmaklarımı saçlarına gömmek gibi bir hayali kurdum. Bir adım geri atıp başımı sallamak zorunda kaldım, çünkü onun cazibesi çok güçlüydü.

Gözlerimi ayaklarına indirdim, sonra onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "Bu sefer ayakkabılarını çıkarmamışsın," dedim, sesim kesik kesikti.

O gülümsedi ve ben anında sözlerimden pişman oldum. Onunla herhangi bir ilişki ya da özel şakalar kurmak istemiyordum. O sadece işyerinde hayatımı kolaylaştıran biriydi.

Hepsi bu kadardı.

"Bu sabah otobüsü kaçırmadım. Kahveni alıp insan kaynaklarına gideceğim. Saat sekizde geri gelmem söylendi."

"Buraya saat kaçta geldin?"

"Oh, yedi gibi. Pete beni uyandırdı. Cuma günü ayrılırken arkadaş olduk. Çok hoş bir adam."

Arkasını dönüp uzaklaştı ve eteğinin arkasındaki yırtmaç ve kumaşın kıcını sarması beni neredeyse inlemeye zorladı.

Ofisime girip ceketimi astım, sonra masama oturdum. Bayan Myers içeri girdi, elinde buharlı bir kahve fincanı vardı, onu masaya koydu, sonra cuma günü oturduğu sandalyeye oturdu. Defterini açtı, kalemmini hazırladı.

"Sana ne diye hitap edeyim?" diye sordu. "Adımla," dedim alaycı bir şekilde.

"İlk adımı mı, iş adımı mı?"

"İş adımı."

"Tamam, Bay Bane. Sabah programımı yaptım, ama ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

Kahveyi ona doğru ittim. "Çok güzel bir kahve, Myers, ama ben sade severim. Süt, şeker ve köpük desenleri istemiyorum."

Hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çatı. "Öyle olacağını tahmin etmiştim, ama kahveyi ne kadar güzel süsleyebileceğimi görmenizi istedim. Ben bunu içip size sade bir siyah kahve getireceğim." Bir an durdu, sonra gülümsedi. "Kahve yapma becerilerimle bir müşteriyi etkilemek isterseniz, bana haber verin."

"Öyle yapacağım," diye cevap verdim kuru bir şekilde, gülümsediğinde ne kadar sevimli olduğunu fark etmemeye çalışarak. "Normalde onları etkilemek için gereken tek şey becerilerimdir, ama bunu aklımda tutacağım."

Ona bakarak bekledim. O da benim bakışımı karşıladı. Uzun kirpiklerle çerçevelenmiş koyu renkli gözleri sıcaktı. Yine çok az makyaj yapmıştı, bu da ona kalın eyelinerden daha çok yakışıyordu.

İç geçirdim. "Hâlâ kahvem yok."

"Oh, haklısın." Sandalyesinden fırlayarak aceleyle uzaklaştı.

Kafamı salladım ve merakla köpüklü kahveden bir yudum aldım. Kabul etmeliyim ki, tadı güzeldi. Hafif kremi bir tadı vardı ve tanımlayamadığım bir aroması vardı. Her ikisi de normalde acı olan kahvenin tadını dengeliyordu.

Hoş olmayan bir durumdu. Telefonum çaldı, aşağı baktım ve mesajları kaydırarak okudum. Bir tanesi annemden gelmişti, beni görmek istediğini söylüyordu. O mesajı geçtim, o anda onunla ve emirleriyle uğraşmak istemiyordum. Gerisini sonra halledebilirdim.

Myers geri geldi, buhar çıkan bir fincanı elinde tutuyordu ve onu önüme koydu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "İlki bitirmişsin!"

Aşağı baktım ve gerçekten de hepsini içtiğimi görünce şaşırdım. "Çaresizdim," dedim umursamazca.

"Beğendin mi?" diye hevesle sordu.

"Fena değildi."

Yeni fincanı aldım ve bir yudum içtim, konuşmadan önce bir süre bekledim.

"Çok daha iyi, Myers. Şimdi otur. Beklentilerimi gözden geçirmem gerekiyor."

O, açıkça mutsuz bir şekilde oturdu, ama defterini aldı. "Hazırım."

MAGNOLIA

Ofis etrafımda uğultulu bir arka plan gürültüsüyle doluydu. İnsanlar bütün sabah Bay Bane'in ofisine girip çıkıyorlardı. Ortakları, diğer asistanları ve bazı çalışanları tanıdım. Çoğu hoş görünüyordu. IT departmanından bir kadın ofise girerken tereddütlü görünüyordu.

"Merhaba," dedim neşeyle. "Ben Magnolia."

"Rylee Jenkins. Bay Bane'in sipariş ettiği yeni bilgisayarınız geldi."

"Harika. Bu çok kötü."

Kadın yüzünü buruşturdu, dizüstü bilgisayarını masaya koydu ve sessizce konuştu. "Son geçici çalışan ekipmanı sürekli bozuyordu. Her gün. Ona yeni bir tane vermeyi reddettim. Ama Bay Bane senin iyi olduğunu söylüyor." Gözlerine bakarak komik bir şekilde göz kırptı. "Ondan gelen bir övgü, bu büyük bir iltifattır."

O anda Rylee Jenkins ile arkadaş olmaya karar verdim.

Bana yeni makineyi hızlıca tanıttıktan sonra ayrıldı. Mutlulukla iç geçirdim ve parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim. Bu makineyle çok daha verimli çalışabilecektim.

Sonra dikkatimi önümdeki işe verdim. Alexander Bane'in takvimi berbat durumdaydı. Belli ki biri onu düzeltmeye çalışmış, ama daha da kötü hale getirmişti. Pencereden pencereye geçerek e-postaları, tarihleri ve saatleri kontrol ettim. Önceki programları inceledim. Yeni ve daha hızlı makine işimi kolaylaştırdı.

Sabah çabucak geçti. Yapacaklar listem vardı: dosyaları yeniden düzenlemek, renk kodları eklemek, sekmeleri değiştirmek, dosya dolabındaki öğeleri yeniden düzenlemek. Çalışılan isimleri ve projeleri öğrenmiştim. Bay Bane bir dosya istediğinde, onu nereden alacağımı bilecektim.

Bunu sık sık yapardı. Bağırırdı. Homurdanırdı. Boğazının derinliklerinden tuhaf bir hoşnutsuzluk sesi çıkarırdı. "Lütfen" kelimesini bilmiyordu ya da biliyorsa da sık kullanmamayı tercih ediyordu. En azından, şu ana kadar.

Yeni takvimini son bir kez gözden geçirdim. Mükemmeldi. Telefonunu güncellenen bilgilerle senkronize etmem gerekiyordu, böylece sürekli güncellenmiş versiyonu alacaktı. Son asistan her şeyi mahvettiğinde bağlantısını kesmişti. Bu karışıklığı gördüğümde benim önceliğim olmuştu.

Yarı açık kapıyı çaldım ve "girin" diye homurdanmasını bekledim. Bu, hoşnutsuz homurdanması veya öfkeli iç çekişinden farklıydı. Bu, sanki benim hatamı bekleyip hoşnutsuzluğunu ifade etmek için sabırsızlanıyormuş gibi bir beklenti homurdanmasıydı.

Onun olduğunu düşündüğüm boğuk bir ses duydum ve içeri girdim. Onu telefonda, gözleri kapalı, sesi alçak bir şekilde konuşurken buldum.

"Hayır anne, bugün olmaz." Dinledi.

"Yarın da uygun değil. Düzeltmelerle çok meşgulüm. Aslında, sabah bir haftalığına ayrılıyorum."

Kaşlarını çatarak defterime baktım. Onun ayrılmasıyla ilgili hiçbir notum yoktu. "Bir toplantım var. Seni ararım."

Kafasını sallayarak telefonu kapattı.

"İş gezisine mi çıkıyorsun?"

"Hayır. Annem aramazsa. O zaman giderim."

"Yalan söylememi mi istiyorsun?"

Bana baktı, gözleri soğuk maviydi, okyanustaki donmuş bir dalga gibi. Soğuk ve itici.

"Sana söylediğimi yapacaksın." Telefonu tekrar çaldı, ama o bunu görmezden geldi. "Lanet olsun, bu kadın beni sinirlendiriyor. Onun benim uzantımı kaybetmesini istiyorum."

Yüzünü ovuşturdu. "Ne istiyorsun, Myers?"

Bana hemen Myers demeye başlamıştı. İtiraz etmek istedim, ama sonra birçok kişiye soyadlarıyla hitap ettiğini fark ettim. Böylece Bay, Bayan veya Tanrı korusun, uzun kelime olan Bayan eklemekten kurtuluyordu.

Ortakları ona Bane diyordu. Şimdiye kadar tanıştığım herkes ona Bay Bane diyordu. Ben de çoğunluğa uymayı tercih ettim. Ona Bane dersem ne yapacağını bilmiyordum.

Ama o hızla hayatımın baş belası haline geliyordu.

"Takvimini senkronize etmek için cep telefonuna ihtiyacım var."

Masanın üzerindeki telefonu tekrar çaldı ve onu pencereden dışarı atacağını sandım.

.

Bana cep telefonunu uzattı, ben de dönüp avucumda tuttum. "Ne?" diye tersledi.

"Telefonu açmak için parmak izine ihtiyacım var."

Telefon tekrar çaldı ve o küfrederek cevap verdi. "Anne, meşgul olduğumu söyledim."

Ben iç çekerek masanın arkasına geçtim. Eli masanın üzerindeydi, ben de onu tuttum ve parmaklarını benim parmaklarımin etrafına dolayarak sıkıca tuttuğunda şok oldum. Onun parmak eklemlerini ovma için garip bir istek duydum. Saçlarını okşamak ve onu rahatlatmak istedim.

Ama o, tuttuğu telefonla birlikte beni pencereden dışarı atacağına şüphe yoktu.

Onun cep telefonunu masaya bıraktım ve parmaklarını açtım. Elimi tuttuğunu fark etmiş gibi görünüyordu ve elini çekip aldı. Sakin bir şekilde elini aldım, başparmağını ekrana bastırdım, soğuk bakışlarını ve hattın diğer ucundaki kadına söylediği öfkeli sözleri görmezden geldim.

Telefonunun ekranı parladı, artık erişimim olduğunu gösteriyordu. Artık gevşemiş olan elini masanın üzerine koydum ve düşünmeden elinin üstüne hafifçe vurdum. Dışarı çıktım, kapıyı arkamdan kapattım ve cesaretimi toplayıp omzumun üzerinden arkama baktım. Onun bakışlarıyla karşılaştım, delici mavi gözleri artık o kadar kızgın değildi. Aksine, neredeyse minnettar görünüyordu.

Sonra annesiyle tekrar tartışmaya başladı ve öfkesi geri döndü. Kapıyı arkamdan kapattım ve işime gittim.

Kapıyı çaldım ve efendinin içeri girmemi söylemesini bekledim. İçeri girdim ve sert bir bakışla karşılandım. "Neredeydin? Seni iki kez aradım."

"İşlerimi hallediyordum."

Elimdeki tepsiyi gördü. "O ne?" Tepsiyi masanın üzerine koydum. "Öğle yemeğiniz."

Hindi sandviçi, turşu ve taze, buharlı bir fincan kahve içeren tepsiyi masanın kenarına kaydırırken beni izledi. "Nasıl bildin?"

"Sana iyi olduğumu söylemiştim."

Kahveyi işaret etti. "Yemeğimi yine sen ayarladın, yine köpüklü kahve getirdin."

"Bu sabah içip beğendiğin kahve. Bir dahaki sefere sade kahve içebilirsin." Taşıdığım çantaya uzandım ve küçük bir cihaz çıkardım, etrafta priz aradım.

"Ah, burada bir tane var," dedim, dizlerimin üzerine çöküp masanın altına sürünerek girdim.

O da sandalyesini geri itti ve yanıma çömeldi. "Orada dizlerinin üzerinde ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Gülmemeye çalıştım. "Bunu fişe takıyorum. El fenerini açarsan daha hızlı olur."

Bir şeyler mırıldandı ama cebinden telefonunu çıkardı ve istediğimi yaptı. Fişin kısmen kapalı olduğunu fark edince hoşnutsuzlukla el yordamıyla aradım ama daha ileride başka bir tane gördüm. "O tarafa tut," dedim, kolunu çekerek. O bana doğru eğildi, beni ağaca itti ve kolumu doğru yere getirmek için kıvranmam gerekti. Sıkı bir yerdi, ama fişi taktım ve geri çekilmek üzereydim ki bir ses duyuldu.

"Alexander, ben..." Bir duraklama oldu.

"Bir şeyi mi böldüm?"

Bay Bane sıçrayarak kafasını çarptı ve küfretti. Ayağa kalkarak, kekeleyerek konuştu. "Hayır. Myers dalga geçiyordu. Yani..."

Masadan çıkıp ayağa kalktım. "Doğru deliği bulmaya çalışıyorduk. Çok dardı."

Kapıdaki kadın nereye bakacağını bilemiyordu. Onu bu sabah insan kaynaklarından hatırladım, ama adını hatırlamıyordum.

"Fiş için," diye ekledim, satın aldığım şeyi kaldırarak. "Aldığım kahve ısıtıcısı için." Elimi uzatarak ona doğru yürüdüm. "Ben Magnolia Myers."

"Jessica Aldridge." Dudaklarını ısırarak gülümsememeye çalıştı. "Alexander'a bazı belgeler getiriyordum."

Omzumun üzerinden baktım. Bay Bane ayakta duruyordu, konuşmuyordu. Şokta olduğunu hissettim. "Ben alabilirim. İmzaması mı gerekiyor?"

"Evet. Gözden geçirip imzalasın."

"Öğle yemeğini yedikten sonra götürürüm."

"İyi." Bay Bane ile beni sırayla baktı, sonra gülmeye başladı. "İyi şanslar."

"Oh, sorun yok."

"Sana söylemedim."

Koridorun sonuna kadar onun kahkahasını

duyabiliyordum. Bay Bane'e döndüm. "Yemelisiniz."

Bana göz kırptı. "İnsan kaynaklarının, senin, benim, masanın altında olduğumuza inanamıyorum."

"Her şey yolunda," diye onu sakinleştirdim. "Bu sabah kahvenizin iki kez soğuduğunu fark ettim. Size bunu aldım," diye açıkladım ve küçük cihazı bağlayıp çalıştırdıktan sonra kahve fincanını üzerine koydum. "Fincanınızı böyle üzerine koyarsanız, sıcak kalır."

Oturdu ve cihaza bir göz attı. "Tamam."

Defterimi aldım. "Takvimin senkronize edildi. Bir bak, değiştirmek istediğin bir şey var mı?"

Sandviçinden bir ısırık aldı ve çiğnedi. Telefonuna bakarak ekranları kaydırды. Başını salladı, sonra yuttu. "Tamam."

"Şimdi dosyaları düzenleyeceğim. Berbat durumdalar."

Yine başını salladı.

"Artık annenin sana ulaşmasından endişelenmene gerek yok."

Bu onu duraklattı. "Neden?"

"Doğrudan hattını masama aktardım. Ortakların ve İK dışında tüm aramalar bana gelecek. Rylee buradayken bana yardım etti, bu yüzden kime soracağımı biliyordum. Artık bir iç hat numaran var, ben de bunu

Annen aradığında, ona ulaşamadığını söyleyeceğim ve doğrudan sesli mesaja yönlendireceğim."

Bana baktı. Başını eğdi. Gözlerini kırptı.

"Tamam." Ayağa kalktım. "Şimdi sandviçimi yiyeceğim."

"Tamam."

Bir not yazdım. "Ne yazıyorsun?"

"Sana bir eşanlamlılar sözlüğü almayı hatırlatmak için. Ya da sana bir liste hazırlayabilirim. İyi yeterli, ama başka kelimeler de var, örneğin teşekkür ederim ya da aferin. Bunlar iyi kelimesinden çok daha hoş geliyor."

Bana somurtarak baktı. "İşini yap." Gülümsedim. "Tamam."

Kapıda durdum. "Ne kadar sıkıcı bir kelime olduğunu görüyor musun? 'Hemen, efendim' ya da 'Emredersiniz, Kaptan' diyebilirdim, ama yerine 'İyi' dedim. Aynı tınıya sahip değil, değil mi?"

Omzumun üzerinden baktım, Bay Bane'in gülümsemeyle mücadele ettiğinden emindim. Yüzde yüz emin değildim, ama dudaklarının kıvrıldığını gördüğüme neredeyse emindim.

Masama oturdum ve yapılacaklar listeme baktım.

Masamın çekmecelerinde bulduğum karalanmış notlara bakarak sandviçimden bir ısırık aldım. Bir kağıtta yeni patronumun öğle yemeği tercihleri yazıyordu, bu sabah bana çok yardımcı olmuştu. Hindi, jambon, rosto. Hepsi aynı şekilde hazırlanmış, mayonez ve hardallı çekirdekli ekmekle. Yanında turşu. Sandviçlerin sipariş edildiği ve kredi kartı bilgilerinin kayıtlı olduğu şarküteri adı. Altta çizili not beni gülümsetti.

En geç 12'de, yoksa huysuzlaşır.

Gülmemeye çalıştım. O her zaman huysuzdu. Aç kaldığında huysuzluğunun ne kadar artacağını hayal edebiliyordum.

Onun sevdiği şeyler listesi bana babamı hatırlattı. Her gün sandviç yedi ve bunlar onun en sevdiği üç şeydi. Yumurta veya ton balığı salatası da bunlara eşlik ederdi. Çarşamba ve pazar günleri onu ziyarete gittiğimde ona hep sandviç getirirdim. O, benim yaptığım sandviçlerin dünyanın en iyisi olduğunu söylediği için, her gün bir tane yiyebilmesi için yeterince bırakırdım.

Aklıma bir fikir geldi ve kendime başka bir liste yaptım. Bay Bane için o kadar değerli olacaktım ki, beni asla bırakmayacaktı. Bundan emin olacaktım.

Dördüncü Bölüm

MAGNOLIA

Ertesi sabah yorgundum ama Bay Bane ile aynı anda vardım. Asansör kapısı kapanıyordu ve ben aceleyle kapıya doğru koştum. "Lütfen bekleyin!"

Kapılar açıldı ve Bay Bane'in somurtkan yüzüyle karşılaştım. Onu bekletmek istemediğim için acele ettim. Ayağım yerdeki paspasa takıldı ve tökezledim, yere düşeceğimi düşünerek gözlerimi kapattım. Ama bir çift sağlam kol beni yakaladı ve dik tuttu. İkimiz de kıpırdamadan saniyeler geçti. O kadar sıcak, güçlü ve garip bir şekilde güven vericiydi ki. Ne kadar güzel koktuğunu fark etmemeye çalıştım. Taze, temiz, odunsu. Bana güneşli bir sonbahar gününü hatırlattı. Onunla ormanda yürümek, onun büyük eli benim elimi sararak beni güvende tutarken benimle gülmek nasıl olurdu acaba diye düşündüm. Beni överek...

"Tanrım, Myers, nereye gittiğine dikkat etmelisin," diye homurdandı ve beni nazikçe itti. "Dik durmaya çalış."

Kapılar açıldı ve o uzaklaşırken, beni hala hayalimin ortasında bıraktı, kafamdaki sesi o kadar soğuk değildi. Masama giderken iç geçirdim.

Güne harika bir başlangıç.

Ona kahvesini götürdüm, sonra getirdiğim çantayı dinlenme odasındaki buzdolabına koydum. Kendime bir kahve yaptım ve masama döndüm, dosyaları halletmeye kararlıyım.

Saat on bir civarında, Bay Bane ofisinden çıktı ve dağınıklığa kaşlarını çatarak baktı. "Ne..."

Onu keserek, "Bugün her şey yerine geri konacak. Düzenliyorum." dedim. "Peki."

Gözlerimi devirmekten kendimi zor tuttum.

"Personel toplantısı var," dedi.

"Biliyorum. Programını gördüm."

"Toplantı bittiğinde öğle yemeği yemek istiyorum." "Tamam."

Kaşlarını kaldırarak, sanki bana meydan okurmuş gibi yavaşça kaldırdı. Ben de onun bakışlarına sabit bir bakışla karşılık verdim. Bekledi, sonra gözlerini devirdi, görünüşe göre benim yaptığım gibi direnmeye çalışmıyordu. "Geliyor musun, Myers?"

"Oh. Gelip gelmeyeceğimi bilmiyordum. Hiçbir şey söylemedin."

"Personel toplantısı, personeli ifade eder. Sen de onlardan birisin. *Şimdilik*," diye ekledi bir süre sonra.

Defterimi alıp onun peşinden koştum, masamın önünden geçen kabloya takılıp düştüm. Masaya çarptığım bacağımı ovuşturarak küfrettim. O durdu ve başını salladı. "Ne oldu şimdi?"

Ona öfkeyle baktım. "Burada bir kablo var ve sürekli ona takılıyorum. Bu tehlikeli."

"Bence asıl tehlike sensin, Myers. Kötü şansını üzerine çekiyorsun. Daha dikkatli olmaya çalış."

Sonra arkasını dönüp çıktı. Onun peşinden koştum, asansöre kadar takip ettim, arkasından surat yaptım, sonra kızgın bir çocuk gibi dilimi çıkardım. Ne pislik.

"Bugün büyük toplantı odasını kullanacağız," dedi, önüne bakarak. "Benim katımdaki oda daha çok ortaklar ve müşteriler için."

Ne diyeceğimi bilemedim ve başımı salladım.

Doğru katta durduk ve o kolunu uzatarak önce benim geçmemi işaret etti. Ben geçerken eğildi ve kulağıma alçak bir sesle fısıldadı. "Kapalı alanlarda daima etrafına bak."

Yukarı baktım ve donakaldım. Kapının etrafındaki panel camdı.

Beni görmüştü. Yaptığım yüz ifadesini. Ona dil çıkardığımı.

Başımı eğik tutarak onu personel toplantısına kadar takip ettim. *Şimdilik* sözleri kafamda yankılanıyordu.

Artık geleceğim belirlenmiş gibi hissediyordum. Ve bu iyi bir şekilde değildi.

BANE

Odaya girdik, Myers arkamdan geliyordu. Masayı taradım, kimlerin burada olduğunu not aldım. Masanın bir ucunda birkaç yılan gördüm ve hızlı bir karar verdim.

"Benimle gel," dedim ona. Oturdum ve yanımdaki koltuğu işaret ettim. Myers sandalyeye oturdu ve bana doğru döndü. "O tarafta oturmam gerekmez mi?"

"O tarafta oturmanı isteseydim, sana söylerdim. Sessiz ol ve dinle."

Gözleriyle o şeyi yaptı. Göz kapaklarının arkasındaki göz devirmesini göremeyeceğim gibi gözlerini kısmen kapattı. Çoğu insanın bunu fark etmeyeceğini biliyordum, ama ben fark ettim.

Onunla ilgili her şeyi fark ediyordum. Kahretsin.

Bu yüzden böyle bir pislik gibi davranıyordum. Onu benden uzak tutmam gerekiyordu. Onu çok çekici ve sevimli buluyordum.

Son derece seksi olduğunu söylemeye gerek bile yok. Tuhaflıkları bile beni eğlendiriyordu.

Onu işe aldığımdan beri bininci kez, kendime bir aptal olduğumu hatırlattım.

Ortaklarım geldi, oda insanlarla doldu. Lawson ve Anderson beni selamladı ve Myers'a gülümsedi. Asistanları da yanlarına oturdu ve Myers'ı sağımda görünce şaşırmış olsalar da bunu kendilerine sakladılar. Sally bile toplantılarda benden uzak oturmayı tercih ediyordu. Bana çok huysuzlandığımı, kaba yorumlar yaptığımı ve dikkat dağıttığımı söyledi. Bunu onun eğlenmesi için yaptığımı bilmiyordu. Emekli olduktan sonra onun yerine gelen geçici personel, toplantılarda benden olabildiğince uzak duruyordu. Ancak Myers'a karşı, onu diğer, daha az dostane insanlardan uzak tutmak için garip bir ihtiyaç hissediyordum. Onu neredeyse korumak istiyordum. Nedenini bilmiyordum.

Ona doğru baktım, her yere yanında taşıdığı defterine eğilmişti. Kabul etmeliyim ki, o ana kadar beni etkilemişti. Ben ona aksini düşündürmüş olsam da.

İki gün geçmeden takvimim mükemmel hale geldi, dosyalama düzenlendi ve telefon hattımla ilgili yaptığı şey hala beni şaşırtıyordu. Annemi ve onun iğrenç eleştirilerini sürekli dinlemek zorunda kalmayacağımı düşünmek, Myers'a benim gözümde büyük bir avantaj sağladı. Sally, annemle ilgili konulara karışmayı reddetmiş ve başka bir telefon hattı önermemiştir. Bu basit ama parlak bir fikirdi.

Myers'ın kahvem ne kadar sık soğuduğunu fark edip bunu düzeltmesini sevdim. Tasarımlarım ve planlarımla her zaman meşgul olmaya alışkındım, ama annemin özel hattımı araması gibi, o da bunu benim için değiştirmeye karar verdi.

Küçük cihazı takmaya çalışırken olanları hatırlayınca, dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi ve kendimi tutmak zorunda kaldım. O ofisten çıktıktan sonra, bütün gün kendimi tuttuğum için sonunda gülmeye başladım. Masa olayı ve onun hızlı cevapları arasında, çenemi sıkıp onun şakalarına tepki vermemek için çenem ağrıyordu. O komik ve eğlenceliydi ve ben tepki vermemek için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım. Eğer cevap versem, kaygan bir yokuşta aşağıya doğru kayacağımı hissediyordum.

Bir kez daha ona baktım ve yazmaya devam ederken dilini alt dudağına dokundurduğunu, konsantre olmak için kaşlarını çattığını fark ettim. Bana yakın duruşu, duyularımı dolduran kokusu, göğsüme yapışan kıvrımları, ona tekrar dokunma isteğiyle ellerimi titretmişti.

Ve bunun olmasına izin veremezdim.

Lawson boğazını temizledi ve personel toplantısını başlattı. Başımı kaldırdım, ona tüm dikkatimi verdim ve yanımdaki kadını görmezden geldim.

En azından, onu görmezden gelebildiğim kadar.

Zihnimin en az yüzde yetmiş beşini ona ayırdım.

Geri kalanı içinse... Elimden geleni yapıyordum.

MAGNOLIA

Personel toplantısı iyi yönetilmiş ve verimli geçmişti. Gereksiz ayrıntılara girilmedi. Bunun yerine, bilgiler verildi, konular tartışıldı ve yeni işler teslim edildi. Bay Bane zahmet etmediği için Bay Lawson beni hoş geldin diyerek güzel bir şey söyledi. Buna şaşırmadım.

Bay Anderson toplantının sonuna doğru ayağa kalktı ve Balanced Designs'ın yakında düzenlenecek yıllık mimarlık etkinliğinde beş ödüle aday olduğunu duyurdu. "On kişilik üç masamız var," dedi. "Ne yazık ki herkes katılamayacak, ancak akşam yemeğine katılmak için adınızı yazdırmak isterseniz çekiliş yapılacak. Bunun resmi bir etkinlik olduğunu unutmayın."

Lawson da ayağa kalktı. "Bir haberimiz var, Alexander Bane, Beaumont Binaları ve arazisi için en iyi peyzaj tasarımı dalında aday. Fikirleri çok zekiceydi ve onun adına çok heyecanlıyız. Çok prestijli bir ödül."

Herkes alkışladı, ben de dahil. Bay Bane eliyle alkışları reddetti, ama onun adına sevindim. Dosyalarda tasarımlarına bakmıştım. İnanılmaz yetenekliydi. Onun dahil olduğu işlerin kapsamını hiç bilmiyordum. Planlama, karmaşık tasarımlar, katıldığı komiteler. Sürdürülebilir sistemler, tüm toplulukların haritalandırılması, tasarımlarının gerekli tüm çevresel sorumlulukları karşılamasını ve aşmasını sağlamak için çeşitli düzeylerdeki hükümetlerle çalışma. Raflarında ödülleri görmüştüm.

Adamın bu kadar ciddi olmasına şaşmamalı.

Toplantı sona erdi, ayağa kalktım, dinlenme odasına gidip öğle yemeğimi içeren çantamı aldım. Onun ve benim tabaklarımı hazırlayıp ofisine götürdüm. Tabakları yanına koyduğumda masasında oturuyordu. Kafası karışmış bir ifadeyle tabaklara baktı. "Bu farklı görünüyor."

"Deneyin."

O bir ısırık alıp düşünceli bir şekilde çiğnerken bekledim. Homurdandı, ama hoşnutsuzluktan değildi. "Bu..." Durdu ve ben her zamanki "İyi." cevabını bekledim. Ama beni şaşırttı. "Güzel. Beğendim. Ekmeği ve hindiyi mi değiştirdiler?"

"Farklı bir şarküteri. Hepsi taze. Daha iyi." "Tamam."

"Kredi kartı faturasını imzalamalısın." Elini salladı. "Tabii ki."

"Her zaman oradan sandviç alamayabilirim, ama deneyeceğim."

"Elinden geleni yap."

Kendimi kucakladım. Bunun için kendime ekstra puan verdim.

"Akşam yemeği için adımı nereye yazdırmam gerektiğini öğreneceğim." "Yapma."

Hayal kırıklığıyla dolmuştum. "Bana dilimi çıkardığım için mi?"

O gülünce şok oldum. "Hayır. Asistanlarımız her zaman dahil edilir. Adını yazmana gerek yok. Hepiniz masalardan birine oturacaksınız."

"Oh. Emin misin?"

Kaşını kaldırdı ve ben ona gülümsemek zorunda kaldım. Bu harika bir susturucu oldu.

Yine beni şaşırttı ve gülümsememe kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. Bu, yüzünü tamamen değiştirdi. Sert ve yakışıklı olan yüzü, sıcak ve baş döndürücü hale geldi. Yanağının üst kısmında bir gamze belirdi. Gözleri sıvı mavisine dönüştü. Sıcak bir yaz günündeki gökyüzüne benziyorlardı, berrak, parlak ve sıcaktı. O, yıkıcı derecede seksi biriydi.

"Tamam o zaman," mırıldandım. "Öğle yemeğimi yiyeceğim."

Ağzında bir lokma ile mırıldandı ve dizüstü bilgisayarına döndü. Ofisinden keyifle çıktım.

Ama bu uzun sürmedi.

Öğle yemeğimi yemek için dinlenme odasına gittim. Oda boştu, sadece asistan havuzundan olduğunu bildiğim birkaç kadının oturduğu bir masa vardı. Yönetici, ziyaretçi müşteri ve hatta ortaklar bile geçici bir asistana ihtiyaç duyduklarında bu havuza erişebiliyorlardı. Dördü de toplantı odasının diğer ucunda oturuyorlardı. Oraya gidip kendimi tanıtmayı planlamıştım ki, Bay Bane kolumu çekip yanına oturmamı söyledi. Toplantı sırasında onları izlerken, pek yakınlaşmak istemeyeceğim insanlar oldukları hissine kapıldım. Kötü niyetli görünüyorlardı. Sürekli aralarında fısıldaşıyor ve sadece dördünün duyabileceği yorumlar yapıyordu. Bana saygısızca geldi.

Şimdi, tek başıma otururken, beni görmezden geliyorlardı, yine kendi aralarında konuşuyorlardı, sözlerini saklamak için ağızlarını kapatıyorlardı, ama benim hakkımda konuştuklarını biliyordum. Rylee içeri girdiğinde minnettar oldum, gülümsedim ve el salladım. Hemen yine sohbetlerine başladılar. Bundan hoşlanmadım.

Kahve fincanını doldurduktan sonra yanıma geldi. "Merhaba." "Kısa bir mola verebilir miyiz?" diye sordum.

Şaşırmış gibi göründü, sonra gülümsedi. "Tabii."

Bizi izleyen kadın grubuna sırtını dönerek yanıma oturdu. Gözleri, şüphesiz dilleri kadar keskin görünüyordu.

"Kötü kızlar mı?" diye sordum, yüzümde bir gülümsemeyle, dudaklarım neredeyse hiç hareket etmeden.

Kafasını sallayarak kahvesinden bir yudum aldı. "En kötüsü. Sanki lise yılları tekrar başlıyor. Onları görmezden geliyorum. Neyse ki, o departmanla nadiren işim oluyor. Biletlerini gelen diğerlerine veriyorum." Hüzünlü bir gülümsemeyle ekledi. "Yine de, her zaman bir şeyler söylüyorlar."

"Bu tür insanları çok iyi tanırım. Bazıları mezuniyetten sonra hiç olgunlaşmaz."

Arkamızda bir kahkaha patlaması oldu. Rylee gözlerini kapattı. "Önemli kişilerin önünde naziktirler. Diğer çalışanlara karşı da öyle. Yalnız kaldığın anı beklerler ve o zaman iğnelemelerine başlarlar. Çok sahte." Bir yudum daha aldı. "Ne zaman fırsat bulsalar benimle dalga geçerler. Görünüşümle, popomla, inekliğimle."

Kaşlarımı çattım. Rylee, yumuşak sarı saçları ve parlak yeşil gözleri olan güzel bir kadındı, ayrıca benim gibi kıvrımlı ve kısaydı. Ona baykuş gibi bir görünüm veren gözlükler takıyordu ve kıyafetleri benimki kadar benzersizdi. Ben dantel ve ipek tercih ederken, o tayt ve uzun tunikleri seviyordu. Basit, rahat.

"Ne düşündükleri umurumda değil," diye ekledi. "O ihtiyaçları geride bıraktım. Kendimi seviyorum. Arkadaşlarım da beni seviyor."

"Ben de seni seviyorum Rylee. Bence çok iyi arkadaş olacağız."

Gülümsedi, bu hareket tüm yüzünü aydınlattı. "Ben de öyle düşünüyorum." "Numaramızı paylaşalım ve iş çıkışı bir ara takılalım."

"Çok isterim." Telefonu çaldı ve ekrana bakarak "Eh, kısa bir mola oldu. Bana ihtiyaçları var." "İyi öğleden sonraları."

O ayrıldı ve ben onun gidişini izledim, köşedeki küçük grubu gözlemledim. Lider gibi görünen kişi bir şey söyledi ve hepsi güldü. Çocukça davranışlarına başımı salladım, iş ortamında böyle davranmalarına izin verilmesine şaşırdım. Sonra Rylee'nin söylediği şeyi hatırladım. Yüzüne karşı nazik, arkasında kötü. Ve o şikayet edecek biri değildi,

özellikle de onun sözüne karşı onların sözü olacağı için. Ama onu sevmiştim ve arkadaş olabilirdik. Belki bir şekilde onların dedikodularını durdurabilirdik.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm, sonra durup masalarına gittim ve onları hazırlıksız yakalamaya karar verdim.

"Merhaba," dedim, parlak, sahte bir gülümsemeyle. "Ben Magnolia. Bu hafta burada işe başladım."

Lideri olduğunu düşündüğüm kişinin düz mavi gözlerine baktım. "Ben Verity. Bunlar Rhonda, Maxie ve Susan."

"Memnun oldum."

"Sen Bane'in bu haftaki kızı mısın?" diye sordu Verity alaycı

bir gülümsemeyle. "Evet, onun yeni asistanıyım," diye

cevapladım, alaycı sözlerini görmezden gelerek.

"Fazla rahatlama. Hiçbiri kalıcı olmuyor. Senin de farklı olacağını sanmıyorum." Geriye yaslanarak beni baştan aşağı süzdü, şüphesiz benim hakkımda acımasız yargılarını not alıyordu. "Bir gün, onun için en iyi asistanın zaten şirkette olduğunu fark edecek."

Ah, benden hoşlanmaması mantıklıydı. Bay Bane için çalışmak istiyordu. Muhtemelen çalışmaktan daha fazlasını.

Bane'i becermek istiyordu.

Becermek, *becermek* Bane'i.

Nedense, bu aptalca düşünce beni gülümsetti. Gülmeme engel olmak zorunda kaldım.

gülmekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Neden gülümsüyorsun?" "Hiçbir şey.

Şu ana kadar keyif alıyorum. Bay Bane ve ben iyi anlaşıyoruz."

"Öğle yemeğinde bize katılmalısın. Doğru insanlarla kaynaşmanı sağlayabiliriz

.

Daha da geniş gülümsedim. "Yani, dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tutmak mı? Teşekkürler, ama doğru insanları tanıyorum ve onlar bu insanlar değil. İyi günler, *hanımefendiler*."

Dışarı çıktım, öfkeli fısıltılarını duyarak, az önce bazı düşmanlar edindiğimi bilerek.

Beşinci Bölüm

MAGNOLIA

Ofisin kapısını açtım ve masama doğru yürüdüm. Bay Bane'in kapısı yine kısmen açıktı ve sesler duyuyordum, bu da onun yanında birinin olduğunu gösteriyordu. Oturmak üzereydim ki sesler daha da yükseldi.

"Bunu seninle tekrar tartışmayacağım anne. Vaktim yok ve açıkçası ilgilenmiyorum."

"Aklını dinlemelisin."

"Hayır dediğimde beni dinlemelisin!" diye bağırdı Bane.

"Şehir dışına çıkacağını söylemiştin. Beni görmemek için kendi annene yalan söyledin. Bu, senin için bile korkunç bir davranış, Alexander." Soğuk sesinde kınama duyabiliyordum.

"Yalan söylemedim..." Sesi titredi, sesindeki bir şey beni ayağa fırlatıp defterimi kapıp dış kapıya koşturdu, kapıyı açıp sonra gürültüyle kapattım. Bay Bane'in kapısına koştum ve kapıyı açtım.

"Bay Bane, araba sizi bekliyor!" Tereddüt ediyormuş gibi yaptım. "Oh, özür dilerim. Misafiriniz olduğunu fark etmemiştim, ama uçağa yetişmek istiyorsanız, şimdi gitmeniz gerekiyor."

Bana baktı, sonra eğilip dizüstü bilgisayarını kapattı. "Doğru. Yola çıkmak üzereydim, ama dikkatim dağıldı."

"Çantanız arabada. Check-in işlemlerinizi yaptım, şimdi giderseniz yetişirsiniz. Müşteriyi arayıp yine gecikeceğinizi söyleyemem. Zaten yeterince kızgınlar. Daha sonra özür dilemek için onları yemeğe çıkaracaksınız."

"Tabii ki." Ceketini aldı. "Anne, Bayan Myers seni kapıya kadar geçirecek. Bir dahaki sefere ara. Çok meşgulüm." Bana baktı. "Uçaktan mesaj atarım."

Başka bir şey söylemeden yanımdan hızla geçti, ama geçerken göz kırptı, yüzündeki rahatlama belliydi. Buna gülmemeye çalıştım, ya da ismimin önüne Bayan eklemesine de... Kuşkusuz annesinin önünde profesyonel görünmek için.

Dış kapıyı gürültüyle kapattı, ayak sesleri uzaklaşıyordu.

"Nereye gidiyor?"

"Vancouver'a."

"Ne için?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup defterimi tuttum. "Oğlunuz tüm dünyada çok rağbet görüyor, Bayan Bane..."

Parmaklarını şıklatarak sözümü kesti. "Bayan Johnstone. Yeniden evlendim."

Ben de onu işaret ettim. "Yine de, o çok rağbet görüyor."

Gözlerini kısarak baktı. "Peki siz tam olarak kimsiniz?"

"Bay Bane'in asistanıyım. Onun ofisini yönetiyorum."

"Yani, artık onun telefonlarına siz mi cevap veriyorsunuz?" "Evet, ben."

"Neden değişti bu?"

"Yeni sistem," dedim gülümseyerek. "Nedenini bilmiyorum. Benim maaşımdan yüksek."

"Aradığımda beni doğrudan ona bağlayın, anladınız mı?"

"Ben Bay Bane için çalışıyorum, sizin için değil. O'nun bana verdiği talimatları uygulayacağım. Eğer müsaitse, elbette sizi O'na bağlayacağım. Müsait değilse..." Omuz silktim.

Yanakları koyu bir kızarıklıkla doldu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Dediğim gibi, oğlunuzun asistanıyım. Çok meşgul bir oğlunuz var. Bir dahaki sefere uğramadan önce telefon etmenizi öneririm. Daha da iyisi, güvenlikle görüşmelisiniz."

"Böyle bir şey yapmayacağım. Ben sokaktan gelen sıradan bir ziyaretçi değilim. Ben onun annesiyim ve bu nedenle..."

Elimi kaldırdım. "Bu nedenle, onun ne kadar meşgul olduğunu ve sizin için her şeyi bırakıp gelemeyeceğini anlamalısınız. Şimdi, izin verirseniz, işime dönmem gerekiyor. Havaalanından beni arayacak ve hazır olmam gerekiyor." Kapıyı açık tuttum. "İyi günler, Bayan Johnstone."

Bana öfkeyle bakarak yanımdan geçti. Gözleri Bay Bane'inkilerle aynı renkteydi, ama onun gözleri soğuksa, kadıninki on yıldır ılık görmemiş donmuş tundra gibiydi. Her şeyi katıydı. Duruşu. Konuşma şekli. Hatta yürüyüşü. Onda anneye özgü hiçbir şey yoktu. Bu, Bane'i biraz anlamama sağladı, neden böyle olduğunu anlamama yardımcı oldu.

Çıkarken dış kapıyı çarptı ve ben iç geçirdim. Kahve ısıtıcısını kapattım ve sandalyesini yerine iterek masasının düzenli olduğundan emin oldum. Aceleyle çıkmıştı, ama tabağının boş olduğunu fark ettim, yani öğle yemeğini yemişti.

Nereye gittiğini merak ettim. Eve mi? Bir bara mı? Onu bekleyen bir araba olmadığını bilecek kadar akıllıydı, bu yüzden belki de başka bir ofisi kullanıyordu.

Yorgun hissederek oturdum. Zor bir gün olmuştu. Tökezlemem, toplantı, kötü kızlar ve şimdi de Bane'in annesi... Yorgundum.

Ve Bane'in benimle iletişime geçeceğini hissediyordum. Ne diyeceğini merak ediyordum. Kafamı salladım ve dosyalama işine geri döndüm. Yakında öğrenecektim.

Kısa bir süre sonra telefonum bir mesajla titredi.

Ortalık temiz mi?

Gülümsedim. Komik olmaya çalışıyordu. Ben de olabiliyordim.

Evet, buz fırtınası geçti. Neredesin?

Kulübümdeyim. Kontrol ederse diye eve gitmeye cesaret edemedim. Dört kez aradı, ama cevap vermedim. Yorulmasını bekliyorum.

Dudaklarımı büzdüm. Bir kulübü mü vardı? Artık böyle bir şeyin varlığından haberdar değildim. Tabii ki...

Fikrimi değiştirmeden parmaklarım klavyede uçtu.

Seks kulübü gibi mi?

Neredeyse dişlerini gıcırdattığını ve gözlerini devirdiğini duyabiliyordum.

Tamamen uygunsuz, Myers. Ve hayır, şehir merkezinde üye olduğum özel bir yemek kulübü var. Şu anda salonda oturmuş çalışıyorum.

Peki.

Yarın evden çalışacağım. Pazartesi görüşürüz.

Tamam.

Utangaç davranmaya çalıştığını biliyorum, ama ne yaptığını biliyorum.

Neden bahsettiğini bilmiyorum. Pazartesi görüşürüz.

Mesajıma cevap vermediği için hayal kırıklığına uğradım ve bu hafta onu bir daha göremeyeceğim için garip bir şekilde üzuldüm. İşime geri döndüm, hızlıca çalışarak dosyaları sıraladım. Öğleden sonra böylece çabucak geçti. Kağıtları incelerken, güncel, geçmiş ve gelecek dosyalarına ayırırken sessiz bir müzik açtım. Eski dosyaları koridorun sonundaki malzeme dolabında bulduğum saklama kutularına koydum. Küçük ama iyi donanımlıydı, ancak kapısı biraz sıkıştıyordu. Kapalı alanları sevmediğim için bir an panikledim, ama kapıyı açmayı başardım. Bir dahaki sefere kapının arkamdan tamamen kapanmasını engelleyecek bir şey almayı aklımda not ettim.

Cuma günü bütün gün meşguldüm. Küçük dış ofisimi bana daha uygun hale getirmek için yeniden düzenledim. Beni sürekli takılıp düşüren kabloyu örtmek için masayı 30 santim kadar kaydurdum. Daha davetkar görünmesi için biraz eğimli hale getirdim. İki ziyaretçi sandalyesini ayarladım. Bina bakım servisini arayıp, masamın arkasındaki depo odasında bulduğum çerçeveli

fotoğrafları asmalarını istedim. Bu fotoğrafların Bane'in çalışmaları olduğuna şüphem yoktu. Saklanmak yerine sergilenmeleri gerekiyordu. Masama oturduğumda, karşımdaki duvarda asılı olan modern sanat baskısı yerine bakmak için hoş bir şey bulmuştum. Masa çekmecelerini temizleyip depoda bulduğum bir masa lambası ekledikten sonra, masa güzel görünüyordu. Bir yanım birkaç kişisel eşya daha eklemek istiyordu, ama patronumun bundan hoşlanmayacağını hissediyordum. O daha minimal bir stili tercih ediyordu. Küçük alanın çok daha iyi görüldüğünü düşündüm.

Bane'den birkaç mesaj aldım. Takvimine eklemeler, bazı toplantıların ayarlanması. Yaklaşan seyahatini rezerve etme isteği, ironik bir şekilde Vancouver'a gidiyordu. Her mesaj açık ve netti. Kişisel hiçbir şey yoktu. Mesajlarda teşekkür ya da rica yoktu, ama bu beni şaşırtmadı. Anladığım kadarıyla, ondan övgü almak nadirdi ve bunu aklına bile getirmediğinden şüpheleniyordum. Onun bu özelliğinin ne kadarının annesinden geldiğini merak ettim. Annesi aramış ve oğlunun neden telefonlarına cevap vermediğini sormuştu.

"Bayan Johnstone," dedim, sabrımı zor tutarak. "Oğlunuz iş seyahatinde. Ben de onunla konuşmadım. Acil bir durum olmadığı sürece, onu aramayı bırakmanızı öneririm. Ne kadar çok rahatsız edilirse, o kadar uzun süre uzak kalacaktır."

Bu onu durdurdu ve telefonu kapattı.

Saat altı olduğunda işim bitmişti. Dış ofise bakındım, memnuniyetle. İlk haftayı neredeyse hiç zarar görmeden ve hala işimde kalarak atlatmıştım. Bunu bir zafer olarak gördüm.

Ve şimdi, tüm hafta sonu Bane'den kurtulmuştum. Yaşasın.

BANE

Cumartesi günü güneş parlak ve hava sıcaktı. Koşmaya karar verdim. Uzun, sabit ritmin bana vereceği rahatlamaya ihtiyacım vardı. Giyinip esneme hareketleri yaptıktan sonra, apartmanımdan çok uzak olmayan büyük parka doğru yola çıktım. Park, iki mahalleyi ayıran devasa bir alanı kaplıyordu. Benim yaşadığım mahalle gökdelenler ve modern binalarla doluydu. Pahalı mağazalar ve turistik yerler vardı. Parkın diğer tarafında ise daha eski, aile odaklı evler vardı. Alçak apartmanlar ve çok sayıda küçük yerel dükkan ve satıcılar. Her iki bölgeyi de seviyordum. Yine de, daha modern olan bölge bana daha çekici geliyordu. Ama eski bölgenin bahçeleri ve daha geniş caddeleri duyularımı harekete geçiriyordu. Bazen caddelerde dolaşır, peyzajı ve çimleri incelerdi. Yeşilliği. Toronto'da nadir bulunan, ama şehir için çok önemli olan yeşilliği. Tüm yeşil alanlar öyleydi.

Ayaklarım kaldırımda gümbür gümbür sesler çıkararak, bu ses ve ritim zihnimi boşaltmama yardımcı oluyordu. Koşmak bana her zaman böyle iyi gelirdi. Haftamı bölümlere ayırdım, önemsiz şeyleri bir kenara bırakıp önemli olanlara odaklandım. Annemin ziyareti aslında bir nimetti. Beni ofisten uzaklaştırıp Myers ile aramıza biraz mesafe koymasını iyi olmuştu. Müşteri sürekli fikrini değiştirdiği için beni rahatsız eden bir tasarım üzerinde konsantre olup çalışabildim. Onun telefonlara cevap vermesi dikkatimi dağıtmadı. Adımlarının, tatlı sesi ve yumuşak kokusuyla beni baştan çıkarmak için ofisime geleceği anlamına mı geldiğini merak ediyordum. Komik bulduğu bir şey hakkında benimle dalga geçip, ona karşı olması gerekenden daha sert davranmamı sağlıyordu.

O, her geçen gün direnmesi daha zor hale gelen bir cazibe kaynağıydı.

Kapımı açıp iş seyahatim için ayrılmam gerektiğini söyleyerek annemin azarlamasını kesintiye uğrattığında, onun zekâsı için onu öpebilirdim. Ofis kapısının dışında kısa bir süre durup annemle nasıl başa çıktığını dinledim ve bunu yapma becerisine hayran kaldım. Sonra aşağı indim, araba ve şoförümün gelmesini bekledim ve kulübe gittim. Orası en güvenli yerdi. Annem kulübe üye olduğumu bilmiyordu, bu yüzden oraya gelmezdi. En iyi yanı da, gelse bile, aşağıdaki güvenlikten geçemezdi. Verimli bir gün olmuştu.

Koşmaya çıkmış bir grup kadının yanından geçtim. Ya da daha çok sohbet etmeye çıkmışlardı, çünkü çok hızlı yürümüyorlardı ve hepsi sohbet ediyordu. Yanlarından geçerken birkaç düşük ısıklık duydum ama onları görmezden geldim. Koşmaya devam ettim, sonunda alnımı sildim ve küçük bir köprüde durup su içmek için mola verdim. Etrafa baktım, parkta çok fazla insan olmadığını görünce şaşırdım, sonra saatin daha dokuzu biraz geçtiğini hatırlayınca güldüm. Birkaç saat sonra burası insanlarla dolup taşacaktı. O zamana kadar ben daireme dönmüş, çalışıyor olacaktım.

Yine koşmaya başladım, hızımı yavaşlattım. Bir köşeyi döndüğümde, önümde hızlı yürüyen bir kadın gördüm. Ya da yürümeye çalışan. Üstünde tişört ve tayt vardı, ama beline bir tür ağır, desenli bir gömlek bağlamıştı. Gömlek sürekli bacaklarına dolanıyordu, o da durup düzeltiyor, sonra tekrar koşmaya başlıyordu. Kendi kendime güldüm. Daha fazla ısınmak için, benim giydiğim gibi çok büyük olmayan hafif bir ceket giymesi daha iyi olurdu. Yine tökezledi, kendini düzeltti ve flaneli çıkarıp sallarken ben güldüm.

Onu izlerken bir içki daha içmek için durdum. Onda tanıdık bir şey vardı, ama yüzünü göremiyordum. Gözlerim onun poposuna kaydı. Yuvarlak ve dikti. Dar taytının içinde oldukça muhteşem görünüyordu. Sonra flaneli tekrar beline sardı ve yürümeye başladı. Yavaş bir koşuya başladı, at kuyruğu hareketiyle sallanıyordu. Yine tanıdık bir hisse kapıldım, ama nedenini bilmiyordum. Onu geçip geri dönüp eve gitmeyi planlayarak koşmaya başladım. O zaman profilini görecektim ve belki onu nereden tanıdığımı anlayacaktım.

Ancak ayağı bir şeye takıldı ve ben onun tökezleyip, sert bir nefes vererek çimlere düşmesini izledim. Hızımı artırdım ve yanına diz çöktüm. Otomatik olarak tuttuğu bileğine uzandım. "İyi misin?"

Çok tanıdık gelen küçük bir nefes sesi duydum.

Başımı kaldırdım, bakışlarım dolgun göğüsleri, dolgun dudakları ve mükemmel bir şekilde yayılmış çilleri geçip, bana çok tanıdık gelen koyu renkli gözlere kaydı.

"Myers?"

MAGNOLIA

Bu sabah dışarı ıkımam gerekiyordu. Huzursuz ve gergindim. Günlerdir yürüyüşe ıkımamıştı. Akşam eve geldiğimde çok yorgundum. Parlak güneş ışığına baktım ve şimdi hızlı bir yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Giyindim ve eskiden babamın olan flanel ceketini giydim. Uzun ve sıcaktı, oğ zaman bana çok büyüktü, ama astarını çıkarmıştı ve şdğmde çok işime yarıyordu. Parkın bazı yerlerinde ağaçlar çok sık olduğndan, ona ihtiyacım olabilirdi.

Ama yürürken çok ısındım ve onu belime bağladım. Sürekli kayıyordu, bu yüzden durup yeniden ayarlamam ve sonra devam etmem gerekiyordu. Parkın diğr tarafına gitmiş, güneşte oturup kahve içmiş ve şimdi eve dönüyordum. Bacaklarım yorgun olduğ için çok hızlı gitmiyordum. Yolun daha kayalık bir kısmına geldim, gevşek çakıllarda kayıp çimlere sert bir şekilde düştüm.

Bir adam yanıma düşüp ayağımı eline alıp iyi olup olmadığımı sorduğnda şok oldum.

Aynı anda iki şey dikkatimi çekti. O sesi tanıyordum. Ve o baş döndürücü, orman kokusunu. Nefesim kesildi, patronumun parlak mavi gözleriyle karşılaştı.

"Myers?" diye sordu.

Sonra karakterine hiç uymayan bir şey yaptı. Gülümsedi. Gerçekten gülümsedi, bu da onu her zamankinden daha yakışıklı ve seksi hale getirdi.

"Bilmeliydim," dedi, başını sallayarak. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Hızlı yürüyüş."

Belime bağladığım gömleğinin kolunu kaldırdı. "Bununla takılıp düşerek kendini öldürmeye çalışıyorsun daha çok."

Yaklaşarak, "Ne giyiyorsun sen böyle? Bu... *flanel* mi?" diye sordu.

"Hey, bugün Cumartesi. İstedğim gibi giyinebilirim."

Beni inceledi, parlak gözleri ışıktan parıldıyordu. "Ee, Magnolia Myers, hafta sonu fetişlerinden birini mi ortaya çıkardım? "Ne?"

diye sinirli bir şekilde sordum.

"Oduncuların kıyafetlerini çalmak."

Omzuna ittim. "Git buradan."

Bir kez daha kıkırdarak belimi kavradı ve beni ayağa kaldırdı. "Yürüyebilir misin?"

"Tabii ki yürüyebilirim. Hem benim parkımda ne işin var?"

Tek kaşını kaldırarak beni susturmaya çalıştı. Ama ofis dışında bu işe yaramadı.

"Bırak beni."

"Park senin mi, Myers?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Neden buradasın?" "Koşuyordum. Her hafta sonu yaptığım gibi."

Kaşlarımı çattım. "Ben her hafta sonu tempolu yürüyüş yaparım." "Oduncuların saldırısına uğramak için mi?"

Onun mizah girişimini küçümsedim. "Lütfen şimdi git. Koşmaya devam et. Hatta, benden olabildiğince hızlı koş. Bugün Pazartesi değil, bu yüzden seni bugün görmek zorunda olmamalıyım."

"Burası halka açık bir park."

Sinirli bir ses çıkardım. Neden gitmiyordu?

Gözlerimi genişletip omzunun üzerinden baktım. "O senin annen mi?"

"Ne?"

Hızla döndü ve kolumu bıraktı. Uzaklaşmaya çalıştım, ayak bileğim ağrıdığına çığlık attım.

Yeniden kolumu tuttu. "Komik."

"Yüzündeki ifade komikti."

"Ayak bileğin incinmiş."

"Burktum. İyileşir. Bırak beni, eve gideceğim." "Evin nerede?"

Parkın kenarındaki evleri işaret ettim. "Orada, üç sokak geride." Onun tutuşunu silkip attım. "Pazartesi

görüşürüz." O başını salladı. "Yürüdüğünü görene kadar olmaz."

Gözlerimi devirdim, kendimi tutmadım. Ne de olsa cumartesi günüydü ve ben kendi zamanımı geçiriyordum.

Onu ittim, derin bir nefes aldım ve yürümeye başladım. Ayak bileğime basarken hissettiğim acıdan iniltiyi içime attım, sonra ona döndüm. "Gördün mü? İyiyim. Şimdi git artık." Ona el sallayarak veda ettim. "Hoşça kal."

Bir kez daha derin bir nefes aldım ve eve doğru uzun, yavaş bir yolculuğa çıktım. Belki yardım edecek bir sopa bulabilirdim. Güçlü, sağlam kollara kaldırıldığımda, küçük bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırdım.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni eve götürüyorum," diye tersledi. "Zar zor yürüyebiliyorsun."

Göğsüne ittim. Sanki betona vuruyormuşum gibiydi. "Beni indir." "Kapa çeneni, Myers."

"Bana susma diyemezsin."

"Sanırım az önce söyledim."

"Seni taşımak için çok ağırım."

Başını geriye yaslayıp güldü. "Her neyse. Kıpırdamayı bırak da nereye gideceğimi söyle."

"Nereye gideceğini seve seve söylerim," diye cevap verdim.

Yine güldü. "Uslu dur yoksa seni göle atarım," diye tehdit etti ve küçük bir köprüyü geçerken beni parmaklıkların üzerinde tuttu.

"Hayır!" Panik içinde boynuna sarıldım.

"O zaman bana evinin yolunu göster ve sessiz ol. Bugünlük oduncu avın bitti."

Altıncı Bölüm

BANE

Onu kucakladığımda Myers'a kızgın kalmak zordu. Bana yol tarifini yaptı, sesi alçaktı. Bunun dışında konuşmadı. Kollarımda yumuşak ve sıcaktı. Sanki bana sarılmak için yaratılmış gibi, şaşırtıcı derecede doğrudu.

İçimden, bu tuhaf düşüncelere başımı salladım.

Eski bir Viktorya dönemi evine vardık ve o, evin yanındaki çalıların arkasında bulunan merdivenleri gösterdi.

"Bodrumda mı yaşıyorsun?"

"Evet."

Kaşlarımı çatarak onu merdivenlerden aşağı taşıdım ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Cebinden bir anahtar çıkardı ve onu havaya kaldırdı. "Beni bıraktığın için teşekkürler."

Başımı salladım ve bekledim.

Sinirli bir şekilde kapıyı açtı ve içeriye topallayarak girdi. Ayağımla kapıyı kapatmasını engelledim. İçeriye girince etrafa baktım ve hoş bir sürprizle karşılaştım. Işık ve hava doluydu. Küçük bir mutfak ve oturma odası ile yatak odası ve banyoya giden kısa bir koridor vardı. Oturma odası eklektik parçalarla dekore edilmişti. Bir aşk koltuğu ve Viktorya dönemine ait bir şezlong. Kocaman bir puf. Köşede eski bir kanep. Kitap rafları ve masalar. Her yere dağılmış tonlarca kitap ve biblo. Bir örgü sepeti. Köşeye sıkışmış küçük bir masa ve sandalyeler. Duvarlarda eski moda resimler ve işlemeli parçalar asılıydı. Bazı yeni suluboya resimler. Burası ona yakışıyordu. Tıpkı kendisi gibi eşsizdi.

İki kişilik koltuğa doğru yürüdü ve oturdu. "İşte. Eve sağ salim geldim. Gidebilirsin."

"İlk yardım çantan nerede?"

"Ben iyiyim."

Bekledim ve ona kaşlarımı kaldırarak baktım. Onun düşük sesle çıkardığı sinirli homurtusu beni eğlendirdi. "Banyodaki rafta."

"İçinde kompresyon bandajı var mı?"

Omuzları düştü. "Hayır. Yatağımın başucundaki masada bir tane var." Benim şaşkınlığıma omuz silkti. "Geçen hafta kullandım ve geri koymadım."

"Orada kal."

"Hav."

Ona kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Bana köpek gibi emir verdin. Ben de aynı şekilde cevap verdim."

"Sen garip bir kızsın, Myers."

"Çömlekçi çömleği kırıyor."

Onu görmezden gelip koridora doğru yürüdüm. Küçük odada ilk yardım çantasını bulmak kolaydı. Yatak odasında bir an durmak zorunda kaldım. İçeri girer girmez, kokusu her yeri sarmıştı. Yatağındaki çarşaflara sinmişti. Dolapta asılı giysilere sinmişti. Oda kızlara özgüydü. Kadınsı. Danteller bolca kullanılmıştı. Yatakta mücevher renginde yastıklar yüksek bir yığın halinde duruyordu. Köşedeki sandalyede daha fazla yastık vardı. Kitaplarla dolu bir masa. Şifonyerin üstünde şişeler ve kavanozlar, saç bağları ve tanımadığım ve anlamak istemediğim her türlü eşya vardı. Neyse ki, sadece bir komodin vardı ve bandajı düzgünce sarılmış ve hazır halde buldum.

Onun odasında her şey düzenliydi. Aşırı düzenli, ama temiz.

Yine, tıpkı kendisi gibi.

Bir duvarda bir dizi cam kapı fark ettim ve merakla onları açtım, mülkün arka tarafında bulunan küçük, kapalı bir güneş odasına adım attım. Köşede bir şövale kurulmuştu, çeşitli tuvaler duvarlara yığılmıştı. Özellikle bir tanesini inceledim. Güzel, kadınsı bir tablo idi. Konusunu

duvarlarda gördüğüm birkaç tablodan tanıdım. Tuvalden birini elime aldım ve köşesindeki baş harflerini gördüm. MM. Myers'ın gizli yetenekleri vardı. Fırça darbeleri incelediğimde, ışığı yakalama şeklinden etkilendim. İnce gölgelendirme ve gölgelerin hassas kullanımı. O yetenekliydi.

Ona döndüm, ayağını kucağıma kaldırdım, spor ayakkabısını ve çorabını çıkardım, sonra kontrol ettim. "Kırık değil," diye mırıldandım. "Kötü bir burkulma kadar bile olduğundan emin değilim. Hafta sonu boyunca üzerine basma ve buz koy," diye tavsiye ettim ve bandajladım. Parmaklarımın altında kemiklerin ne kadar hassas olduğunu fark etmemeye çalıştım. Cildinin ne kadar yumuşak olduğunu. Soluk, ayağındaki damarlar kremi teninde belirginleşiyordu. Başaramadım ve ellerim bacağını sıktı.

İşimi bitirip cesaretimi toplayarak başımı kaldırdım. O da beni izliyordu, koyu renkli gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Derin bakışlarında pek çok duygu yüzüyordu. Bu kadar yakından, göz bebeklerinin etrafındaki yeşil ve altın rengi yıldız patlamalarını görebiliyordum. Çok güzeldi. Büyüleyiciydi.

Kafamı salladım. Tanrım, bu *Myers*'dı.

Ayağa kalktım, bakışlarımızı ayırdım.

"Buzun var mı?" "Evet."

Dondurucusunda çok çeşitli etler vardı, bu beni şaşırttı. Hindi göğsü, rosto ve jambon. Çok fazla yemek pişiriyor olmalı.

Buz torbasını aldım ve ona döndüm, ayağının yukarıda olduğundan emin oldum. Buzdolabından aldığım suyu ona uzattım ve banyo tezgahında bulduğum şişeden birkaç ağrı kesici çıkardım.

"Resim yapıyorsun."

"Çok mu meraklısın?" diye sordu, sesi hem alaycı hem de gergindi.

"Merak ettim." Buz torbasını ayağına yerleştirdim. "Yeteneklisin, Myers. Neden asistan olarak çalışıyorsun?"

"Aç sanatçılar kira ödemek zorundadır. Resim yapmak benim hayalim. Yemek yiyecek ve babamın bakım masraflarına katkıda bulunabilmek için asistan olarak çalışmak benim gerçekliğim. Ben sadece amatörce uğraşıyorum."

Özgeçmişini hatırladım. "Sanat okudun."

“Birçok insan sanat eğitimi alır, ancak çok azı buradan geçimini sağlayabilir.”

Orada bir hikaye olduğunu hissettim, ama bunu sormak bana düşmezdi. Merak ettiğime bile şaşırdım. Genelde insanlar veya onların hikayeleriyle ilgilenmezdim. Ayağa kalktım.

"Ayağını mümkün olduğunca dinlendir."

"Tamam." Yutkundu. "Teşekkürler, Bane. Yani, Bay Bane."

"Bane yeter," dediğimi duydum. "Çoğu kişi bana öyle seslenir."

"Tamam."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Bu benim söylemem gereken

bir şey değil mi?"

Nedense, elimi uzattım ve parmağımı yumuşak yanağına dokundurdum.

"Bugün yok, Magnolia Myers."

O gülümsedi. "Tamam. Bugün değil. Ama hayır,

ben iyiyim." "Tamam. Eğer ihtiyacın olursa...

numaram sende var." O başını salladı. "Tamam."

Kapıya doğru yürüdüm, o benim adımları seslendiğinde durdum.

"Bane."

Dönüp ona baktım, gülümsüyordu. "Aferin," dedi.

Gülümseyerek omuz silktim. "Fena

değildi." Sonra çıktım.

Pazartesi günü işe gitmek için sabırsızlanarak erken geldim. Önümde yoğun bir program vardı, ayrıca yakında ödül yemeği de vardı. Dış kapının zaten açık olduğunu görünce şaşırdım ve içeri girdim, şok içinde durdum.

Myers meşgulmüş. Mobilyalar yer değiştirilmiş, resimler asılmıştı. Benim çalışmalarımın resimleri. Kabul etmeliyim ki, çok güzel görünüyorlardı. Aslında, dış ofisin tamamı güzel görünüyordu. Küçük dairesi gibi, düzenli ve tertipli. Aynı zamanda davetkârdı. Harika bir iş çıkarmıştı.

Arkamda belirdi ve bana bir fincan kahve uzattı.

"Nasıl bildin?" diye sordum, fincanı alırken parmaklarımız birbirine değdiğinde hissettiğim duyguyu görmezden gelmeye çalışarak.

"Güçte bir rahatsızlık hissettim."

Gülmemi zorlukla bastırarak başımı salladım ve kahveden bir yudum aldım. "Çok meşgulmüşsün. Ofisi değiştirmek veya o resimleri asmak için benden izin istediğini hatırlamıyorum."

"Seninkideki değişiklikleri görene kadar bekle."

Ona sert bir bakış attım ve ofisime doğru yöneldim. Hiçbir değişiklik görmeyince rahat bir nefes aldım. Ona dönüp somurtarak baktım, yüzünde memnuniyet dolu bir gülümseme gördüm.

"Görüyorum ki düşüşün tuhaf mizah anlayışını değiştirmedir." "Hayır. Ama ders vermeyi bıraktı."

İç geçirdim ve paltomu askıya astım, kahvemi ısıtıcıya koydum. Myers elinde defteriyle içeri girdi. Yürüyüşünün hâlâ biraz garip olduğunu fark ettim ve kendimi durduramadan "Ayağın nasıl?" diye sordum.

"Çok daha iyi. Ama bugün düz ayakkabı giydim," diye cevapladı ve ayağını kaldırdı. Giydikleri kabarık etek geriye düşerek baldırını ortaya çıkardığında, ona bakmamaya çalıştım. Gülümsayarak eteğini düzeltti. "Bugün kız gibi giyindim."

Boğazımdan bir kıkırdama çıktı. "Myers, sen her gün kız gibi giyiniyorsun."

Eteğinin yanında, başka bir güzel bluz giymişti. Koyu mavi, kısa kollu ve kenarları dantelli. Eteğin üzerinde siyah ve beyaz çiçek desenleri vardı. O... İçimden bir iç çekerek kendime itiraf ettim. *Sevimli*. Sevimli ve çekici görünüyordu. Kız gibi, güzel, ama ofis için uygun. Sevimli şeylerden nefret etmem gerekirdi, ama Myers söz konusu olduğunda bunu yapmak zor geliyordu.

Gülümsedi. "Sanırım öyleyim." Sonra işine koyuldu, takvimimi ve yaklaşan toplantıları tartışmaya başladı. Ona bitirmesini istediğim bir yığın kağıt verdim

dosyayı ve müşterilere göndermesini istedim. "Önümüzdeki dönemde mümkün olduğunca az kesinti istiyorum."

Tabletini taradı. "İki toplantınızı gelecek haftaya alabilirim. Geriye sadece iki tane kalıyor, biri idari, diğeri personel toplantısı."

"Personel toplantısına katılmayacağım. Lawson ve Anderson halledebilir. Nadiren konuşurum."

"Neden?"

Onun sorusu beni şaşırttı. "Onlar insanları çok daha iyi idare ediyorlar. Ben onların liderlik etmesini tercih ediyorum. Ben buraya çalışmaya geldim, aktif bir yönetici olmak için değil. Karar verme sürecinin bir parçasıyım, ama bunun dışında geri planda kalmayı tercih ediyorum."

"Hmm."

Arkanıza yaslanıp kahvenizi aldınız. "Hmm ne anlama geliyor?"

"Bence sen iyi bir lider olursun. Kendine güvenen, zeki ve hızlı düşünen birisin."

Başımı eğip onu inceledim. Bugün saçları toplanmıştı, yüzünün etrafında birkaç tutam saç, dolgun yanaklarını ortaya çıkarmıştı. Çillerini kolayca görebiliyordum ve onları saklamaya çalışmadığına sevindim.

"Çoğu insanı sevmiyorum, Myers. Saçmalıkları ve oyunları hiç sevmem. İnan bana, birkaç insan kaynakları sorunu yaşadıktan sonra, ortaklarımın ön plana çıkmasından memnun oldum."

Dudakları seğirdi. "Anlıyorum."

Ona kaşlarımı çattım. "İşe dönelim." Kahve fincanımı ona doğru ittim. "Bir fincan daha."

"Sıkıcı mı, köpüklü mü?" diye alay etti.

Kaşımı kaldırdım ve o da gitti. Bu her zaman onu sustururdu. En

azından ofiste. Cumartesi günü öyle olmamıştı.

İtiraf etmeliyim ki, hafif topallaması dışında iyi olduğunu görünce sevindim. Onu bıraktıktan sonra aklımda bu kadar çok yer etmesine şaşırmıştım. Kendine yemek yapamayacağından endişelenmişim. Ayak bileği daha fazla şişmiş olabilir miydi? Bir şeye ihtiyacı var mıydı? Telefonu alıp kontrol etme isteği çok güçlüydü, ama direndim. Hatta onu aramak için bahaneler bile düşündüm

—sunucudaki bir dosyanın yerini sormak için, ya da bu hafta ihtiyacım olan 3D yazıcı malzemelerini sipariş etmeyi hatırlayıp hatırlamadığını sormak için—ama direndim. Bu bahaneler bana bile zayıf geliyordu ve Myers'ın bunları anlayacak kadar zeki olduğunu biliyordum. Onun benim umursadığımı düşünmesine izin veremezdim.

Geri döndü, elinde bir kahve vardı ve masaya koydu.

"Köpüklü mü?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Oops."

Gözlerimi devirdim. "Bırakın. Gereksiz yere ağrıyan bileğinizi zorlamanızı istemem."

"Ne kadar nazıksın," diye mırıldandı.

"İşine dön."

Kapıda durdu. "Açık mı, kapalı mı?"

"Açık bırak. Ama rahatsız edilmediğimden emin ol."

"Sorun değil."

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve e-postalarımı gözden geçirdim. Ekranı bir göz attım, sonra onu bir kenara çekip sandalyemi ters yöne kaydardım. Bu ince hareket ve Myers'ın masasını kaydırması sayesinde, artık onun çalışırkenki halini rahatça görebiliyordum. Yüzü zıtlıklarla doluydu. İfadeli. Dudaklarını büzüyor, kaşlarını çatıyor, sırtıyor, dudağını ısıırıyordu. Kulağını çekiyordu. Dağınık bir bukleyi çekiyordu. Düşünürken masaya kalemını vuruyordu.

Ve kendi kendine konuşuyordu. Söylediklerini duyabileceğim kadar yüksek sesle değil, ama dudakları hareket ediyordu ve bazen kendi kendine katılıyormuş gibi başını sallıyordu.

Onu izlemek oldukça büyüleyiciydi.

Sonra başımı salladım ve kendime bunun yapmam gereken şey olmadığını hatırlattım.

O Myers'dı, asistanım. Bana yardım etmek için oradaydı, eğlendirmek için değil.

Yine de bakışlarım bir kez daha ona kaydı ve kapımı tekrar kapatmam gerekip gerekmediğini merak ettim.

Ama bunu istemiyordum.

Bu beklenmedik bir

durumdu.

Ve bu beni kızdırdı.

Öğle yemeğinden önce pes ettim ve kapıyı kapattım. Aptalca davranıyordum ve asistanıma olan bu garip hayranlığımı aşmam gerekiyordu. Öğle yemeğini getirdi ve girmeden önce kapıyı çaldı. Sandviç taze ve lezzetliydi ve itiraf etmeliyim ki, bulduğu yeni şarküteri hoşuma gitmişti.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordum.

"Giderlerin. Aylardır yapılmadığını biliyor muydun?" "Fark etmemiştim," diye itiraf ettim.

"Ekstreleri yazdırabilmem için kredi kartı bilgilerinize erişmem gerekiyor."

"Size gönderirim."

Kapıyı kapatarak odadan çıktı. Sanki bana büyük bir kötülük yapmış gibi kapıya öfkeyle baktım.

Ayağa kalkıp kapıyı hızla açtım, masasında oturmuş sandviç yiyen Myers'ı korkuttum.

"Evet, Bane?"

Şaşırdım, sonra ona bana öyle seslenebileceğini söylediğimi hatırladım.

Aptal.

"E-postayı aldın mı?"

"Kontrol etmedim. Yemek yiyordum."

"Tamam. Kontrol ettiğinde bana haber ver. Ve işin bittiğinde daha fazla kahve istiyorum."

Bana bakarak kaşlarını kaldırdı. Sonra bana bir kelime söyledi.

Elimi kapı çerçevesine sıkıca tuttum.

"Lütfen," dişlerimi sıkarak söyledim.

"Elbette efendim. Ne isterseniz."

Ona sert bir bakış attım, sonra arkasını dönüp masama geri döndüm.

Kapıyı açık bıraktım.

Yedinci Bölüm

MAGNOLIA

Pazartesi öğleden sonra, Bane'in harcamalarını düzenlemekle meşgulken bir kurye içeri girdi. Bana güzel çiçeklerle dolu küçük bir vazo uzattı. Kafam karıştı, ama çiçekler bana gönderilmişti. Kartı açtım ve basit imzayı görünce kaşlarımı çattım.

Ty

Ty kimdi ve neden bana çiçek göndermişti?

Telefonu kapatırken Bane toplantısından dönmüştü. Masamdaki eklemeye kaşlarını çattı. "Bunlar da ne?" diye tersledi.

"Çiçekler."

"Her neyse. Onları eve götür. Dekorasyonları sevmem."

"Tekrar söylüyorum, bunlar *çiçek*. Ama merak etme. Yanlışlıkla geldiği için geri göndereceğim. Çiçek dünyasında bir hata olmuş ve yanlış teslim edilmişler."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Kartı ona uzattım. "Ty. Ty diye birini tanımıyorum, yani çiçekler benim için değil."

"Çiçekçiyi aradın mı?"

"Evet. Aldıkları talimatın bu olduğunu ve benim için gönderildiğini söylediler." Kafamı salladım. "Anlamıyorum."

"O zaman gizli hayranın var. Harika," diye homurdandı. "Kişisel hayatını kişisel tut. Tamam mı, Myers?"

Sonra kapısını çarptı.

Gülün yapraklarını okşayarak gülümsedim. Daha önce hiç çiçek almamıştım, bu yüzden karışıklık olsa bile, onları sevdiğimi itiraf etmeliyim. Masama parlak bir dokunuş kattılar. Ty her kimse, kız arkadaşı çiçekleri almadığında onunla başı belaya girmez umarım.

Bane'in kapısına somurtarak baktım. Çiçekleri masamda tutacaktım ve cuma günü eve götürecektim. Bana kalırsa, istediği kadar sinirlenebilirdi.

Sonra işime geri döndüm.

Sonraki iki hafta çılgınca geçti. Bane bir sıcak bir soğuktu. Kaba ve sinirliyen birdenbire nazik oluyordu. Kapısı bir açık bir kapalıydı. Emirler yağdırdıktan sonra kibar bir ses tonuyla bir şey soruyordu. Sürekli çalışıyordu ve ben ona yardım etmek için geç saatlere kadar kalıyor, erken geliyor ve bazen evden çalışıyordum. Ben şikayet etmedim, o da ara sıra teşekkür olarak algıladığım homurtular dışında hiçbir yorum yapmadı.

Ertesi Pazartesi öğleden sonra bir başka çiçek buketi geldi ve bu, Bane'in bana kaşlarını çatmasına neden oldu, ancak çiçekleri kaldırmamı istemedi. Çiçekçi, adresin doğru olduğunu ısrarla söyledi, ancak bana başka bilgi vermeyi reddetti.

Kafamı yorarak şirket rehberinde Ty veya Tyler adında birini aradım, ancak listede bulunan tek kişi evliydi, bana hiç selam bile vermemişti ve başka bir katta çalışıyordu. Bana çiçek gönderenin o olduğunu hiç sanmıyordum. O isimde birini tanımadığım için bu tam bir muammaydı. Ancak bununla ilgilenecek kadar boş vaktim yoktu.

Bane'e yetişmeye çalışırken neyin ne olduğunu anlayamıyordum. Yaklaşan ödül yemeği için gergin olup olmadığını merak ettim, sonra

ona sormamaya karar verdim. Kafamın olduğu yerde, omuzlarımda olmasını seviyordum.

Ondan önde kalmak için elimden geleni yaptım. Her gün öğle yemeğini yediğinden emin oldum. Toplantıları için ihtiyaç duyduğu dosyaların elinin altında olduğundan emin oldum. Çalışabilmesi için insanları ondan uzak tuttum. Kahve fincanı her zaman doluydu. Bir kap buzlu su ekledim. Onu masasına koyduğumda bana baktı, bir kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı.

"Susuz kalmaman için," diye açıkladım. "Kahveden daha fazlasına ihtiyacın var." Homurdandı. Bunu bir teşekkür olarak kabul ettim.

O ayrılana kadar çalıştım, bu genellikle akşam altıdan sonraydı, bazı geceler daha da geç. Şoförüyle tanıştırmıştım ve numarası bende olduğu için Bane'in ona ihtiyacı olduğunda onu arayabiliyordum.

Bana açıkladıktan sonra, ben derin bir nefes aldım. "Vay canına."

"Ne?"

"Şoförün olduğunu bilmiyordum."

"Var. Adı Darryl."

"Peyzaj mimarlığı iyi para kazandırıyor olmalı," diye espri yaptım. Kaşlarını çattı. "Eski para, Myers."

"Oh." Bu birçok şeyi açıklıyordu. Takım elbiseleri, adresi, harcama hesabına ilişkin endişesizliği.

Nadir gülümsemelerinden birini gördüm. "Ve işimde iyiyim."

Sonra en iyi tanıdığım Bane haline geldi. Ani ve keskin.

"Bana bir kahve getir." "Elbette, efendim."

Bana verdiği çeşitli görevler sırasında, binadaki insanları tanıma fırsatı buldum. Pete, yaşlı güvenlik görevlisi. Jenny, her gün katta çalışan temizlikçi kadınlardan biri. Mac, ön lobiye tertemiz tutan adam. Diğer ortakların asistanları da arkadaşçaydı, ama onları henüz çok iyi tanımıyordum. Beni öğle yemeğine davet ettiler, ama o kadar

çok meşguldüm ki henüz gidemedim. Hepsini sevdim — çalışkan, iyi insanlar. Onları daha yakından tanımayı dört gözle bekliyordum. Tabii patronumdan kurtulabilirsem.

"Myers!" Hayatımın belası yine dikkatimi çekmek için seslendi.

Tanrım, bu adam bağırmayı seviyordu.

Omuzlarımı silktim ve kapısına gittim, çalmadan içeri girdim. Her seferinde somurtmasına rağmen, çalmanın bir anlamı yoktu. Bana bağıırıyordu, yani içeri gireceğimi biliyor olmalıydı. Neden çalayım ki?

"Bir şey mi lazım?"

"Bu belgeler insan kaynaklarına gitmeli. Hemen."

Cevabımı yuttum. Ona kahvemi içip sandviçimi yemek üzere olduğumu söylemenin bir faydası olmazdı. Nadiren kahvemin tadını çıkarma fırsatı buluyordum. Ya da sandviçimi tamamen yeme fırsatı. Aslında, çoğu zaman kahvemi içtiğimi hatırlamıyordum. Ama ortadan kaybolmuştu, bu yüzden içtiğimi varsayıyordum. "Tabii ki."

Beni görmezden gelerek sert bir bakış attı. "Yine çiçekler gelmiş. Bu konuyu konuştuğumuzu sanıyordum."

Ben iç geçirdim. "Kim gönderdiğini bilmiyorum, bu yüzden durmalarını söyleyemem." O eliyle beni uzaklaştırdı. "Neyse. Kağıtları indir."

Bir yudum aldım ve sonra aşağıdaki insan kaynakları ofisine indim. Kağıtları Jessica'ya verdim, o da bana işlerin nasıl gittiğini sordu.

"Harika," dedim sahte bir gülümsemeyle. "Yoğun."

O da başını salladı. "Alexander her zaman meşguldür." "Ben de öyle fark ettim."

"Yetişebiliyor musun?"

"Mükemmel," diye yalan söyledim. Erken geliyordum, geç saatlere kadar çalışıyordum ve evde de birçok iş yapıyordum. Adam hiç durmuyor gibiydi. "Geri dönmem lazım." El salladım ve merdivenlerden yukarı çıkıp ofise girdim.

Oturdum, kahvemi almak için uzandım ve kaşlarımı çattım. Boştu. Sadece birkaç yudum içmiştim, değil mi? Alnımı ovuşturdum. Bu bana sürekli oluyordu. Sandviçimi açtım, bir ısırık aldım, sonra kahve fincanımı aldım ve başka bir fincan yapmak için mutfığa koştum. Neyse ki, dinlenme odasında kimse yoktu, bu yüzden bugün o kinci kadınlarla uğraşmak zorunda kalmadım. Ofise geri döndüğümde, Bay Bane'in masamın yanında durduğunu görünce şaşırdım. Beni görünce suçlu gibi göründü ve geri adım attı.

"Belgeler orada mı?" "Evet."

"Biraz zamanın aldı."

"Zaten geri dönmüştüm. Kahve içmem gerekiyordu."

"Ah. Pekala, öğle yemeğini bitir ve benimkini de al."

Ofisine geri döndü ve kapıyı tekrar kısmen kapattı. Oturdum, sandviçimi aldım ve tamamen kafam karıştı. Sadece bir ısırık aldığımı sanıyordum, ama sandviçin ilk yarısından sadece bir veya iki ısırık kalmıştı. Kafamı ovuşturdum, aklımı mı kaçıırıyordum acaba? Kahvem nasıl kaybolmuş ve sandviçim nasıl yenmişti? O kadar yorgun ve unutkan mıydım?

Sandviçimi kaldırdım, ona bakarken durdum. Isırık izi, benim aldığım ısırıklardan çok daha büyüktü. Kapıya baktım, Bay Bane'in yüzündeki suçlu bakışını hatırladım.

Sandviçimden bir ısırık mı almıştı?

Neden?

Kaybolan kahvelerimi düşündüm ve bir kez daha onun kapısına baktım. Onları sevmediğini söylüyordu, ama yine de kaybolmaya devam ediyorlardı.

O yapmazdı.

Yapmazdı,

değil mi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"On beş dakikaya dönerim," diye bağırdı Bay Bane masamın önünden geçerken. "Tamam."

On dakika bekledim, sonra dinlenme odasına gidip kahvemi yaptım. Ofise geri dönüp kahveyi masanın üzerine koydum ve kapının arkasına geçip aralıktan içeriye baktım. Yanılmışsam, kendimi açıklamam gerekecekti, ama bu riski almaya değerdi. İçeri girdi ve masamın yanında durdu. Durup fincanımı kaldırıp bir yudum aldığı anda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sonra bir yudum daha.

Kapının arkasından fırladım, dramatik bir şekilde işaret ederek bağırdım. *"Yakaladım seni, kahve hırsızı!"*

Geriye dönüp bakınca, hareketlerimi daha iyi düşünmeliydim.

O dönüp, yudumlamanın ortasında boğuldu. Öksürdü. Üzerime sıcak, köpüklü kahve sıçrattı. Kahve göğsüme çarptığında, cildimden aşağı damlayıp kumaşı ıslatırken nefesim kesildi. Bir an ikimiz de kıpırdamadık, sonra o öne atıldı ve fincanı masanın üzerine attı.

"Yanmadın mı?"

"Hayır."

Cebindeki mendili kaparak, kahveyi temizlemeye çalıştı. Kahve bluzuma sızmıştı.

Göğsüme.

O, mırıldanıp küfrederek bastırdı ve okşadı. Farkında bile olmadan beni okşuyordu. Ellerimi onun ellerinin üzerine koyarak hareketlerini durdurdum.

"Bane," diye mırıldandım. "Durmalısın."

"Alexander, bir imzayı atladın..."

İnsan Kaynakları'ndan Jessica içeri girdi, şoktan donakaldı, sözleri dudaklarında kurudu.

Onun ne gördüğünü biliyordum. Bane, üzerimde dikilmiş, elleri göğüslerimde, ben de onları orada tutuyordum.

O da biliyordu.

"Tanrım," diye küfretti. "Hayır. Hayır.

Hayır." Jessica başını salladı. "Geri gelirim."

"Kahve!" diye bağırdım. "Kahvemi çalıyordu ve göğüslerime döküldü. Beni ellemiyordu, gerçekten."

Daha da kafası karışmış görünüyordu. "Kahveni çalmak mı?" Tiz bir kahkaha attım. "Şakaydı."

Bane başını salladı. "Şaka. Evet. Şaka."

Yüzünü buruşturdu. "Alexander, konuşmamız gerek. Ofisimde. Beş dakika." Ve çıktı.

Vahşi ve öfkeli bakışları benimkilerle buluştu. "Yine," diye homurdandı. "Yine, açıklamaya çalışmam gereken bir sorun çıkardın."

"Düşünürken, belki ellerini göğüslerimden çekebilirsin?"

Sanki yanıyormuş gibi ellerini çekti. Ama ikimiz de meme uçlarımın ne kadar sert olduğunu fark etmeden önce. Ya da parmaklarının bunca zaman onları okşadığını.

"Neden sandviçimi yiyordun?" diye sordum.

"Açlıktan ölüyordum! Zaten sen onu asla bitirmezsin."

"Peki ya kahvem?"

"Bir içkiye ihtiyacım vardı."

"Neden benim köpüklü kahvelerimi sevdiğini itiraf etmiyorsun, sen de kendi kahveni yapayım?"

Bana sert bir bakış attı ve elini saçlarından geçirdi. Saçları hala kahveden ıslaktı. Sinirli bir şekilde homurdandı, sonra dönüp ofisine girdi, şüphesiz insan kaynaklarına gitmeden önce ellerini yıkamak için.

Kapının çarpma sesinden, bir dahaki sefere kapıyı çalmak zorunda kalacağımı anladım.

Perşembe günü yorgundum ve haftanın bitmesini iple çekiyordum. Bane, kahve olayından beri benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Sadece bir şeyi kanıtlamak için, ona günde en az bir kez köpüklü kahve yapmaya özen gösterdim. Jessica'yı gördükten sonra geri döndüğünde, beni "sıçrattığı" için kuru temizleme faturalarını kendisine iletmemi söyledi. Ona lekeleri kendim çıkarabileceğimi nazikçe söyledim. Hoşnutsuzluk mu yoksa onay mı olduğunu bilemedim, homurdandı. Kapıyı çarpması, homurdanma sesini bastırdı. İnsan kaynakları ile ne konuştuğunu hiç açıklamadı.

Boş salona girip mutfağa yöneldim. Bane bu kattaki tek ofise sahipti. Mahremiyetini ve inzivaya çekilmeyi severdi ve görünüşe göre Bane ne isterse onu elde ederdi.

Katın geri kalanında özel bir toplantı odası, bu mutfak ve personel salonu vardı. Diğer iki ortak, muhasebe ve ana toplantı odası ile birlikte bir alt katta ofisleri vardı. Geri kalan personel iki kat aşağıdaydı. Balanced Designs, çeşitli işletmelere kiralanan binanın geri kalan kısmına sahipti.

Kupaları yıkarken, en sevdiğim bluzuma seyreltilmiş kahve sıçrattığım için mırıldandım. Banyoya indim, ellerimi ve manşetimin üzerindeki lekeyi yıkadım, sonra kağıt havluyla kuruladım. Salonda insanlar olduğunu duydum, ama bugün neşeli ve arkadaşça davranacak havamda değildim, bu yüzden Bane'e kahve yapıp gitmeye karar verdim.

Kahveyi ölçüp sütü dökmeye başladığımda duydum. Başka kadınlar da personel odasına gelmişti. Salon bölümündeydi, bu yüzden beni göremiyorlardı.

"Bugün giydiği kıyafeti gördün mü? Yemin ederim, kıyafetlerini büyükannemin tavan arasından alıyor. Gerçekten iyi göründüğünü mü düşünüyor?"

Verity'nin sesini tanıyınca donakaldım. Onu ve sahte nezaketini sevmiyordum. Diğer asistanları yerden yere vurduğunu, sonra da onları görünce gülümsediğini, nazıkmiş gibi davrandığını duymuştum — tam da tahmin ettiğim gibi. Onu ve küçük klikini mümkün olduğunca kaçınıyordum.

"Cidden, hiç tarzı yok. Sırf Bane'in bu ayın asistanı olduğu için burayı kendi yerimiş gibi dolaşıyor," diye şikayet etti. "O işi nasıl aldığını bilmiyorum."

"Muhtemelen dizlerinin üstüne çökerek," dedi yardımcısı Rhonda alaycı bir şekilde. Onlarla birlikte olan diğer kadın kıkırdadı.

Gözlerimi kapattım, başımı salladım ve Bane'in kahvesini yapmaya devam ettim. Elim biraz titriyordu ama bunu görmezden gelmeye çalıştım.

"Onun zamanı dolmak üzere. O kimseyi uzun süre tutmaz. Onun hakkında şimdiden şikayet ettiğini duydum," dedi içlerinden biri kıkırdayarak.

Başımı kaldırdım.

Öyle mi? Tezgaha tutundum. Bu kahve meselesi yüzünden miydi? Bana bu kadar kızgın mıydı?

"Onun küstah tavırları, utanç verici gardırobu ve görünüşüyle, uzun süre kalmayacak," diye Verity onu teselli etti. "Kat kat giyinip dantellerle kendini örtünerek şişmanlığını gizleyebileceğini mi sanıyor? Yarınki ödöl töreninde ne tür bir kıyafet giyeceğini hayal edebiliyor musun? Bütün şirketi utandıracak. Pazartesi günü onu kovacak. Tabii o kadar dayanabilirse."

Gözlerimdeki ani nemi fark edince gözlerimi kırptım, sonra onları görmezden gelmem gerektiğini kendime hatırlattım.

"Ona tahammül edemiyorum. O bir şaka," dedi Rhonda. "Sanki çok önemli biriymiş gibi davranıyor. Küçük insanlarla arkadaşlık ediyor, sanki bu onu daha iyi yapıyormuş gibi. Pete ya da temizlikçi kadın kimin umurunda?"

"Onlarla arkadaş çünkü o da onlardan biri. Hiçbir şey," diye tükürdü Verity. "O işe başvurdum. O işi ben almalıydım. Şirkette deneyimim var ve ona çok faydalı olabilirdim."

"Masanın arkasında mı, altında mı?" diye sordu Rhonda.

"İkisi de. Onu o kadar iyi yalarım ki, her şeyi ve herkesi unuttur."

Bir kahkaha tufanı daha patladı. Artık onları dinleyemiyordum. Kahvemi unutarak arka koridordaki kapıdan çıktım. Söylediklerinden dehşete kapılmıştım. Sadece benim hakkımda değil, Bay Bane hakkında da. Saygısızlık. Verity'nin ona bunu yaptığı korkunç görüntü. Ona bu kadar yakın olması.

Ve benimle ilgili olarak da tam isabetli bir yorumda bulunmuştu. Kıyafetlerimi, kilom, tavrımı ve iş ahlakımı eleştirmişti. Utanç verici olduğumu söylemişti.

Tuvalete girdim, arkamdaki kabin kapısını kapattım. Soğuk metale yaslandım, derin nefesler aldım.

Kıskançlardı. Kindardılar. Söylediklerinin hiçbir önemi yoktu. Bu sözleri kendime tekrar tekrar söyledim.

Kapının açıldığını ve sessiz bir sesin adımı söylediğini duydum. "Magnolia? İyi misin?"

Rylee'nin sesini tanıdım. Diğer kadınların aksine, o tatlı ve nazikti. Arkadaş canlısıydı. Henüz birlikte vakit geçirme fırsatımız olmamıştı, ama onu sevmiştim.

"İyiyim."

"O inekleri duydum," dedi. "Onlara azarladım."

Kapıyı açtım. "Ne yaptın?"

O da benim gibi kısaydı. Kıvrımlıydı da. Tatlı ve yumuşak sesliydi. Genelde sessizdi.

Herkes onu severdi. Fiziksel özellikleri ve mizacı, bilgisayar konusunda inanılmaz bir yeteneği gizliyordu. Onların arasında en zeki olanı olduğunu ve kimsenin yazamadığı kodlar yazabildiğini duymuştum. Bane dahil ortakların onu çok takdir ettiğini biliyordum.

Ama onun Verity'ye karşı çıkacağını hayal etmek başımı döndürdü. "Neden böyle bir şey yapasın ki?"

Normalde sıcak olan yeşil gözleri parladı. Şu anda sert yeşim taşları gibi görünüyorlardı.

yeşim taşları gibi görünüyordu. "Onlar korkunç insanlar ve kendilerini daha iyi hissetmek için yalan söylüyorlar. Kıskanç sürtükler."

"Yanılmıyorlar. Ben diğerk asistanlar gibi değılim."

"Bu yüzden seni seviyorum. Sen gerçeksın ve iyısın. Kibar ve arkadaşçısıın. Dürüstsün." Gülümsedi, yanaklarında gamzeler belirdi. "Ve giyim tarzını seviyorum. Her zaman çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Bir adım öne çıktı ve elini koluma koydu. "Onları takma. Kafana takma. Kendin ol."

Gülümsedim ve elini okşadım. "Teşekkürler, Rylee. Yarın ödöl törenine gidecek misin?"

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Gitmem gerektiğı söylendi." "Birlikte oturabiliriz."

"Oh, çok isterim!"

"Tamam. Anlaştık."

Kıkırdadı. "Harika."

O ayrıldı, ben de aynaya bakarak gözlerimi sildim ve burnumu sildim. Omuzlarımı düzelttim ve masama geri döndüm.

Bilgisayarımın başına oturup kaşlarımı çattım. Bir dakika sonra Bane adımı bağırdı ve ben de aralık olan kapısına gittim.

"Evet, efendim?"

Hoşnutsuz görünüyordu. "Kayboldun mu?"

"Kayboldum mu?" diye tekrarladım.

"Kahvemi almaya giderken." Bileğine bakarak gösterişli bir hareket yaptı. "Yirmi dakika oldu."

"Oh. Şey... Sütümüz bitmiş."

"O zaman bana sade kahve ver." Kaşlarını çatı. "Ne oldu?" "Hiçbir şey. Ben, ah, midem biraz rahatsızdı. Unuttum. Hemen gidip alayım."

Döndüm ve aceleyle uzaklaştım, cadıların mağaralarına geri dönmüş olmalarını dileyerek.

ve onların alaycı sözleri ve bakışlarıyla uğraşmak zorunda kalmazdım.

BANE

Kafemle geri döndü, köpüklü olanlardan bir tanesi, hızlı bir gülümsemeyle masaya koydu.

"Biri süt almış." Bir an durdu. "Başka bir şey var mı?"

Onu inceledim, ne kadar solgun görüldüğünü fark ettim. Gözleri tuhaftı. Sanki ağlamış gibi. Nedense, onun üzgün olması beni rahatsız etti. Daha önce söylediklerini hatırlayarak, boğazımı temizledim.

"İyi misin, Myers? Eve gitmen gerekiyor mu?"

Kafasını salladı, bakışları her yere kayıyordu. "Hayır, iyiyim. İşe döneceğim."

Kapıda tereddüt etti. "Şey, efendim?"

"Evet?"

"Her şey, ah, yolunda mı?"

Kaşlarımı çattım. "Her şey yolunda. Aksi olsaydı sana söyledim."

"Tamam. Sadece kontrol ediyordum. Gerekirse talimat alabilirim."

Kafam karıştı. "Bunun farkındayım ve çalışanla ilgili hiçbir şikayetim yok."

"Onu gülümsetmek için göz kırptım. "En azından bugün. Bir şey olursa sana haber veririm."

Ama o esprili cevaplarından biriyle cevap vermedi. Alaycılığım ona zorlukla bir gülümseme kopardı. Başını salladı ve masasına döndü.

Birkaç dakika sonra, sandalyemden kalktım ve onun kısmen kapattığı kapıyı açtım. O telefonda konuşuyordu ve ben yanından geçerken başını kaldırıp bana baktı. Dosya dolabını karıştırdım, rastgele bir klasör seçtim ve kapıyı açık bırakarak ofisime geri döndüm.

ofisime döndüm ve kapıyı açık bıraktım. Oturdum, dosyayı açtım ve onu inceler gibi yaparken gizlice onu izledim.

Bir terslik vardı. Her zamanki gibi telefonda kibar ve profesyoneldi, ama dostane tavırları yoktu. Sesi normal değildi. Tonu yanılttı. Onu üzen bir şey vardı, ama ne olduğunu bilmiyordum. Telefonu kapattığında ve ofisime girip dosyalara dokunmamamı veya onun işini yaptığımı söylemediğinde haklı olduğumu anladım. Sadece ona verdiğim bütçeleri incelemeye başladı.

Kafamdaki tuhaf düşüncelere başımı salladım. Asistanımı neyin üzdüğünü merak etmek bana düşmezdi. O bir çalışandı. Herkesin kötü günleri olur.

Çalıştığım tasarıma geri döndüm, başka her şeyi kafamdan uzaklaştırdım, kahve almaya gitmeden önce iyi olduğunu söyleyen sesi görmezden geldim. Onu üzen her neyse, yirmi dakika içinde olmuştu.

Bu düşünceleri kafamdan atmak için tüm konsantrasyonumu kullanmam gerekti.

Saat altı olduğunda, Myers ofisime geldi. "Çıkmadan önce başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başımı kaldırıp ona baktım. Nazik gülümsemesi dışında her zamanki gibiydi. "Hayır."

"Sabah görüşürüz."

Soru ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. "Myers, iyi misin?"

"İyiyim."

Cevabı çok hızlı, çok kısa ve çok yanılttı.

"Aklında bir şey mi var?" diye

sordum. "Şey, aslında..."

"Evet?" diye sordum.

"Yarın ödül yemeğine gitmem gerçekten gerekli mi diye merak ediyordum."

Onun sorusu oldukça masumdu. Dikkatimi çeken, parmaklarının kol dantellerine dolanıp narin süslemeleri çekmesi oldu.

"Zorunlu değil," diye düşündüm. "Ama senin bunu dört gözle beklediğini sanıyordum."

"Şey, belki daha önemli, daha iyi, yani şirket için daha gerekli biri gitmeli diye düşündüm."

Geriye yaslanıp başımı eğdim. "Gitmek istemiyorsan seni zorlamayacağım, Myers. Ama ofisimin önemli bir üyesi olarak, senin orada olmanı isterim. Bu, sektördeki diğer insanları, buradaki diğer önemli kişileri farklı bir açıdan görmen için bir fırsat. Birkaç ödül için adayız, en sevdiğin patronunu desteklemek istemez misin?"

"Oh hayır, tabii ki. Ben sadece, ah, kontrol ediyordum."

Bu noktada, o bluzu bir daha görebileceğimden emin değildim. Kısa süre sonra, danteli yırtıp attığı için kollarından geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

"Sizi temin ederim, katılmanızı isterim. Ödül kazananın adı okunduğunda ve benim olmadığında dostça bir yüz görmek güzel olur," dedim şakayla.

"Sen kazanacaksın!" dedi nefes nefese, kolları bırakarak. "Tasarımların inanılmaz."

"O zaman gelip kendi gözlerinle gör."

"Evet. Tabii ki." Derin bir nefes aldı. "İyi geceler, Bane."

Dönüp çıktı, beni şaşkın bırakarak.

Bane. Bana birkaç kez öyle seslenmişti, ama daha önce Bay Bane'dim. Ve iş arkadaşlarının veya diğer çalışanların önünde bana hep öyle hitap ederdi. Her zaman son derece profesyoneldi. Aslında harika bir asistandı.

Ama neden birdenbire ödöl yemeğine katılmak istemedi? Bu gizemi çözmek gerekecekti.

Ertesi gün, Myers sessizdi ama iyi görünüyordu. Sabah boyunca ona verdiğim bütçeler üzerinde sıkı çalıştı. Toplantılara katıldım, müşterileri dinledim ve son telefon görüşmesi bittiğinde minnettar oldum.

Ofisime girip bütçeleri masamın üzerine bıraktı. "Bitti mi?" diye sordum, başımı kaldırmadan.

"Evet."

"Akşam yemeği için hazırlanmak üzere çıkıyorsunuz herhalde?" Tüm personele ofisin saat dörtte kapanacağı söylenmişti.

"Eğer sorun yoksa."

Sandalyeye yaslandım. "Bunu izin verme kararının bir parçası olduğum için, sorun yok."

"İyi o zaman. Ben çıkıyorum."

"Yarın çalışacağım," dedim. "Duncan tasarımında yapmam gereken çok değişiklik var."

"Oh. Tamam."

Kapıya doğru yöneldi, ben de ona seslendim. "Myers."

Dönüp bana baktı.

"Akşamın tadını çıkarmaya çalışın. Konuşmalar biraz uzun olabilir, ama yemekler lezzetli ve barda şaşırtıcı derecede iyi bir kırmızı şarap var."

Gülümsedi. "Not aldım."

Ve gitti.

Saat altıya kadar çalıştım, sonra hızlıca duş alıp smokinimi giydim. Papyonumu düzelttim, kol düğmelerimi taktım ve kollarımı düzelttim. Akşam yemeği ofisten sadece birkaç blok uzaklıktaki bir oteldeydi ve ben yürüyerek oraya vardım, bolca vaktim vardı. Bardan bir içki aldım, birkaç kişiyle tokalaştım ve diğer meslektaşlarımla konuştum. Bir grup erkeğin yanında dururken, içlerinden biri sessizce ıslık çaldı. "İşte bu çok güzel bir kadın."

Onun bakışlarını takip ederek bara doğru baktım. Bir kadın bize sırtını dönmüştü, ama canlı yeşil elbisesi omuzlarını ve sırtının üst kısmındaki kremi tenini çerçeveliyordu. Elbise belinden aşağıya doğru genişliyor, düzgün bacaklarını ve elbisesine uyan alçak topuklu ayakkabılarla kaplı narin ayak bileklerini sergiliyordu. Sağ omuz kemiğinin üstünde bir çiçek dövmesi vardı ve ben ne tür bir çiçek olduğunu anlamak için gözlerimi kısarak baktım.

Sonra kadın döndü ve ben neredeyse bardağımı düşürüyordum.

Magnolia Myers bir hayaldi. Saçları şık bir topuz halinde toplanmıştı, bukleler yüzünün ve boynunun etrafında dans ediyordu. Kokteyl elbisesi göğüslerini çaprazlayarak omuzlarından sarkıyordu ve omuz kemiğinin ön ve arka tarafına kazınmış dövmenin geri kalanını gösteriyordu. Artık çiçeği tanıdım, magnolya çiçekleri cildinde muhteşem görünüyordu.

Zümrüt yeşili giysiler içindeki vücudu kıvrımlı ve yumuşaktı. O, enfes bir kadındı.

Gözlerimiz buluştu ve kilitlendi. O bardağı dudaklarına götürüp yudumlarken, bakışlarımı ondan ayıramadım. O başka bir döneme ait gibiydi, elbise seçimi ofiste giydiği kıyafetler kadar eklektik ve şıktı. Zarif, güzel ve klas bir kadındı ve nefesimi kesmişti.

"Tanrım, onu yapardım."

"O birinin sevgilisi," diye homurdandım, kendi sözlerime şaşırarak, bakışlarımı ondan ayırdım.

"Onu tanıyor musun?"

"Evet. Nişanlı." Neden ona bu yalanı söylediğimi bilmiyordum. "Oh.

Yazık. Yine de denerdim."

"Büyü artık," diye tersledim ve şok olmuş ifadelerine aldırmadan uzaklaştım.

Odanın diğer tarafına doğru yürüdüm, başka bir çalışan olan Rylee Magnolia'ya katıldığında tereddüt ettim. İkisi kucaklaştılar ve Myers omuzlarına bir şal örttü, sonra birlikte uzaklaştılar. Bir viski daha istedim, sonra bara yaslanıp odayı gözlemledim, bakışlarım tekrar tekrar Myers'ı buldu.

O, odadaki en çekici kadındı. Rylee'nin yanına oturdu ve şalını sandalyenin arkasına astı. Masama doğru yürüdüm ve onu net bir şekilde görebileceğim bir koltuk seçtim. Gülümsemesine rağmen gergindi. Omuzlarının duruşundan, gülümsemesinin gözlerine yansımamasından bunu anlayabiliyordum. Rylee ona bir şey söyledi, o da üzgün bir gülümsemeyle başını salladı ve omuz silktilti. Ne hakkında konuştuklarını merak ettim, ama masadakiler bana katıldığında düşüncelerim kesintiye uğradı. Ortaklarım ve eşleriyle konuştum, masamızdaki fazladan koltuğun Lawson'ın annesi tarafından kullanılmasına, bir yabancı ya da personelden biri tarafından değil, minnettar oldum. Başka asistanların ve çalışanların kalan iki masamızı doldurduğunu gördüm. Ayağa kalktım ve başka bir içki aldım, odanın arkasındaki gölgeli bir köşede durup utanmadan kulak misafiri oldum. İnsanların ofis dışında, kimsenin dinlemediğini düşündüklerinde nasıl davrandıklarını ilginç buluyordum. Çoğu zaman gerçek kişilikleri ortaya çıkıyordu. İki kadın yakınımda durup dedikodu yapmaya, kıyafetleri ve insanları kötülemeye başladı. Beni fark etmediler ve özellikle kötüleşerek bir kadına odaklandılar, kıyafetini küçümsediler, ona hakaretler yağdırdılar, hepsi de yüzlerinde sahte gülümsemelerle. Onların zehirli sözlerine açıkçası şok oldum.

"Umarım bu geceden sonra kovulur. Ne fahişe ama," diye mırıldandı içlerinden biri.

Bu söz üzerine kaşlarım havaya kalktı. Odayı taradım, ama kimden bahsettiklerini göremedim.

"Eminim saç rengi bile gerçek değildir," diye cevapladı diğeri.

"Oh, sahte kırmızı kesinlikle kutudan çıkma. Ve o kıyafet. Bütün kıyafetlerini ikinci el mağazasından mı alıyor?"

"Eminim o kadar utanmıştır ki ondan kurtulacaktır."

"Kendini çok üstün görüyor. Umarım düşüşü acı verir."

"O elbiseyi giyerek kurtulabileceğini mi sanıyor? O elbiseye göre çok fazla kilolu. Sosis gibi görünüyor. Boyalı saçlarıyla yeşilin kendisine yakıştığını mı sanıyor? Lütfen ama."

Akşam yemeğinin başlayacağı duyuruldu, ben de sıvışıp sandalyeme oturdum.

Onların sözleri beni rahatsız etti. Sadece birlikte çalıştıkları birini parçalamakla kalmıyorlardı, aynı zamanda kıyafetinden çok daha öte bir şeyleri eleştirdiklerini hissediyordum. Rylee ve Myers'ın yanına, Rylee'nin yanındaki iki boş sandalyeye oturduklarını izledim. Onları ofisten tanıyordum ama isimlerini hatırlayamıyordum. Lawson'a sorduğumda, onların asistan havuzunda olduklarını söyledi ve bu benim şüphelerimi doğruladı. "Verity ara sıra benim asistanımın yerine geçiyor," dedi. "Yerine geçmek için gayet iyi ama Giselle geri döndüğünde her zaman minnettar oluyorum."

Karısı bacak bacak üstüne attı. "Benim pek sevdiğim biri değil," diye mırıldandı, gözlerini yakaladı. "Şirketteki tek istediğinin iş olmadığına eminim." Gizli bir anlamla kaşlarını kaldırdı. Öne eğildi. "Kinci," dedi sessizce. "Köşeye sıkıştığında çok kötü olabilir, bence."

Kaşlarımı çatarak kadehimi dudaklarıma götürdüm ve Myers'ın oturduğu masayı gözlemledim. Yine sessizleşmişti, gülümsemesi yoktu. Duyduğum yorumları düşündüm ve üç masadaki tüm kadınları inceledim. Kızıl saçlı olarak kabul edilebilecek tek bir kişi vardı. Farklı giyinen bir kişi. Yeşil giyen güzel bir kadın.

Ve aniden öfkelen dim.

Myers'in yaymayı sevdiği ışık ve güneş ışığı azaldı, soldu ve sonunda tatlıdan önce tamamen söndü. Her konuştuğunda, daha önce kulak misafiri olduğum kadınlardan biri onun sözünü kesiyordu. Birisi bir yorum yaptığında, onların kahkahaları diğerlerinden daha yüksek sesliydi. Bazen, sadece ikisi gülüyordu. Myers yemeğini karıştırdı, şarabını zar zor yudumladı ve rahatsız görünüyordu. Yemek servis edilmeden önce şalını giymişti ve bana öyle geliyordu ki, her geçen dakika daha da küçülüyor, sanki ortadan kaybolmak istercesine şalının içine çekiliyordu. Rylee'nin tampon görevi görmeye çalıştığını gördüm. Yine de, kadınlardan biri defalarca eğilip Myers'a onu inciten şeyler söyledi. Onun, kadınların konuştuğu "fahişe" olduğundan emindim. Ayağa kalkıp Myers'ın elini tutup onu masama götürme isteği o kadar güçlüydü ki, kendimi durdurmak için ellerimi bacaklarımın üzerinde yumruk haline getirmek zorunda kaldım.

Kendimi uzaklaştırmak için bara gidip bir içki daha aldım. Rylee Jenkins yanıma gelip yeni bir kadeh şarap istedi. Ona gülümsemeye ve sakın olmaya zorladım kendimi. "Eğleniyor musun?" diye sordum.

"İyi," diye cevapladı.

"Magnolia iyi mi?"

Gözlerime baktı, bakışı samimiydi. "Umursuyor musun?" "Evet."

"Hayır, iyi vakit geçirmiyor."

Omzumun üzerinden baktım, Myers'ın iki kadına sırtını dönmüş, masadaki başka biriyle konuşuyor olduğunu gördüm.

"Ona çok mu sataşıyorlar?" diye sessizce sordum.

Şarabı eline aldı ve tekrar gözlerime baktı. "Korkunçlar. Tamamen cadalozlar. Genelde arkasında konuşuyorlar ama sanırım bu gece eğleniyorlar." Diye iç geçirdi. "Her şey gülümsemeye ya da kahkahayla söyleniyor ama anlamı açık."

"Neden bana gelmedi?"

Gözlerini kırttı. "Ona sormalısın." Bir yudum aldı. "Bir şey yapar mısın?"

Bu milyon dolarlık bir soruydu. Ofis politikasına hiç karışmadım. İlişkiler.

Hiçbir zaman. Herkes bunu

biliyordu. "Evet," diye

tekrarladım.

O da başını salladı. "İyi."

Ne yapacağımı bilemeden öfkeyle oturdum. Rylee'yi sessiz bir yere çekmiştim ve o da geçen gün olanları itiraf etmişti. Myers'ın onun hakkında söylediklerini duymuştu. Benim hakkımda da, ama o kısmı umursamıyordum. Myers'ın gizli üzüntüsünü hatırladım. Nasıl devam ettiğini, çalışmaya devam ettiğini, pes etmeyi reddettiğini, hissettiğini bildiğim acıya boyun eğmediğini.

O inanılmaz derecede cesur ve güçlüydü.

Ödül töreni boyunca içim içimi yiyordu, bir yıldan fazla çalıştığım projenin kazananı olarak adım okunduğunda şaşkınlıkla sıçradım. Ortaklarım omuzuma vurdular ve ben ödülümü almak için sahneye çıktım. Spot ışıklarından hiç hoşlanmadığım için konuşmamı kısa tuttum. Ama orada dururken, bakışlarım yine Magnolia'ya kaydı. Bana gülümsüyordu, bu akşam ilk kez kendisi gibi görünüyordu. Benim için o kadar mutluydu ki, bu beni de gülümsetti. Ve aniden birkaç söz eklemeye karar verdim.

"Bu yüzden, emeği geçen herkese, özellikle Balanced Designs'daki arkadaşlarıma teşekkür ederim. Ve izin verirsiniz, son bir teşekkür daha. O sırada benimle birlikte olmasa da, asistanım Magnolia Myers'a özel bir teşekkür etmek istiyorum. Mülakatta söz verdiğin her şeyi tam olarak yerine getirdin. Ofisim hiç bu kadar sorunsuz çalışmamıştı. Sen olmasaydın gerçekten ne yapardım bilmiyorum. Yaptığın iş mükemmelin ötesinde." Hızlıca başımı sallayarak, nazik alkışlar eşliğinde sahneden indim. Masaya doğru yürürken etrafa baktım. Myers şok olmuştu, Rylee bana göz kırptı ve iki kaltak da nutku tutulmuştu. Hatta öfkeli olduklarını bile söyleyebilirim.

İşimin bittiğine karar verip, birkaç kişiyle el sıkıştım, içkimin son yudumunu içip ayrıldım.

Ama işim
bitmemişti.

Henüz bitmemişti.

Sekizinci Bölüm

BANE

Ertesi sabah meşgulken, kapımda bir boğaz temizleme sesi duyunca başımı kaldırdım. Myers kapıda duruyordu, elinde kahve ve bir çanta tutuyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

İçeri girdi, kahveyi bana doğru kaydırды, çantayı açtı ve bana bir muffin uzattı. Muffin kocaman, yaban mersini ile süslenmiş ve tatlı, limon kokulu bir aroması vardı.

"Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Muffini bana doğru itti. "Ve beslenmeye."

"Ben genelde marketten alınmış kekleri yemem."

"İyi. Bu ev yapımı." Yine bana doğru hafifçe itti. "Ve hala sıcak."

Onu, sonra da kadını izledim. Saçları at kuyruğundaydı ve yine rahat giyinmişti, tayt ve tişört giymişti. Üstüne de yine çok büyük bir flanel gömlek giymişti.

Muffini yaklaştırdım, bir parça kopardım ve çiğnedim. Yoğun, tatlı ve lezzetliydi. Tatlıyı yutarken gözlerimi kapattım.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum, gözlerimi açarak. "Evet."

O otururken bir parça daha kopardım ve flanel gömleğinin kollarını sıvadım. flanel gömleğinin kollarını sıvadı.

"Söylesene Myers. Bunları oduncu avında yem olarak mı kullanıyorsun? Zavallı bir adam parkta sersemlemiş bir şekilde gömleğini mi arıyor?" diye hafifçe sordum. Gerçek şu ki, onun üzerinde bir erkeğin gömleğini görmekten nefret ediyordum ve kime ait olduğunu bilmek için yanıp tutuşuyordum. "Yoksa erkek arkadaşın, dolabını yağmalamana izin veren iri yarı bir inşaat işçisi mi?"

O güldü, sesi ofisimde tuhaf geliyordu. Düşük ve tatlı bir sesiydi, onun eğlencesine katılmak istememi sağladı. Bunun yerine, lezzetli muffin'den bir parça daha yedim.

"Gömlekler babama aitti. Yumuşak ve rahattırlar. Hafta sonları rahat giyinmeyi severim."

Bu haber nedense omuzlarımı rahatlattı. "Ah," dedim sadece. "O zaman erkek arkadaşın sorun etmiyor, sanırım."

Gözlerime baktı. "Erkek arkadaşım yok." "Ah," diye tekrarladım.

"Şey, Alex, yani Bane, yani Bay Bane..." Sözleri ağzında dolandı.

Kaşlarımı çattım. "Bane yeterli, Myers. Bu kadar güzel ifade etmeye çalıştığın şey nedir?"

Derin bir nefes aldı. "Dün gece söylediklerin için teşekkür ederim. O tasarımı yaptığın sırada benimle çalışmamış olmama rağmen beni konuşmana dahil etmen çok nazikti."

"Artık benim için çalışıyorsun."

"Biliyorum ve burayı seviyorum. Senin için iyi iş çıkarmaya çalışıyorum." "Çabaların fark ediliyor."

Bir an için birbirimize baktık, etrafımızda bir sıcaklık hissettik. Kahverengi gözleri büyüdü ve nefesi hızlandı. Büyülenmiş bir şekilde, boğazının dibinde atan nabzını izledim. Yanaklarındaki kızarıklığı gördüm. O da bunu hissediyordu.

Aklıma gelen düşünceleri uzaklaştırmak için başımı salladım ve boğazımı temizledim.

"İşin gayet iyi, Myers. Bugünkü yardımın için, belki yazıcıdaki bazı 3 boyutlu formlar üzerinde çalışabilirsin."

Gözlerini kırttı. "Tamam. Müşteriler için her zaman böyle mi yaparsınız?"

"Hayır, genellikle bilgisayardaki 3 boyutlu görüntüler yeterlidir, ama bu müşteri çok seçici ve ayakta durup bakabileceği bir maket istiyor. O ve eşi bazen eşyaları yer değiştirip ince ayarlamalar yapacaklar. Bu onların üçüncü denemesi ve konsept modeli için büyük bir ücret ödüyorlar ve bittiğinde camın altında sergileyecekler. Her şey hazır olduğunda model tamamen bitmiş oluyor. Lobide her zaman büyük ilgi gördüğünü söylüyorlar."

"Tamam."

"Neyse ki binalar zaten hazır. Şimdi süslemeleri ekleyeceğim." Odanın diğer ucunda modelin kurulduğu masayı işaret ettim. Dün gece o gittikten sonra teslim edilmişti ve ben de bahçeleri, ağaçları ve yolları basıp yerleştirme gibi zaman alan işe başlamayı planlıyordum.

"Ben

yapabilirim."

"Harika."

Bir süre çalıştık, tek ses yazıcının ağaçları ve bitkileri oyarken çıkardığı sest. Hiçbiri çok büyük değildi, ama her parça on ila yirmi dakika sürüyordu. Daha büyük olanları toplantılar sırasında veya mesai saatleri dışında basacaktım.

Onu izlemeye devam ettim. Flanelini çıkarmıştı ve yazıcıya eğilip basılan ve kuruyan parçalardan birini izlerken veya çıkarırken tişörtü göğüslerine sıkıca yapışmıştı. Onu izlemek, tüm hafta boyunca olduğu gibi bugün de benim için büyüleyiciydi.

Bana bir sandviç getirdi, bu seferki ekşi mayalı ekmek üzerine jambon ve peynirliydi, ben de onu yedim. Köpüklü kahveyi içtim, hala her zaman tercih ettiğim sade kahveden daha çok sevdiğimi itiraf etmeye hazır değildim. Onun üstünlük sağladığını düşünmesini istemezdim. Sandviçi bitirdikten sonra, sabah kalan muffin'i yedim.

Yemek yerken onu inceledim, çalışıyormuş gibi davranmaya zahmet etmedim. Gerek yoktu. O ikimiz için de yeterince meşguldü. Dün gece muhteşemdi. Seksiydi. Bir siren gibiydi. Bugün ise sıradan, basitti. Ve ona eskisinden daha güçlü bir çekim hissettim. Kıyafetleri her zamanki etek ve bluzlarından daha fazla örtüyordu, ama yine de doğal bir şekilde seksi görünüyordu.

Ve onun bunun farkında bile olmadığını hissettim.

Çalışmaya çalıştığım belgeye geri döndüm, sunucudaki bazı bilgilere erişemediğim için sabırsızlanıyordum. Sinirlenerek, onun adını bağırdım. "Myers!"

O da başını sallayarak yanıma geldi. "Bağırmaya gerek yok.

Buradayım." "Sunucudaki bazı İK belgelerine neden erişemiyorum?"

Kaşlarını çattı ve masanın etrafından dolaşarak sandalyemi çekmemi işaret etti. Sandalyemi geri çektim ve o da önüme geçerek hafifçe eğildi. Parmakları klavyede hızla hareket ederken, benim bakışlarım onun kıkına kilitlenmişti. Tam orada. Önümde. Yuvarlak, dik. Çağırıcı. Parmaklarım onu dokunmak için kıpırdadı. Avuçlayıp okşamak için. Onu her yerinden dokunmak için ani bir istek duydum. Cildinin görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını bilmek istedim. Saçlarını avucumda tuttuğumda nasıl hissedeceğimi. Boynunun dibinde düşündüğüm kadar tatlı kokup kokmadığını. Isırıp iz bıraksam cildi benim için açacak mıydı?

Benim izim.

Penisim canlandı ve özlem beni boğarken neredeyse inleyecektim. Onu istiyordum. Adımı tekrar fısıldamasını istiyordum. Bay Bane değil, Bane değil.

Alex.

İnlemesini duymak istedim. Sızlanmasını. Parmaklarının beni kavramasını istedim. Bana dokunmasını. Dudaklarının benim dudaklarıma değmesini istedim. Dilinin ağzıma girmesini.

O dövme­yi tekrar görmek istedim. Dilimle şek­lini izlemek istedim. O doğrulurken ben onu ittim. O geriye doğru sendeledi ve ben hiç düşünmeden kolumu ona doladım ve onu göğsüme doğru çektim. Bir an için ikimiz de kıpırdamadık. Onu bana yaslanmış hissettim. Benim sertliğime karşı yumuşaklığı. Benim sıcaklığıma karşı serinliği. Benim ağır nefesime karşı titremesi. Penisim aramızda sıkışmıştı, ruh halimin kanıtıydı.

Onu kollarımda döndürüp öpmemek için tüm gücümü kullandım. Masamdaki her şeyi süpürüp onu oraya kaldırmak, bacaklarının arasına yerleşmek ve hissettiğim ezici tutkuya teslim olmak istedim. Ama bakışlarım, benim için açtığı dosya klasörüne kaydı. İK.

Tanrım, ben onun patronuydum ve tüm kuralları çiğneyip asistanımı masamda sikmeyi planlıyordum. Bu, patlamaya hazır bir İK sorunu idi.

Geri çekildim, kollarımı indirdim. "Ayaklarına dikkat et, Myers."

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Artık gidebilirsin. Yeterince çalıştık."

Tereddüt etti.

"Git, Myers. *Hemen*," diye homurdandım.

Kafasını salladı ve yanımdan geçerek kapıya doğru koştu. Kapıyı arkasında kapatarak dışarı çıktı. Bir saniye sonra, dış kapının çarpıldığını duydum.

Sandalyeme çöktüm, başımı ellerimle kavradım.

Neredeyse ne yapıyordum?

Bana nasıl etki ettiğini biliyor muydu?

Pazartesi günü onunla nasıl yüzleşecektim?

Omuzlarımı sıktım. Hiçbir şey olmamıştı. Hiçbir şey olmayacaktı.

Bundan emin olacaktım.

Sonra dikkatimi tekrar önümdeki işe verdim ve onu zihnimden çıkarmaya çalıştım.

Her yerde onun kokusunu alamıyor olsaydım, bu daha kolay olurdu. Havada onun kokusunu alamıyor olsaydım. Üstlendiğim proje çoğunlukla onun için olmasaydı.

Siktir, hepsi onun içindi. Lanet olsun.

MAGNOLIA

Pazartesi günü ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Cuma günü beklenmedik bir şekilde, hem de herkesin önünde yaptığı övgü beni sersemletmişti. Sarhoş olmadığı sürece, ona ne olduğunu hiç anlamamıştım. Ama yürüyüşü sağlamdı, gözleri berraktı ve konuşurken sesi kararlıydı. Ona soru sorma fırsatım olmadan ayrıldı. Masada Rylee kendinden memnun görünüyordu, Verity ve Rhonda ise neredeyse dişlerini gıcırdatıyorlardı. Eminim ki, eğer yapabilselerdi, beni tereyağı bıçaklarıyla bıçaklayacaklardı. Kötü bakışlar ve fısıldayarak söyledikleri, şüphesiz bana küfür eden sözlerle yetinmek zorunda kaldılar. Sonra gittiler, aksi takdirde hoş bir gecede iki kara gölge gibi.

"O da neydi?" diye soluklandım, sandalyeme yaslanarak. "Sanırım bir içkiye ihtiyacım var."

Rylee sırtıttı. "Bu, patronun sana destek olmasıydı."

Sonra başka bir çalışan bize katıldı ve bir daha onunla yalnız konuşma fırsatı bulamadım.

Cumartesi günü, Bane'in çalıştığını biliyordum. Kalktım ve en iyi keklerimden pişirdim, sandviçler yaptım, sonra ofise gittim. Beni görünce şaşırdı, ama kekleri kabul etti ve teşekkürlerimi eliyle reddetti. Yine de sözleri beni ısıttı. Birkaç saat boyunca iyi çalıştık, ama bir şeyler farklıydı. Daha kolaydı. Birkaç kez bana baktığını fark ettim. Gözlerini sık sık üzerimde hissediyordum. Sesi eskisi kadar keskin değildi. İstekleri kibardı. Daha nazikti.

Ta ki sunucuda yardıma ihtiyacı olduğu ve ben onun önüne geçtiğim ana kadar. Arkamda olduğunu hissetmek çok etkileyiciydi. Dar alanda,

dizleri uyluklarıma baskı yapıyordu. Kolonyasının kokusunu alabiliyordum. Ayağa kalktığında ve ben ona doğru sendelediğimde, her şeyi hissettim.

Kaslı göğsünü. Beni vücuduna sıkıca saran güçlü kollarını. Parmaklarımın altında gergin ve sıcak olan kaslı ön kollarını. Nefesinin saçlarımı okşadığını hissettim ve dudaklarının başımın tepesine bastırdığını hissettiğime yemin edebilirim.

Aramızda sıkışmış halde, *onu* hissettim. Sert. Katı. Kocaman. Bir an için ikimiz de kıpırdamadık. Tek istediğim, kollarında dönüp onu öpmekti. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek. Vücudumu saran arzuyu körüklemek.

Ta ki o, gergin bir sesle bana gitmemi emredene kadar. Bu, üzerimdeki büyüğü bozdu ve ben, sanki cehennemın köpekleri peşimdeymiş gibi ofisten kaçarcasına uzaklaştım. Asansörü beklemeden merdivenleri kullandım. Nefes nefese, bitkin ve kafası karışık bir halde, ana katın soğuk beton basamaklarına oturdum, nefesimi toparlayıp az önce olanları düşündüm.

Günün geri kalanında aklımdan çıkmadı, canlı ve ateşli rüyalarımın başrol oynadı. Pazar günü ıslak ve ağırlı bir şekilde uyandım, dudaklarımda onun adı vardı. Günün geri kalanında her yerdeydi, yapmaya çalıştığım her şeyi gölgede bıraktı. Babam ziyaretimin çoğunda uyuduğu için değişiklikten memnun oldum. Konsantre olmakta zorlanıyordum.

Ve şimdi, ofis binasının dışında dururken, onunla yüzleşmek zorundaydım. Yine soğuk ve ilgisiz mi davranacaktı?

Olanları konuşacak mıydı?

Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktı?

Derin bir nefes aldım.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

O zaten oradaydı, başı dizüstü bilgisayarına eğilmiş, kapısı kısmen kapalıydı. Oturdum, e-postaları taradım, sonra kahvesini almaya gittim. Siyah kahve yaptım, benim "köpüklü" karışımlarıma nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Onları itiraf ettiğinden daha çok sevdiğini hissediyordum, ona bir tane getirdiğimde sadece kızgınmış gibi davranıyordu.

Ama bugün hiçbir şeyi test etmiyordum.

Ofise girdim, defterimi aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve kapısını aldım.

"Girin," dedi sertçe.

Kapıyı itip açtım, masasına yaklaştım, kahvesini masaya koydum ve fincan ısıtıcısını açtım. Gözlerini bana çevirdi, sonra hemen indirdi.

"Günaydın," dedim neşeyle otururken.

O da homurdandı, sonra konuştu. "Bu sabah saat dokuzda İK ile bir toplantım var. Her şeyi birkaç saat erteleme."

"Programınızı zaten boşalttım, sorun yok." Bu da bana bir homurtu daha kazandırdı.

"Baskı işine devam edersen çok sevinirim. Daha fazlasını hallettim, listeye bak."

"Tabii ki. Başka bir şey var mı?"

Arkalarına yaslanıp gözlerime baktı. Gözlerinde yine buz gibi bir bakış vardı ve yorgun görünse de sesi netti ve mavi gözleri soğuktu. "Cumartesi için özür dilerim. Bu tamamen uygunsuz bir davranıştı."

Yutkundum ve aptal rolü oynamaya karar verdim. "alışmamı istemek mi?

Ben kendim teklif ettim." Gözlerini kısarak baktı. "Seni tuttuğum için."

Ayağ a kalktım ve başımı salladım. "Tkezledim, sen beni yakaladın, bunun için minnettarım. Başka bir şey yok."

Gözlerime baktı, ben de bakışlarımı sabit tuttum. "Sen yle diyorsan."

Ona parlak bir gülmsemi attım. "Başka ne olabilir ki? şimdi, izin verirsen, son masraflarını gözden geçirmem gerekiyor, sonra baskıya geri döneceğim."

O da başını salladı. "Tamam."

Bütün gün dışarıdaydı ve İK'dan Laura ve Jessica birden fazla kez ofisine geldi. Ortaklarıyla bir toplantısı vardı ve kısa ve sabırsızdı. Öğle yemeğini aceleyle yedi ve çok fazla kahve içti. İK'da neler olduğunu bilmiyordum, ama bunun benimle ilgili olduğu konusunda rahatsız edici bir hisse kapıldım ve bunun Cumartesi günü olanlarla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

O öğleden sonra gelen çiçekler çok güzeldi. Daha önce aldıklarımın daha büyüktü ve kokuluydular. Bu sefer kart yoktu. Ortadaki pembe gülün yapraklarını parmağımla okşayarak, haftalık çiçekleri daha ne kadar süre alacağımı merak ettim. Kabul etmeliyim ki, masamdaki bu çiçeklerin parlaklığını ve kokusunu özleyecektim, ama bu kaçınılmazdı. Bir gün, gizemli Ty bu güzel çiçekleri göndermeyi bırakacaktı. O zamana kadar, çiçeklerin tadını çıkaracaktım.

Bane onları görünce her zamanki gibi sinirlenmiş görünüyordu, ama tek duyduğum, yanımdan geçip kapısını kapatırken çıkardığı homurtuydu.

Salı günü Bane yine aynı davranışını sergiledi. İşle ilgili olmadıkça neredeyse hiç konuşmuyorduk ve her neye bu kadar dalmışsa, zaten çok az olan boş zamanının tamamını alıyordu.

Çarşamba öğleden sonra, koridorda bir gürültü duydum ve başımı kaldırıp Bane'in annesinin kibirli sesini tanıdım. Ayağa kalkıp masamın köşesinden döndüm. Bane'in bakışlarıyla karşılaştım ve onun da annesinin yaklaştığını duyduğunu anladım. Sinirli görünüyordu ve kapısına doğru yöneldi.

"Onu başımdan sav," diye tısladı. "Bugün başım yeterince dertte. Bir de ne kadar hayal kırıklığı yarattığım konusunda nutuk dinlemek istemiyorum."

Başımı salladım ve kapıyı kapatmak için kapı kolunu tuttum.

"Hiçbir koşulda onu ofisime sokma, Myers. Ne yapman gerekiyorsa yap. Bu sefer seni geçerse, kovulursun."

Yutkundum. "Hallederim."

Bane'in kapısının önünde durdum ve kilidin kapandığını duyduğumda sevindim. Ofise zorla girmedikçe, annesi ona ulaşamazdı. Şimdi, olay çıkarmadan onu nasıl göndereceğimi bulmam gerekiyordu. Bir yığın dosya ve telefonumu alıp, kapının önünde tesadüfen duruyormuş gibi yaptım.

Dış kapıdan içeri girdi, yüzünde somurtkan bir ifade vardı. Başka bir ifadesi var mıydı acaba diye merak ettim, ben hiç görmemiştim.

"Merhaba Bayan Bane, yani Bayan Johnstone. Bugün sizi beklemiyordum."

"Oğlumu görmek için randevuya ihtiyacım yok. Kenara çekil." "Bunu yapamam."

Zaten düz olan omuzlarını daha da dikleştirdi. "Neden?" "Şu anda sizi göremez."

"Beklerim."

"Hayır, bu da olmaz. Bütün öğleden sonra meşgul."

"Saçma." Kapı koluna uzanmaya çalıştı, ama ben kapının önüne geçip başımı salladım.

"Seni oraya giremezsin."

"Yapamıyor musun, yoksa yapmayacak mısın?" Gözlerini kısarak baktı. "Ona burada olduğumu söyle." "Bunu da yapamam."

"Neden?"

Aklım hızla çalışmaya başladı. Onu görmek istemediğini söylemenin bir yararı olmazdı. Masamın önüne oturup beklerdi. Onu içeri alırsam kovulacağımı itiraf etmenin de bir yararı olmazdı. Umursamazdı.

"Ofisinde değil."

"Yalan söylüyorsun. Kapının altından ışık geliyor. Koridorda onun sesini duydum."

Ne yapacağımı bilemeden çaresizce iç geçirdim. Onu başımdan savmak zorundaydım. Bu lanet işi ihtiyacım vardı.

"O içeride," diye itiraf ettim. Düşük bir homurtu duydum ve onun beni duyduğunu anladım. O piç kapının diğer tarafındaydı ve ne olacağını görmek için bekliyordu. "Ama seni göremez. O, ah, *kişisel* bir durumla uğraşıyor."

"Ne tür bir kişisel mesele?"

Ne yapacağımı bilemedim. Çoğu insan bu imayı anlar ve giderdi, ama bu kadın öyle değildi. Aklıma iki fikir geldi. İkisi de kabul edilemezdi. Ama panikledim ve aklıma gelen ilkini söyledim.

"Bugün beni öğle yemeğine gönderdi. Ona sokak tacosu aldım." Gözlerini karşıladım, dramatik bir etki yaratmak için gözlerimi genişlettim. "Kötü fikir."

"Anlamıyorum."

Sır paylaşır gibi ona yaklaştım. "Patlayıcı ishal oldu. Kendini tutamıyor."

Geri çekildi, yüzündeki dehşet ifadesinin değeri paha biçilemezdi. "Anlamadım."

Omuz silktim. "Korkunç bir durum. Son patlama aşırıydı. Bakım servisini aradım, ama hala temizlik ve boruların tıkanıklığının giderilmesini bekliyoruz. Anlarsın ya, burada yedek takım elbise bulundurması iyi bir şey. Ama şu anda mahremiyetine ihtiyacı olduğunu anlıyorsunuzdur."

Telefonum çaldı ve mesaja baktım. MYERS

Adımı kullanırken duyduğum öfkeden içimden bir iç çekiş geldi. Belki de ama o mutlu değildi. Omuz silktim, onu bu kadar üzen bu kadından kurtulmaya kararlıydım. "Beklemezdim. Başka bir zaman tekrar denemenizi öneririm. Hava daha temiz olduğunda." Elimi salladım. "Koku," diye fısıldadım. "Sanki bir şey ölmüş gibi."

Döndü ve uzaklaştı. Neredeyse koşuyordu.

Masama oturdum ve cevap verdim.

Gitti.

Bir dakika sonra cevap

verdi. Ofisime gel.

HEMEN, MYERS.

Üzüntüyle etrafa baktım. Utanç. Bu işi sevmeye başlamıştım.

Kapıyı çaldım ve bekledim. Kilidin açıldığını duydum ve içimden bir nefes aldım. Nedenini bilmeden defterimi yanıma almıştım, ama onu tutmak kendimi daha iyi hissettiriyordu. Sanki onun ofisine talimat almaya gidiyormuşum gibi, ölümle yüzleşmeye değil.

İçeri girdim ve yüzünü gördükten sonra dönüp kapıyı kapattım. Bu ifade aklıma Tornado Bane'i getirdi. Ölümün Teminatçısı da bir başka ifadeydi.

Her iki durumda da, iyiye işaret değildi.

Çok ihtiyacım olan sakinleştirici bir nefes aldım ve gözlerine bakmadan ofisi geçtim. Oturdum, defterimi açtım, kaçınılmaz sonu erteledim. Bir an için, sadece nefesimizin sesi vardı. Benimki hızlı, onunkisi derin, şüphesiz beni sözleriyle yakmaya hazırdı.

Cesaretimi toplayıp başımı kaldırdım. Bakışları beni yakmaya yetiyordu. Masasına parmağıyla vurmaya başladı, bu da başka bir sinirlilik belirtisiydi.

"Bana, bedenimden çıktığım bir olay yaşadığımı, belki de felç geçirdiğimi ve bu yüzden anneme 'patlayıcı ishalden altıma sıçtığımı' söylediğini hayal ettiğimi garanti etmen gerekiyor. Bunu duymuş olamam." Vurma sesi arttı. "Patlama ve tıkanmış borular kelimelerini kullanmadın."

"Şey," dedim tereddütle. "Evet, felç geçirdiğinizi söylersem bana inanır mısınız? Doktorunuzu arayayım."

"Myers."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Her ne pahasına olursa olsun dedin! Bu, aklıma gelen iki fikirden en iyisiydi!"

"Anneme pantolonuma sıçtığımı söylemek en iyi fikir miydi?" diye bağırdı.

"Gitti, değil mi?"

Bu onu duraklattı. Gözlerini ovuşturarak mırıldandı. Kaşlarımı çattım. Endişeliydi, masayı tıklatıp başını sallıyordu. Bunların hepsi onun için yüksek stres belirtileriydi. Ayrıca mırıldanması da. Hala felç geçirebilirdi. Bunun şu anda kötü bir şey olup olmadığından emin değildim.

Kafasını sandalyenin arkasına düşürdü, düşük bir iniltiyle gözlerini kapattı. "Tanrım, bana güç ver. Ona öğleden sonra toplantımda olduğumu ya da saatler sürecektir bir müşteri görüşmem olduğunu söylemeni istedim. İşle ilgili bir şey. O değil..." parmaklarını salladı "...o."

"Oh. Ona meşgul olduğunu söyledim, ama işe yaramadı. Onunla başa çıkmak zor."

Elini indirdi ve doğruldu. "Biliyorum." "Peki, masamı boşaltayım mı?"

Gözlerimi karşıladı, elektrik mavisi gözleri büyüleyiciydi. İlk oturduğumda olduğu kadar kızgın görünmüyorlardı.

"Belki aşağıdaki Pete'e, bir dahaki sefere geldiğinde önceden haber vermesi gerektiğini söylerim. Sen saklanabilirsin," dedim.

"Ben yetişkin bir adamım. Saklanmam."

"Şey, kilitli kapı ve az önce söylediğin '*ondan kurtul*' sözü aksini gösteriyor, Bane." O kaşlarını çattı. "Ofisimden çıkacağım, böylece dürüstçe 'ben yokum' diyebilirsin." Ben başımı salladım. "Malzeme dolabında ya da başka bir yerde saklanabilirsin."

Parmağı titreyerek kapıyı işaret etti. "Çık dışarı." "Sonsuza kadar mı?" diye sordum endişeyle.

O içini çekti. "Bu seferlik affedeceğim. Onu başından attın."

"Teşekkürler, Bane. Yani Bay Bane. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım."

"Öyle ol."

Ayağa kalktım ve o bana merakla baktı. "Diğer fikrin neydi?"

"Ona cinsel yolla bulaşan bir hastalığın olduğunu söyleyecektim."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Ne diyorsun sen?"

Başımı salladım. "Hiçbir anne, oğlunun ilk Nintendo joystick'ile oynayan bir lise öğrencisi gibi penisini oynadığını görmek istemez. Bu cinsel yolla bulaşan hastalıkların kaşıntı yaptığını duydum." Ona göz kırpmayı göze aldım. "Hafta sonu planladığın bekarlığa veda partisinde iki Brezilyalı striptizcinin iyi bir fikir olmadığını sana söylediğimi, ama senin dinlemek istemediğini söylemeyi planlamıştım."

Ağız açık bir şekilde bana baktı ve ben de gerçekten felç geçirip geçirmediğini merak ettim. Sonra yutkundu. "Ofisimden çık."

Omuz silktim. "Ya pantolonuna sıçmak ya da kaşıntıyı gidermek için Long John Silver'ını giymek zorundaydın. Ben daha klas olanı seçtim. Her ikisi de onun gitmesini sağladı."

"Benim uzun..." Kapıyı işaret etti, sesi tuhaf geliyordu. "*Dışarı. Hemen.*"

Dışarı çıktım ve kapıyı kapatmaya başladım ki bir ses duydum. Çok garip bir sesi idi. Dönüp kafamı kapıdan içeri soktum, dilini yutmadığından emin olmak için. Bu, gözlerimin gördüğü manzaradan daha az şaşırtıcı olurdu.

Alexander Bane sandalyesine yaslanmış, ağızını kapatmış ve *güliyordu.*

Gerçekten güliyordu.

Bir an için onu büyülenmiş bir şekilde izledim. Gözlerini silip tekrar otururken, sonra tekrar kıkırdamaya başlayarak inanılmaz derecede seksi görünüyordu. Kapıyı sessizce kapattım ve masama döndüm.

Bana yüz puan.

Perşembe ve cuma günleri uslu durmaya özen gösterdim. İşleri zorlamak istemedim. Ama annesinin tüm aramalarını kasten sesli mesaja yönlendirdim.

Bane bu konuyu hiç açmadı. Ama bir ara bu konuyu tekrar duyacağımı hissediyordum.

Cuma günü, planlanmamış bir personel toplantısı duyuruldu. Bazı önemsiz konular ele alındıktan sonra, Bay Lawson ayağa kalktı ve ödülleri tartışarak, herkese şirket için gösterdikleri çaba ve özveri için teşekkür etti. Bane'i işaret ederek omzuna vurdu. "Ve tabii ki, günün adamı."

Bir alkış tufanı koptu ve şaşkınlığım üzerine Bane ayağa kalktı. "Tekrar teşekkür ederim. Bu toplantılarda nadiren konuşurum ama bugün söyleyeceklerim var. İnsan kaynakları ve ortaklarımla ön görüşmeler yaptım ve Balanced Designs'da uygulanacak yeni bir protokol hakkında herkesi bilgilendirmek istiyorum." Bir süre durakladı, toplantı odasındaki masanın ahşap yüzeyine bakarak ellerini masanın üstünde yumruk haline getirdi. Başını kaldırdığında sesi kalınlaştı, yüzü ve sesi ciddileşti. "Hiçbir şey beni zorbalardan daha fazla rahatsız etmez. İnsanların konumlarını, sözlerini veya tavırlarını kullanarak başka birini aşağılamasından daha fazla rahatsız eden bir şey yoktur. Balanced Designs'ta bu tür davranışları hoş görmüyoruz, ancak tam da bu tür davranışlarda bulunanlar var gibi görünüyor."

O, buz gibi bakışlarını odanın içinde dolaştırdı. "Bu kabul edilemez. Bir komite kuruluyor ve yeni zorbalıkla mücadele protokolleri uygulanacak. Her personel, zorunlu olacak bir dizi zorbalıkla mücadele seminerine katılacak. Aksi takdirde burada çalışamazsınız." Uzun ve derin bir nefes aldı. "Bunu yapmak zorunda olmamız beni hasta ediyor. İnsanların büyümek ve liseyi geride bırakmak istememesi korkutucu bir düşünce. Ama tekrar söylüyorum, bu burada tolere edilmeyecek. Birini sözlerle, dedikoduyla, küçümseyerek zorbalık yapanlar burada çalışamayacak. Ve kimse bundan muaf değil." Telefonunu eline aldı. "İnsan kaynakları departmanı bu işi bitirecek. Her türlü soru yazılı olarak onlara ve kurduğumuz komiteye iletilebilir. Ben bu komitenin başkanı olacağım."

Ve odadan çıktı.

BANE

Kanepenin arkasına yaslanarak pencereden dışarı baktım. Şu anda hiçbir şey yazdırmak istemediğim için ofis sessizdi. Elimde ağır bir bardak viski ile yudumladım. Gündüzleri içki içmek benim için alışılmadık bir şeydi, ama geçen hafta cehennem gibiydi. O kadınların Myers'ı aşağıladığını anladığım andan itibaren öfkeden deliye dönmüştüm. Başkalarına tepeden bakan her türlü insanı hor görürdüm. Bu, insanı değersiz hissettirirdi. Bir grup kadının benim şirketimde bunu yaptığı için yeterince üzgündüm, ama hedeflerinin Myers olduğunu öğrendiğimde, artık durdurulamaz hale geldim. Saatlerce insan kaynakları el kitaplarımızı inceledim. Lawson ve Anderson ile konuştum. İnsan kaynaklarından Laura ve Jessica ile konuştum. Avukatımızla konuştum. Onlara bu yeni politikayı uygulamak istediğimi ve bunu yönetmeyi teklif ettiğimi söylediğimde şaşırdılar, şok oldular, ama destek verdiler. Onlar da yetişkinlerin hala şımarık gençler gibi davranmasından hoşlanmıyorlardı.

Burada buna yer yoktu.

Viski bardağımı son yudumla bitirip masaya koydum. Huzursuz, üzgün ve gergindim. Eve gidip spor salonuna gitmem, yarın geri gelip modeli bitirmem gerekiyordu. Perşembe günü buraya geleceklerdi ve ben de bazı düzeltmeler yapmak için zamana ihtiyacım vardı. Konsept modeli gördüğümde, yapacağım küçük değişikliklerin sayısı beni şaşırttı. Yorgunlukla gözlerimi ovuşturdum. Başka bir şeye ihtiyacım vardı, ama bunu elde edemezdim.

Kapım açıldı ve Myers içeri girip kapıyı arkasında kapattı. Pencerenin yansımada gözleri ile buluştum ve bana doğru yaklaşmasını izledim. Bugün yine çok güzeldi, saçları açıktı, rengini ortaya çıkaran hoş bir bluz giymişti.

Karşımda durdu.

"Bana gelmeliydin," dedim ona.

"Ben kendimi idare edebilirim. Benim hakkımda ne dedikleri umurumda değil." "Benim umurumda."

"Neden?" diye sordu sessizce.

Ne sorduğunu biliyordum.

"Çünkü kimse kendini aşağılık hissetmemeli." Uzun bir nefes aldım. "Özellikle de sen, Myers."

Gözlerine baktım. "Kolay bir patron olmadığımı biliyorum. Ama bana her konuda gelebilirsin. Seni dinlerim. Ve sana kaba davrandıysam veya kötü muamele ettiysem özür dilerim. Biliyorum, başa çıkması zor biriyim."

Gülümsedi, gözleri kırıştı. "Senin zor bir insan olmanı seviyorum. Beni güldürüyorsun."

Kıkırdadım. "Hiç bilmiyordum."

O başını salladı. "Ne zaman güldürdüğümü not alıyorum." "Not mu alıyorsun?"

"Deferime. Seni güldürdüğümde, senin beni güldürdüğünde." Yaklaşarak sesini alçaltıp bana göz kırptı. "Ben kazanıyorum."

Kafamı salladım. "Sen tuhaf bir kızsın, Myers. Ama bunu seviyorum."

Bir an sessizlik oldu, gözlerimiz birbirine kilitlendi. Aramızda sıcaklık ve titreşim hissettim. Onu öpmek, ona sarılmak için içimdeki dürtü büyüdü.

"Neden?" diye tekrar sordu.

Cesurca, mantıksızca, aptalca, elimi kaldırıp yanağını okşadım. "Çünkü sensin."

Kim ilk harekete geçti bilmiyorum, ama birdenbire kollarımda buldum kendini, dudaklarımız birbirine yapıştı. Dilimi onun tatlılığına daldırdım, tadına baktım. Onu kollarımda hissetmenin verdiği duygu ile boğazımdan acı dolu bir inilti çıktı. Eğildim, onu kaldırdım, kanepenin arkasına oturttum ve bacaklarının arasına geçtim. Bir elimi saçlarına doladım, öpücüğü derinleştirdim, onu yalayıp yuttum. Diğer elim mükemmel kalçalarına kondu ve ona sürtündüm.

Onun patronu olmamın bir önemi yoktu. Beni her gün sinirlendirmesinin bir önemi yoktu. Asistanım olmasının bir önemi yoktu. Masa ve kahve olayı da önemli değildi. Annemi başımdan savmak için kullandığı komik yöntem dahiceydi. Her seferinde beni şaşırtıyor ve baştan çıkarıyordu. Her gün yeni ve farklı bir şey oluyordu. Çoğu zaman çılgınca şeyler. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Sürekli düşündüğüm kadındı. Ona takıntılı hale geliyordum. Bunu inkar edemezdim. Onu istiyordum.

Dudaklarımı yanağına srtp boynuna doğru öperek aşağı doğru inerken o inledi.

"Myers," diye inledim, o parmaklarını omuzlarıma gömerken.

Koridorda bir kapının çarpması, tutkumuzu aniden durdurdu. Dikleştim ve onun paniklemiş gözlerine baktım.

Ne halt ediyordum ben? Çalışma saatleri içinde ofisimde asistanımı beceriyordum. Tanrım, ben onun patronuydum. stydm. Kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

Ne yazık ki, parmağımı yanağına sürerek ıslak dudaklarını ovuşturdum.

Geri adım attım ve onu kanepeden çekip kaldırdım.

"Bu uygunsuz bir hareketti. Özür dilerim."

Bana baktı, gözleri iri, dudakları şişmiş ve saçları dağınıktı. Bana hiç bu kadar sevimli gelmemişti.

Elini uzattı ve yanağıma dokundu. Elini tuttum ve avucunu öptüm.

"Uygunsuz mu? Hayır. Kesintiye uğradı. Evet," diye fısıldadı. Sonra gitti.

Kapıyı kapatmadan önce onu özlemiştim bile.

Dokuzuncu Bölüm

MAGNOLIA

Bütün gece aklımdan Bane çıkmadı. Gözlerimi her kapattığımda, onun kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Vücudunun ağırlığı benimkine baskı yapıyordu. Ağzının ağzımı okşadığı hissi.

Daha önce de öpülmüştüm. Birçok kez. Ama Alexander Bane tarafından değil.

Ağzı benim ağzımda sihir gibiydi. Dudaklarımı yaladı ve ısırdı, alt dudağımı ısırdı ve muhteşem diliyle onu yatıştırdı. Böyle zehirli sözler söyleyebilen dudaklar, benim dudaklarıma karşı yumuşak ve dolgundu. Beni keşfetti, dili ağzımın her yerini aradı. Derin ve tutkulu bir şekilde. Hafif ve tatlı. Daldırıyor, alay ediyor, dokunuyordu. Alıyor, emiyor, talep ediyordu. Kucaklaması sıkıydı ve saçlarımı saran eli ilahi bir his veriyordu. Biz bir alevdik, birbirimizden ısı alıyorduk. Bunun hiç bitmemesini istedim.

Ta ki sert bir gerçeklikle yüzleşene kadar. Geri çekilmekle haklıydı. Olanlara son vermekle haklıydı. Ofis hala açıktı, insanlar gelip gidiyordu.

Birbirimizle birlikte olmanın zamanı değildi.

Ama bu olacaktı. Kendi adımını bildiğim kadar emindim. Onun ağzı benim ağzımdayken bunu tamamen unutmuştum.

Erken kalktım, uyuyamadım. Daha fazla kek pişirdim ve sandviç yaptım. Otobüse bindim ve dalgın dalgın çantamda nane şekeri arıyordum. Parmaklarım küçük bir poşete takıldı ve geçen hafta katıldığım gelin partisini hatırladım. Tüm konuklara birer tane verilmişti. Otobüs oldukça boştu ve arkamda ya da yanımda kimse yoktu, ben de poşeti açıp içine baktım.

İçinde birkaç şeker, bir yetişkin mağazasına ait hediye çeki, küçük bir şişe kayganlaştırıcı ve bir ruj vardı. Merakla kapağını açtım ve çok geç fark ettim ki, içinde mini bir vibratör vardı. Kıkırdayarak onu poşete geri koydum. Poşetin dibini karıştırdım ve şekerlerin aslında gökkuşağı renkli prezervatifler olduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Birinin üzerinde "karanlıkta parlar" yazıyordu. Diğerleri pembe, mor ve yeşildi ve ben onları tekrar çantaya koyarken bir kez daha güldüm.

Belki bir gün onları kullanabilirim. Yakında.

Ofise girdiğimde, yazıcının çalıştığını duydum. Bane'in bunu bugün halletmek istediğini biliyordum ve ona geleceğimi söylememiş olsam da, yardım etmek istedim. Durup kahve aldım ve kapısını çaldıktan sonra içeri girdim.

"Günaydın," dedim gülümseyerek.

Yazıcıdan başını kaldırıp şaşkın bir şekilde bana baktı. "Myers," dedi, merakla gülümseyerek. "Seni beklemiyordum."

"Yardımcı olabilirim diye düşündüm. Kahve getirdim."

"Muffin var mı?" diye sordu, sesinde umut vardı.

Çantayı kaldırdım. "Evet."

Karşıya geçti, önümde durdu. Kolunu kaldırdı, sonra indirdi, ama gülümsedi. "Öyleyse içeri gel."

Kahve içtik ve bu sefer mağazadan alınmış olduğu konusunda hiçbir yorum yapmadan kekini yedi. "Diğer poşette ne var?" diye sordu.

"Sandviçler."

"Deli'ye gittin mi?" diye sordu. "Hayır. Sandviçleri ben yapıyorum."

Yemeyi bıraktı ve bana kaşlarını çatarak baktı.

"Sandviçleri sen mi yapıyorsun?" diye tekrarladı. "Her gün yediğim sandviçleri mi?" "Evet."

"Neden?"

"Şarküteri etlerinde her türlü nitrat ve koruyucu madde var. Babamın doktoru bunların ne kadar zararlı olduğunu söyledi. Bu maddeler Alzheimer ve diğer hastalıklarla bağlantılı. Eti kızartıyorum ve onun sandviçlerini yapıyorum." Omuz silktilim. "Seninkileri de ben yapıyorum."

Beni inceledi. "Dondurucundaki tüm etler bunun için mi?" "Evet."

"Bu sandviçler için nasıl ödeme alıyorsun?"

"Hayır, gerçekten sorun değil. Bunları babam için yapıyorum. Her gün kendim için de bir tane yapıyorum. Bir tane daha yapmak benim için sorun değil."

Konuşmadan bana baktı. Sonra başını salladı. "Benim için sorun."

Gözlerimiz buluştu ve birbirine kilitlendi, bakışları sıcak ve dolaysızdı. Gözlerinin bu kadar mavi olduğunu hiç görmemiştim. Her zaman yoğundu ama bana bakışında parılıyordu. Yanan gök mavisi, o kadar berraktı ki, dipsizdi. Aramızda dolaşan, güçlü bir sıcaklık hissettim.

Kahvemi alırken bakışlarımı kaçırmak için tüm gücümü kullandım. Boğazını temizledi.

"Görüyorum ki yine oduncu avına hazırsın," dedi, sesinde alaycı bir ton vardı.

Gülerek, "Her neyse, Bane," dedim.

"Alex," dedi sessizce. "Yalnızken, Alex." Bir süre durdu. "Magnolia."

"Maggie."

"Maggie," diye tekrarladı. "Sana yakışıyor, ama Magnolia da yakışıyor. Ben daha çok onu seviyorum. Benzersiz, tıpkı senin gibi."

Ne diyeceğimi bilemedim. Daha nazik bir Bane'e alışkın değildim. Bu yüzden gülümsedim, o da sırıttı.

"Kızarıyorsun."

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. "Beni utandırıyorsun." "Dururdum, ama kızardığında çok güzelsin."

"Sanırım işe koyulmamız gerek."

Bu da bana bir gülümseme daha kazandırdı. "Tamam... Magnolia."

BANE

Bugün gelmesini umuyordum. Dün gece onu aramamak için tüm irademi kullanmam gerekmişti. Habersizce evine gidip başladığımız şeyi devam ettirmemek için. Hatta ona devam etmek isteyip istemediğini sorma şansı bile.

Başımı kaldırıp onu kapıda gördüğümde, göğsümde bir şey kıpırdadı. Rahatladım. Utangaç gülümsemesi ve neşeli selamlaması beni gülümsetti. Ona dokunmak için çaresizce yaklaştım, sonra vazgeçtim. Önce konuşmamız gerekiyordu.

Sandviçleri kendisinin hazırladığını sessizce itiraf etmesi beni hazırlıksız yakaladı. Kimsenin benim için bir şey hazırladığını düşünmemiştim. Sally bile, oysa yıllardır benimle birlikteydi. Kimse benim ne yediğim konusunda endişesini dile getirmedi. Bu beni çok etkiledi. Myers'ın bu düşünceli davranışı için ona iyi bir ödeme yapacağımı düşündüm, ama bunun nedenini biliyordum.

Bugün aramızda farklı bir şey vardı. Somut ve gerçek bir şey. Bunu hissettim. Yanaklarını kaplayan kızarıklığından onun da hissettiğini anladım.

Beni şaşırtmıştı. Tatlı, utangaç, sevimli, geveze ya da kazaya meyilli insanları sevmezdim.

O ise bunların hepsiydi.

Yine de ondan çok
hoşlanıyordum.

Hoşlanmam gerekenden
daha fazla.

Ona baktım, yazıcıdan bitmiş bir ağacı çıkarmasını izledim. Onu elinden aldım ve modele yerleştirdim. Bir süre sessizce çalıştık, parça neredeyse tamamlanmıştı. Onu inceledim, farklı açılardan baktım, dudaklarımı büktüm.

"Yaptıklarımı yaz," dedim. "Ne kadar küçük olursa olsun, her değışikliğı."

Her zaman yanında taşıdığı not defterini aldı ve ben birkaç çalıyı hareket ettirirken söylediklerimi yazdı, sonra geri çekildi. "Bir şey. Bir şeye ihtiyacım var."

"Hmm," diye mırıldandı.

Ona baktım. "Ne?" "Oh, hiçbir şey."

"Söyle bana," diye ısrar ettim.

"Ağaçlar ve peyzaj hakkında pek bilgim yok."

"Ama neyi sevdiğini biliyorsun. Görsel olarak seni memnun eden şeyleri. Söyle bana."

"Bu köşe." Yolu kenarındaki bir alanı işaret etti. "Burası bir tepenin üzerinde, değil mi?" "Evet."

"Birkaç güzel gölge ağacı ve çiçekler ile oturup kitap okuyabileceğim bir yer burada mükemmel olur." Durakladı. "Sanırım."

"Evet," dedim. "Buraya bu lazım. Burası dengesiz."

Bilgisayara gidip tasarımı açtım. Myers ortadan kayboldu, birkaç dakika sonra daha fazla kahveyle geri döndü. Ben tasarımı düzeltirken o masasına geri dönüp çalışmaya devam etti. Memnuniyetle başımı sallayarak arkama yaslandım. Eksik olan buydu. Basit ama mükemmel bir şey. Kafamı kaldırıp Myers'ı masasında gördüm.

Magnolia.

Bu onu özetliyordu. Basit ama mükemmel. Benim yin'ime karşılık gelen yang. Ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Eklemeleri yazdırmak uzun sürmedi. Magnolia, ben son tasarımı güncellerken yazıcıyı izledi ve ben de projeye memnuniyetle arkanıza yaslandım.

"Tasarımlarınız nasıl gelişti?" diye sordu.

Konsept modeline gittim ve parmağımı ana otelin arkasındaki binaya doğru uzattım. "Burada gördüğün her şey kendi kendine yetiyor. Bahçelerin çiçek açmasını sağlamak için tatlı su sistemi yok. Tatil köyünden gelen gri su, arazideki tüm bitkileri besliyor. Hepsi geri dönüştürülüyor. Kurduğumuz sistem her şeyi canlı tutacak ve besleyecek. Bu amaç için özel olarak tasarlandı. Giderek daha popüler hale geliyor."

"Kullanılmış tüm su mu?"

"Hayır, mutfak veya tuvaletlerden gelen su değil. Bakterilerin üreyebileceği veya sert kimyasalların kullanıldığı yerlerden gelen su değil. Sistem, diğer alanlardan gelen safsızlıkları filtreler ve güneş panelleriyle çalışır; bu da maliyet tasarrufu sağlar ve çevreye faydalıdır."

"Ve bunların hepsini siz mi tasarlıyorsunuz?"

Başımı salladım. "Annemin düşündüğü gibi sadece toprağı kazmıyorum. Yıllarımı birçok diploma alarak ve bilgi edinerek geçirdim. Tüm güncel yenilikleri takip ediyorum."

Kaşlarını çattı. "Annen öyle mi düşünüyor?"

"Büyükbabam, annemin babası, avukattı. Babam da ölene kadar avukattı. Annem de diploması var, ancak artık mesleğini icra etmiyor. Şu anki kocası avukat. Üvey kardeşim de öyle. O da altın çocuktu ve hala öyle. Kabul edilebilir olan bu. Peyzaj mimarı olmak kabul edilebilir değil. Anneme göre potansiyelimi gerçekleştiremedim. Gerçek şu ki, asla gerçekleştiremeyeceğim."

"Oh," dedi kaşlarını çatarak.

“Denedim.” Kahkaha attım. “Denemek zorunda kaldım. Sıkıcı ve monoton buldum. Kendimi bildim bileli bitkiler ve bitkilerin nasıl büyüdüğü beni büyülemiştir. Annem, toprağı kazmamı veya saatlerce bahçecilikle ilgili kitapları okumamı hiç sevmezdi. Babam ise bunu eğlenceli bulurdu. Annemden çok farklıydı. Sessizdi. Mütevazıydı. Anneme her zaman rahatlamasını, bunun sadece bir dönem olduğunu söylerdi.”

Kanepenin arkasına oturdu ve bana baktı. "Ama öyle değildi."

Neden ona bunu anlattığımı bilmiyordum. Kişisel hayatımı hiç kimseyle paylaşmazdım. Hiç.

"Hayır. Bu benim tutkumdu ve babamın bunu anladığını düşünüyorum. O tek anlayan kişiydi. Ben küçükken öldü. Babam öldükten sonra annemle büyük kavgalar ettik. Hatırladığım kadarıyla babam başarılı bir avukattı, ama yine de nazik bir adamdı. Annem her zaman ihtişamlı hayaller kurardı. Bizden daha iyi olmak gibi. Aralarındaki anlaşmazlıkları hatırlıyorum. Annem babamın mirasını harcamak istiyordu, ama babam reddediyordu." Kuru bir kahkaha attım. “Çok büyük bir meblağ değildi ve sanırım babam bunun çabucak biteceğini biliyordu. Onların geleceğı için para biriktiriyordu. O öldüğünde, annem parayı ele geçirmeye çalıştı ama başaramadı çünkü babam, babasının kendisine bıraktığı gibi, parayı bana emanet etmişti. Annem mutlu değildi, ki bu onun için normal bir durumdu. Sanırım babamla hayatının farklı olacağını düşünmüştü. Daha... zengin olacağını. Doug ile tanıştığında, bu fırsatı gördü ve yakaladı. Babam öldükten sonra çok çabuk evlendi. Adını değiştirdi. Benim de adımlı değiştirmemi istedi, ama ben reddettim. Bu, çok uzun bir listede bana karşı bir başka artıydı." Elimizi yüzüme götürdüm. “Benim yapmak istediğim şeyi, bana biraz olsun mutluluk veren tek şeyi kabul etmemesi, bizi ayıran birçok tartışmadan biriydi.”

"Hiç anlaşılamıyorsunuz."

"Hayır. Aramızda kıvılcımlar çıkıyor. O benim işimi sevmiyor. Bekar olmamı sevmiyor. Üvey kardeşim veya üvey babam gibi manşetlere çıkmamamı sevmiyor."

"Ama senin itibarın..." diye itiraz etti.

Kafamı salladım. "Yeterli değil. Ben ona asla yeterli gelmiyorum." "Bu yüzden ondan kaçınıyorsun."

İç geçirdim, elimi saçlarımın üzerinden geçirip yüzümden uzaklaştırdım. "Sürekli tartışıyoruz. Hep öyleydi. Birbirimize zıtız. Hiçbir şey yeterli değil. Şu anda, tüm arkadaşlarının çocukları için düğün planları var. O da benim için aynısını istiyor, bu yüzden sürekli bana 'doğru' türden bir kadınla randevu ayarlamaya çalışıyor. *Bana mantıklı davranmamı sağlayacak* birini. Ben reddediyorum. Tartışıyoruz. O gidiyor." Kaşımı kaldırdım. "Ve döngü yeniden başlıyor. Geliyor, yaptığım her şeyi yanlış bulduğunu, ne kadar hayal kırıklığı yarattığımı, aileyi hayal kırıklığına uğrattığımı söylüyor, tartışıyoruz..." Omuzlarımı kaldırdım. "Onun için önemli olan tek şey itibar. Birlikte hareket etmek. Üst sınıf saçmalıklarıyla hiçbir ilgim yok."

Yüzünü buruşturdu. "Senin onu neden göremeyeceğine dair hikayemden bu kadar dehşete düşmesine şaşmamalı."

Kıkırdamaya başladım ve onun önüne geçtim, kollarımı kanepenin arkasına dayayarak onu köşeye sıkıştırdım. "Bunu söylediğinde onun yüzünü görmek için her şeyi verirdim, Myers. Sadece dehşete kapılmış ifadesini hayal edebiliyorum."

Myers kaşlarını çattı, sonra yüzünü korku dolu bir çılgılık taklidi yaparak buruşturdu. Sonra sıırttı. "Şey gibi."

Tekrar güldüm, başımı eğip eğlencenin dışı vurulmasına izin verdim. Tanrım, o çok komikti. Başımı kaldırıp onun koyu renkli gözlerine baktım. Gözleri eğlenceden dans ediyordu.

"Sen çok fazlasın," diye fısıldadım, aramızda tekrar bir sıcaklık hissetmeye başladım. Uzun bir saç telini yüzünden çekip parmaklarımla kıvırdım. Burnuma götürüp kokladım. "Çok güzel kokuyorsun."

Nefesi hızlandı. "Öyle mi?"

"Evet." Ona yaklaştım. "Ofise geldiğin ilk gün, burada nasıl kokacağınızı merak etmiştim." Boynundaki narin cildi okşadım, onu titretmeye başladım. "Burada." Kulak memesine dokundum. "Burada," diye ekledim yumuşak bir sesle, parmağımı gömleğinin V yakasına doğru kaydardım. "Özellikle burada."

Dudaklarını yaladı, dili pembe ve ıslaktı. "Neden kendin öğrenmiyorsun?"

Kapıya doğru baktım.

"Dış ofis kilitli. Burada başka kimse yok." Gözlerime baktı. "Sadece biz varız."

"Başka bir erkeğin gömleğini giyerken seni öpmeyeceğim. Kime ait olduğu umurumda değil."

Omuzlarını silkti, ekose gömlek düştü. Kolları sıyırdı ve dar tişörtünü ortaya çıkardı. Sert meme uçları yumuşak kumaşın üzerinden belirgindi.

Elimi koluna kaydurdım, cildinde ortaya çıkan tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Boynuna doğru ilerledim, kalın saçlarını bir tarafa doğru taradım. Başımı boynunun yumuşak cildine eğdim, kokusunu içime çektim.

"Oh, Magnolia," diye mırıldandım, sesim kısılmıştı. "Düşündüğümde bile daha iyi."

Sonra dudaklarını öptüm.

Onuncu Bölüm

MAGNOLIA

Aman Tanrım. Ağzı. Homurdanabilir, bağırabilir ve çok bağırırdı, ama öpüşürken ağzı ve dili yetenekliydi. Erotik. Bağımlılık yapıcı. Beni, sanki onun oksijeniymişim ve nefes almak için bana ihtiyacı varmış gibi öptü. Derin ve şehvetli. Keşfediyor, yalıyor, emiyor, ısıırıyordu. Büyük elleriyle başımı tuttu, bir tarafa, sonra diğer tarafa eğdi. Başım dönene kadar beni öptü. Arzuyla sarhoş. Sadece onun karşılayabileceği bir ihtiyaçla dolu. Sonra ellerini yanlarımdan aşağı kaydırđı, kıcıımı kavradı, göğsünden düşük, memnun bir uğultu çıktı. Beni göğsüne sıkıca çekti ve giydiği polonun altındaki kasları hissettim. Sıkı, şekilli, sert. Ellerini uyluklarım boyunca gezdirdi, bacaklarımı kaldırıp beline doladı, alt vücutlarımızı birbirine yaklaştırdı.

O kas çok sertti. Kalındı. İçime giriyordu, daha fazlasını hissetmek istememe neden oluyordu. Onu. Bana süründü ve ben bu enfes his karşısında inledim. Daha fazlasını istedim. Boynunu çektim, omuzlarını kavradım, parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim, dokunuşuma nasıl tepki verdiğini hissettim.

Sanki buna açmış gibi.

Annesini ve insanlardan uzak duruşunu hatırlayarak, belki de öyle olduğunu düşündüm.

Onu daha sıkı sarıldım ve o bana eridi, ısıısı bizi sardı. Öpücükleri daha derin, daha yavaş, daha yoğun hale geldi. Gömleğinin eteğini çektim ve o geri çekildi, göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Çıkarmak ister misin, Magnolia?"

Onun o alçak, kısık ses tonuyla adımı söylemesi bana cesaret verdi. "Evet."

Gömleğin arkasını tuttu, başının üzerinden çekip yere attı. Kendimi ona bakmaya bıraktım. Kasları, gücü. Göğüs kasları ve tonlu kolları. Ön kollarından aşağı uzanan damarları. Göğsündeki hafif altın rengi tüyler. O, bir erkeğin güzel bir örneğiydi.

Tank topumu parmakladı. "Ben de aynısını giyebilir miyim?" diye sordu.

Sinirlerim titredi ve o kaşlarını çatarak yanağımı okşadı. Eğilip kollarını kanepeye dayadı ve beni bir kez daha kafese kapattı. "Sana, seni gördüğüm en seksi kadın olduğumu söylersem, kafadaki seslerden kurtulmana yardımcı olur mu? Seni düşünmek bile beni tahrik ediyor. Sabahları elim sikimde ve dudaklarımda senin adınla uyandığımı bilmek ister misin?" Ağzını kulağıma dayadı ve kulak kepçemi hafifçe okşadı. "Boşalırken senin adını haykırdığımı, senin sıkı, seksi vücudunun içine gömülmeyi dilediğimi bilmek ister misin?"

İnledim.

"Görünüşünü

seviyorum." "Ben zayıf

değilim."

Başparmağını iç uyluklarımda üzerinde gezdirdi. "Hayır."

"Kısa boyluyum ve, ah, kıvrımlıyım."

Başparmağı daha yukarı çıktı, nefesim kesildi. "Evet."

"Ben pin-up kızı malzemesi değilim."

"Seni poster yapmak istemiyorum. Seni sikmek istiyorum. Tadını almak istiyorum. Adımı haykırmayı duymak istiyorum

Sonra orgazm olmanı izlemek istiyorum." Merkezime bastırdı ve inlememe neden oldu. "Sonra tekrar baştan başlayacağız."

"Tanrım."

"Hayır," diye homurdandı ve tişörtümün altını tuttu. "Alex. Tanrı'nın, sana yapmak üzere olduğum şeyle hiçbir ilgisi yok."

Ve üstümü başımdan çekip çıkardı.

Onun tepkisini bekledim. Tutkusunun soğumasını. Ama bu olmadı. Gözlerinin mavisi ateş gibiydi. Parlak, yakıcı, canlı. Elimi tutup

pantolonundaki şişkinliğin üzerine koydu. "Bu, arzu dışında başka bir şey gibi mi geliyor?"

Konuşmadan başımı salladım. Granit gibi sertti. Onu görmek istedim. Onu gerçekten hissetmek istedim. Fermuarını indirirken gözlerimiz kilitlendi, metal dişlerin ayrılma sesi odada yüksek sesle yankılandı. Elimi içeri soktum, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Komando mu?"

"Hafta sonu, Myers. Ne istersem onu giyerim," dedi göz kırparak, benim sözlerimi bana geri söyleyerek.

Düğmeyi açtı, bel bandını itti ve pantolonu yere düştü. Kalın, sert ve şişmişti. Ucu parlıyordu. Uzun bir damar penisini sarıyordu ve ben elimi onun etrafına doladım, parmaklarım birbirine değmiyordu. Ben onu keşfederken o boğuk bir ses çıkardı, başını geriye attı ve gözlerini kapattı, ben dizlerimin üzerine çöküp onu ağızıma aldım.

Eli başımın arkasına uçtu. "Magnolia," diye inledi. "Oh lanet olsun, *Maggie*."

Dilimi, dudaklarımı ve parmaklarımı kullanarak onu çalıştırdım. Onu okşadım. Emdim ve yaladım. Şişmiş başını okşadım, dilimi yarık üzerinde gezdirerek onu inlettim. Sıkı kışını kavradım, ellerimi gergin şişkinliklerin üzerinde gezdirdim, tırnaklarımı derisi üzerinde kaydardım. Zevkten homurdandı.

Taşaklarıyla oynadım, avuçladım, bir tarafını ağızıma aldım, sonra diğerini, onu çıldırttım. Küfretti ve inledi. Övdü ve yalvardı. Saçımı kavradı, başımı kaldırdı. Gözleri vahşi, yanıcı ve yoğundu. "Durmalsın."

Daha sert emdim ve o boşaldı, bakışlarımız hiç sarsılmadı. Vücudu kaskatı kesilmişti, nefesi kısa nefesler halinde çıkıyordu ve ben onu yutarken adımı fısıldadı.

Sonra başı düştü ve sessiz kaldı.

Onu dudaklarımdan kaydardım, elimi uyluklarında yukarı aşağı gezdirdim.

Gözlerini açtı, bana bakarken bakışlarını daralttı. Yoğunluk hala oradaydı, ateş biraz sönmüştü ama her an patlamaya hazırды.

"Rahatladın mı?" diye masumca sordum.

Eğildi, dirseklerimi kavradı ve beni yukarı çekti. Beni kollarına çekti ve tekrar öptü. Elleri her yerdeydi. Göğüslerimi avuçladı, okşadı, çimdikledi ve meme uçlarımı okşadı. Taytımın bel kısmını çekip, onun önünde çıplak kalana kadar aşağı indirdi. Sonra beni kaldırdı ve masasına taşıdı. Kapısından dolambaçlı bir yol izledi ve kapı çarparak kapandı, kilit yerine oturdu. Beni masasına bıraktı, dosyaları, boş kahve fincanını, ısıtıcıyı ve yoluna çıkan diğer her şeyi itti. Gözlerimi kırıştıtararak dağınıklığa baktım. Bane düzenli olmayı severdi. Görünüşe göre Alex umursamıyordu.

Sandalyesini çekip oturdu ve bana bakmaya başladı. Kendimi örtmek istedim ama izin vermeyeceğini biliyordum. Gözleri üzerimde dolaştı ve onları sevgilimin vücudumu okşayan dokunuşları gibi hissettim. Bir ayağını kaldırdı, ayak bileğimi öptü, baldırımı öptü, dizime kadar çıktı, sonra diğer ayağıma da aynısını yaptı. Ayaklarımı koltuğun kollarına koydu ve beni kendisine açtı. Ayağa kalktı, eğilip beni öptü, ta ki onun altında yalvaran bir ihtiyaç ve arzu yığını haline gelene kadar. Sonra şeytani bir gülümsemeyle uzaklaştı ve beni sırt üstü yatırdı. Heyecan, gerginlik ve arzu, o bacaklarımın arasında durup bana bakarken, parmaklarını hafifçe üzerimde gezdirirken yükseldi. Alay ediyordu. Dokunuyordu.

"Alex," diye fısıldadım. "Lütfen."

Gözleri benimkilere kaydı. "Adımı söylemeye devam et, Maggie sevgilim. Seni o kadar sert boşaltacağım ki, kendi adını bile unutacaksın."

Sonra sandalyesine oturdu ve beni ağzına çekti.

BANE

Myers hakkında gördüğüm tüm müstehcen rüyalar önümdeki masamda yatıyordu. Kremsi teni ortada duruyordu, pürüzsüz tenini süsleyen çiller ara sıra görünüyordu. Hepsini yalamayı planladım.

Dilimle dövmesini izleyecektim. Vücudundaki her tatlı noktayı keşfedecektim. Onu neyin nefes nefese bıraktığını. İnlemesini. Hıçkırmasını.

Parmaklarımla onun açılmış bacaklarını okşadım. Arzuyla neredeyse nefes nefese kalmıştı ve benim penisim, gözlerim ve ağzım için bir ziyafet gibi sergilenen onun şehvetli güzelliğini görünce zonkluyordu. Islaktı, erotik bir şekilde, ışıkların altında parıltıyor ve davetkardı. Pembe ve baştan çıkarıcı. Bir parmağımla ona dokundum, nazikçe kıvrımlarını okşadım, keskin bir nefesini duydum. Başımı çevirip, uyluğuna bir öpücük kondurdum, yavaşça derisini ağzıma çekip emdim. Ben dönüp diğer uyluğuna da aynısını yaparken, elleri ahşap masaya yumruk attı. "Bu izlerin arasındaki her şey benim, Magnolia. Anladın mı?"

Boğuk bir ses çıkardı ve ben kaşlarımı çattım. Hâlâ gergindi ve zihninde bir yerde sıkışıp kalmıştı. Onu yanımda istiyordum, dizlerinin üzerine çöküp bana hayatımda yaşadığım en iyi oral seksi yaparken olduğu gibi. Hiçbir kadına karşı bu kadar tutku ve ihtiyaç duymamıştım. Onun da beni benim onu istediğim kadar istemesi için.

"Maggie canım," diye mırıldandım, sevgi dolu sözler ağzımdan çok kolay çıktı. "Bunu istemiyor musun?"

"Korkuyorum," diye itiraf etti.

"Kimse..." Sözlerimi yarım bıraktım ve bacaklarını yatıştırıcı dairesel hareketlerle okşadım.

"Sık sık değil. Ve son seferinde, ah, sonuç *pek... iyi* olmadı." Yutkunduğunu hissettim. "Bana soğuk olduğumu söyledi."

"Zevk almadın mı?"

"Hayır. Açıkçası, yüzü su kabında olan bir köpek gibiydi. Yalamaya ve başını sallamaya devam etti. O, ah, asla, ah... doğru yeri bulamadı."

Gülmemeye çalıştım, ama kendimi tutamadım. Utangaç olduğunda çok sevimliydi.

"Ne yaptığını bilmiyordu," diye mırıldandım, parmağımı ıslaklığına yukarı aşağı gezdirerek, ona zar zor dokunarak, benim dokunuşumu daha iyi hissetmek için bana yaklaşırken gülümsedim. "Hayal kırıklığına uğramayacağına söz veriyorum."

"*Seni* hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," diye cevapladı.

Başımı kaldırdım. "Hey." Gözlerime bakana kadar bekledim. "Bu mümkün değil. Ama bunu istediğini söyle. Beni istiyorsun."

"Her şeyden çok." Diye iç geçirdi. "Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum." "Prezervatifim var. Korunuyoruz."

"Lütfen," diye fısıldadı.

"Söyle."

"Lütfen, Alex?" diye sordu.

"Ne istediğini söyle. Benim için yüksek sesle söyle." "Ağzını üzerimde hissetmek istiyorum."

Ellerine uzandım. "Sıkı tutun, sevgilim. Aklını başından alacağım."

O benim istediğim her şeydi. Islak, sıcak, tatlı ve dilimde misk kokulu. Yumuşak. Klitorisi emdiğim küçük bir yumruydu, dokunuşumla sertleşip şiştiğini hissettim. Onu baştan aşağı, defalarca yaladım. Onu yedim. İstedikim gibi gevşediğini ve kendini kaybettiğini hissettim. Vücudundaki gerginlik kayboldu, tamamen farklı bir duruşa büründü. Elleri masadan ayrıldı ve saçlarıma gömüldü. Göğüslerini avuçladım, meme uçlarını çekip çimdikledim. Hassas yumruğu ısırdım, bir, sonra iki parmağımı içine sokarken zevkten inlemesini dinledim. Küçük parmağımla sıkı kıcını okşadım, küçük düğümü uyardım. Onu kendime yaklaştırdım, bacaklarını omuzlarıma attım, masadan kaldırdım ve tamamen kendimi bırakarak onu aldım. Adımı haykırdı, zevkten inledi, sesleri afrodizyak gibiydi. Sızlandı ve yalvardı. Saçımı çekti, çığlıkları gittikçe yükseldi. Üçüncü parmağımı da ekledim, onu doruğa ulaştırdım ve sert bir şekilde boşaldı, ağzımı balıyla doldurdu, etrafımda kasılmalar yaşadı, vücudu kıvılcımlar saçan ve titreyen bir elektrik teli gibiydi.

O sakinleşirken ona sokuldum, uzanıp çekmecemden bir prezervatif aldım, geçen hafta oraya koymayı akıl ettiğim için minnettardım. Penisim çoktan tekrar sertleşmişti, onun sıcaklığına gömülmek için can atıyordu. Ayağa kalktım, ağzımı silip ona baktım. Onu masanın kenarına çektim, kendine gelmesine fırsat vermeden, kalçalarımı bir hareketle onu içime gömdüm.

Harekete geçtiğimde koyu renkli gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu kaldırdım, bacaklarını bir kez daha omuzlarıma attım ve kalçalarını kavradım. Onu sertçe becerirken tüm kontrolümü kaybettim, onu neredeyse ikiye katlayarak aldım. Kollarını kaldırdı, masanın kenarına tutundu, benim hareketlerime karşılık verdi, bedenlerimiz kontrolü ele geçirdi. Beni mengene gibi sıktı, kasları etrafımda titriyordu. Nefes nefeseydi, cildi kızarmış ve nemliydi, at kuyruğu saçları dağılmış masamın üzerine yayılmıştı.

O, hayatım boyunca kurduğum tüm fantezilerin gerçeğe dönüşmesiydi. Bir çılgılık atarak onu kollarımın arasına aldım ve sandalyeme oturdum, o da beni çevreledi. Onun içine ne kadar derine girdiğimi görünce nefesini tuttu. Bu his beni inletti. "Beni sür," emrettim.

Sandalyenin arkasına tutunup hareket etmeye başladı.

"Evet, Magnolia. Aynen öyle. Daha sert."

Geriye yaslandı, masayı kavradı ve hareket etmeye başladı. Yukarı. Aşağı. Gittikçe hızlanarak. Hızlı, sert hareketler beni doruğa ulaştırdı ve boşalmaya doğru koşturdu. Sandalye gıcırdadı, deri itiraz etti. Sandalye masanın kenarlarına çarptıkça masam çizilmeye başladı. Bütün ofisi mahvetsem de umurumda değildi.

Gözleri geriye doğru yuvarlandı, vücudu titriyordu. Onu göğsüme çektim, orgazm olurken ağzını benimkiyle kapattım, çılgılığı dudaklarımla boğuldu. Orgazmım yoğun, içimi yakıyordu. Onu sıkıca sarıldım, bu his beni ateşe verdi. Her kasım, sinirim ve tendonum patladı ve yerde bir kül yığınının dönüşeceğiinden emindim.

Ama ne güzel bir sondu.

Yavaşça durduk, yorgunluktan yere yığıldık. Onu sıkıca tuttum, nefesimiz düzensiz, cildimiz nemli ve vücudumuz doygundu. Saçlarına, alnına, ulaşabildiğim her yere öpücükler kondurdum. Yüzünü boynuma gömmüştü, ben de parmağımı çenesinin altına kaydurdım, yüzünü bana doğru kaldırdım ve onu öptüm.

"Magnolia."

Gözlerini açtı. "Bu benim adım mı? Unutmuşum." Gülerek ona sarıldım. "Buradaki işim bitti."

O, yaramaz bir gülümsemeyle baktı. "Umarım bitmemiştir."

Eğildim, dudaklarını yakaladım ve onu öptüm. "Hayır, daha çok var."

"Biz, ah, biraz dağınığız."

"Temizleriz. Sonra seni eve bırakırım."

"Bugün şoför yok mu?" diye alay etti.

"Hayır. Hafta sonları, katılmam gereken bir etkinlik olmadığı sürece kendim şoförlük yaparım.

Belki beni içeri davet edersin." "Belki."

Boynuna burnumu sürttüm. "Benim gibi

kokuyorsun." Kokladı. "Seks gibi."

"Bizim gibi."

Onu masaya kaldırdım. "Burada bekle."

Prezervatifi attım ve sıcak bir bezle ona döndüm. Onu temizlerken kızardı ve ben de burnunun ucunu öptüm. "Bütün bunlardan sonra şimdi de kızarıyorsun," diye alay ettim. Bezi çamaşır sepetine attım ve masama döndüm, onu kucağıma çekerek. Sanki onun için en doğal yer orasıymış gibi bana sarıldı.

Ve belki de öyleydi diye düşündüm. Onu daha sıkı kucakladım.

Sandalye yüksek sesle gıcırdadı ve ben güldüm. "Sanırım kötü kullanıldığından şikayet ediyor."

Kıkırdadı. "Tek kötüye kullanılan o

değil." "Seni yine kötüye kullanmayı

planlıyorum. Yakında."

Yukarı baktı. "Burada mı?" Yer değiştirdi ve yine yüksek bir gıcırta duyuldu.

"Bu sandalye..."

"Böyle akrobatik hareketler için yapılmamış. Aslında, şaşırdım..."

Çok erken konuştum. Çok geç, kırılma sesini duydum, sandalye kırılırken masaya tutundum ve ikimiz de yere düştük. Yere düşerken bizi yumuşatmayı başardım, ama yere çarptığımızda, kollar ve bacaklar birbirine dolanmış halde, yüzümü buruşturdum. Şaşkın gözlerle birbirimize baktık, etrafımızdaki hasarı inceledik.

Dikkatlice, onun iyi olduğundan emin olarak onu üzerimden kaldırdım, sonra ayağa kalktım. Masaya dokundu. "Aman Tanrım."

Onun arkasına baktım. "Vay canına."

O da benim bakışımı takip etti. "Vay canına."

Kağıtlar her yere dağılmıştı. Kahve ısıtıcım kırılmış, yüzeyi çatlamıştı. Kalem ve tükenmez kalem etrafa saçılmıştı. Sandalye defalarca ahşaba çarptığı için çekmecelerde oyuklar açılmıştı. Sandalye parçalara ayrılmıştı. Maket sağlamdı, ama otelin üzerine, nereye düştüğünü umursamadan attığım dantelli külotları yayılmıştı. Dizüstü bilgisayarım masanın kenarında sallanıyordu, ama neyse ki zarar görmemişti.

Yıkıma gözlerimi kırdım. Sonra ona baktım ve başımı salladım. "Sadece seninle, Myers." Ama sesimde sertlik yoktu. Ona kızmak imkansızdı.

Gülmek zorunda kaldım. Bunu bakım görevlilerine nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Kimseye. Magnolia bana, sonra masaya baktı ve kıkırdamaya başladı. Sonra gülmeye başladı, burnunu tutarak kahkahalarını gizlemeye çalıştı.

Onu kollarıma aldım. "Temizlenip bunu çözeceğiz." Çenesini kaldırdım. "Pişman olmadığını söyle."

"Hiç pişman değilim. Özellikle orgazmlar için."

Gülümseyen dudaklarını öptüm. "Daha fazlası da gelecek." Çıplak poposuna hafifçe vurdum. "Şimdi duşa gir."

On Birinci Bölüm

MAGNOLIA

Ofisindeki duş, benim dairemdeki eski küçük duşa kıyasla lüks sayılırdı. Basıncı yüksek ve sıcak su akıyordu.

"Göğüslerimin o kadar kirli olduğunu sanmıyorum," diye düşündüm, o göğüslerimi defalarca sabunlarken.

"Katılmıyorum. Çok kirler."

Kıkırdamamaya çalıştım ama başaramadım. "Sanırım sen göğüs meraklısı bir adamsın." "*Senin* göğüslerin," diye kabul etti.

"Muhteşemler."

İşimiz bitti ve kurulanıp giyindik. Aniden utandım, ofise gidip yerden kıyafetlerimi toplarken, havluyu sıkıca ellerimde tutuyordum. Banyoda, iç çamaşırlarımı bulamayınca, dönüp taytımı giydim. Bane içeri girdi, bir an beni izledi, sonra kolunu belime doladı. "Benden saklanıyor musun, Myers?"

"Şey, belki."

Beni göğsüne sıkıca çekti, büyük elleriyle göğüslerimi avuçladı. "Saklanma. Sen güzelsin." Omzumu öptü. "Her santimini."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Göğsünden düşük bir kahkaha attı ve dudaklarını başıma bastırdı. "Cildin ipek gibi. Dokunmayı seviyorum. Sana dokunmayı. Vücudunun kıvrımları beni çıldırtıyor. Seninle ilgili tüm fantezilerim bize yakışmıyordu. Senin içinde olmak

"Başını eğdi, dudakları kulağıma değdi. "İçinde olmak nasıl bir his. Mükemmellik. Sen inanılmazsın. Anlıyor musun?"

"Tamam," diye ciyakladım.

"Sandalyeyi temizleyeceğim ve aşağıdaki malzeme odasından bir tane getireceğim. Sonra seni öğle yemeğine götüreceğim."

"Ofisi biraz toplayacağım. Ama, ah, az önce biraz et pişirdim. Bize daha fazla sandviç yapabilirim."

"Mmm. Senin sandviçlerine karşı koyamıyorum." Kafama bir öpücük daha kondurdu. "Burayı bitirip gidelim." Bir an durdu. "Magnolia..."

Aynada gözlerime bakana kadar bekledi. "Güzel. İnanılmaz derecede güzelsin. Bunu unutma."

Sonra gitti ve beni giyinmem için yalnız bıraktı.

Aynaya baktım. Dudaklarım şişmiş ve saçlarım dağınık olsa da, kendim gibi görünüyordum. Dudaklarımda bir gülümseme vardı ve gözlerim farklı görünüyordu. Rahatlamıştım.

Parmağımla dudaklarımı izledim. Tatlı Bane'e alışkın değildim. Övgüleri samimiydi. Sesi alçaktı ve bana bakışı içtendi. Beni gerçekten güzel buluyordu. Kabul etmeliyim ki, birlikteyken bana öyle hissettiriyordu. Tutkusundan, ihtiyacından şüphe yoktu.

Aynaya son bir kez baktım ve giyinmeyi bitirdim. Sütyenimi çantama koydum ve modelin üzerinde otelin iç çamaşırlarını sallandığını gördüm. Kızarak onları da çantama koydum, sonra kağıtları ve masa eşyalarını toplamaya başladım. Ortamı epey dağınık bırakmıştık. Daha önce hiç bu kadar güçlü bir tutku hissetmemiştim. Bane'e duyduğum kadar yoğun bir ihtiyaç. Eşyaları toplarken gülmemeye çalıştım.

Bir sandalye ve boş bir kutu iterek ortaya çıktı. Gözlerimiz buluştu, bana baktığında mavi gözleri yumuşak ve şefkatliydi. Yüzündeki ifade değişikliği beni hazırlıksız yakaladı. Sıcak ve açıktı. Dudakları gülümsemeye kıvrılmıştı. Nadiren gördüğüm gamzesi tam olarak görünür durumdaydı. Sarhoş edici derecede yakışıklıydı.

Temizlik yaparken sessizdik ve kısa sürede olanların tüm izleri kayboldu.

"Sandalyenin kalıntılarını ne yapacaksın?"

O güldü. "Bakım görevlilerine, çok geriye yaslandığım için sandalyenin kırıldığını ve bu sırada masayı çizdiğimi söyleyeceğim. Onlar tamir edecek, ben de harika asistanıma yeni bir sandalye sipariş ettireceğim ve kimse bir şey anlamayacak." Yanağımı okşadı. "Ve parmaklarımla izleri okşadığımda ya da masamın üstüne baktığımda her seferinde gülümseyeceğim. Senin ıslak bir şekilde masanın üstüne uzanmış, bana yalvaran halini asla unutmayacağım."

Gözlerimi kaçırdım ve o güldü. "Myers, başka bir özelliğini mi keşfettim? Seks hakkında konuşmak seni rahatsız mı ediyor?"

"Seninle seks hakkında konuşmak beni rahatsız ediyor," itiraf ettim. "Bugün bunu beklemiyordum." Kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. "Ama hoşuma gitti."

"Evet."

"Ve tekrar yapmak istediğin bir şey mi?" "Evet."

Ama Bane..."

Beni bir öpücükle susturdu. "Bir yolunu buluruz. Şimdi, buradan gidelim."

"Tamam."

BANE

Myers'ın aşk koltuğuna oturdum ve geçen sefer burada olduğumda fark etmediğim şeyleri merakla inceledim. Köşede bir dikiş makinesi vardı, yanında yerde bir sepet kumaş duruyordu, üstünden danteller taşıyordu. Pencerelerde eski perdeler asılıydı ve yer eski halılarla kaplıydı.

İki tabakla içeri girdi ve birini bana uzattı. Açlıktan ölüyordum, kalın bir sandviçi aldım, ısıırıp çiğnedim. "En iyi sandviçleri sen yapıyorsun, Myers. Yani, Magnolia."

O gülümsedi. "Bana Myers diyebilirsin. Buna alışkınım."

"İş yerinde hata yapmamam için bu daha kolay olabilir,"
diye kabul ettim.

Kaşlarını çatarak sandviçini yedi ve endişeli görünüyordu. "Bunu tam olarak nasıl soracağımı bilmiyorum..."
nasıl soracağımı bilmiyorum..." Sesi kesildi. "Ben alışkın değilim... Yani, nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

Ağzımdaki lokmayı yuttum ve eğilip parmağımla yanağını okşadım. "Patronunla ilk kez seks yaptığında nasıl davranacağını bilmiyor musun?"

Saçlarını geriye attı, arkasındaki ışık saçlarının kırmızımsı tonlarını yakaladı. "Senin için ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum, ama bir anlamı vardı." Bir lokma daha alıp çiğnerken onun sözlerini düşündüm. "Sen mükemmel bir asistansın Myers, muhtemelen şimdiye kadar çalıştığım en iyisi. Ve sana karşı hissettiğim çekiciliği inkar edemem. Ama bunlar iki ayrı şey. Öyle kalmaları gerekiyor."

"Katılıyorum. Koridorda koşuşturup, özel meselelerimizi haykırarak dolaşmayı düşünmüyorum."

"İyi plan."

"Öyleyse, özel hayatlarımızı özel tutalım. Ofiste, biz Myers ve Bane'iz. Artık sandalye kırma kazaları yok."

Gülmek zorunda kaldım. "Ama burada ya da benim evimde bir şeyler kırabilir miyiz?"

Gözlerini devirdi. "Her neyse, Bane." Sonra ciddileşti. "Geçen hafta o korkunç kadınlara karşı beni savundun. Onlara sana karşı gelmeleri için bir neden vermek istemiyorum, bizim, ah, birlikte olduğumuzu söyleyerek."

"Buna asla izin vermem. İkimizin de itibarını önemsiyorum. Katılıyorum, ofiste işimizi yapmalıyız."

"Tamam. Yani, çalışma saatleri içinde dokunmak ya da başka bir şey yapmak yok." "Anlaştık. Dışarıda durum farklı."

Bir ısırik aldı, yüzünde hala endişe vardı. "Bunu ister misin?" diye sordu.

Tabağımı yere koyup ona yaklaştığ. "Evet, istiyorum. Bugün tek seferlik bir şey değildi. Senden hoşlanıyorum. Beni güldürüyorsun. Senin yanındayken kendimi farklı hissediyorum. Bunun nereye varacağını görmek istiyorum." Onu inceledim. "Sen de istiyorsan."

"Ben istiyorum."

"O zaman anlaştık."

"Bana farklı davranamazsın."

"Bunu söz veremem. Sana karşı diğerlerinden çok farklı hissediyorum." Dudaklarımı ovuşturarak durakladım. "Akşam yemeğinde o kadınların aşağıladığı kişinin sen olduğunu anladığımda, neredeyse kendimi kaybedecektim. Rylee bana önceki gün olanları anlattıktan sonra, çok öfkelen dim. Hatırlayabildiğim en öfkeli halimdi." Kuru bir kahkaha attım. "Ve bu oldukça büyük bir öfke. Genelde annem bu konuda önderlik eder. Senin için yaptığım gibi başkası için savunma ihtiyacı hiç hissetmemiştim. Seni onlardan korumak için yoğun bir ihtiyaç hissettim."

Gülümsedi. "Babam hastalandığından beri kimse beni bu şekilde korumamıştı."

Ben de ona gülümsedim ve yanaşarak yanağına öptüm. "O zaman iş saatlerinde patron olmaya çalışacağım. Ama biri sana sataşırsa, hiçbir şey için söz veremem."

"Aynı şey senin için de geçerli." Gülümsedim.

"Evet, Myers?"

"Senin için yine annene karşı çıkacağım."

"Aman Tanrım," dedim, gözlerimi genişleterek. "Bir dahaki sefere ona ne hikaye anlatacaksın?"

O güldü ve ben onun eğlenceli sesini çok sevdim. Onunla birlikte gülmek istedim.

"Bir şeyler düşünürüm."

"Eminim bulursun. Bu sefer PG seviyesinde tutmaya çalış."

"Hiçbir şey için söz veremem. Ağzım bazen başımı belaya sokuyor."

Dolgun dudaklarını parmağımla izledim. "Bu ağza oldukça düşkünüm."

"Öyle mi?" diye fısıldadı, parmağını öpüp dilinin ucuyla alay etti.

"Sandviçini bitirdin mi?" diye sordum, sesim düşük bir homurtu gibi çıktı.

O da başını salladı ve tabağını benimkinin üzerine kaydırды.

Saniyeler sonra, kucağıma oturdu ve dudaklarımız birbirine yapıştı.

Ben aşk koltuğuna yaslandım, Myers üstümde sıcacık bir top gibi kıvrıldı. Keşfettiğimiz gibi, onun aşk koltuğu benim ofis koltuğumdan çok daha sağlamdı. Öpüşmelerimiz dokunmaya, sonra da giysilerimizin bir kez daha dikkatsizce atılmasına yol açtı. Neyse ki, ofisimdeki özel banyomdan aldığım birkaç prezervatif daha vardı ve bu sefer etrafımız yastıklarla çevriliyken, onun beni tekrar sürmesini izlemenin zevkini yaşadım. Temizlendikten sonra üzerimize bir battaniye örttüm ve onun sarılmayı ne kadar sevdiğini keşfettim. Boynunu ve omurgasını okşarken, parmaklarımla dövmesini izlerken, boğazının derinliklerinden en yumuşak sesleri çıkardı.

"Bunu ne zaman yaptırdın?" diye sordum.

"Yirmi bir yaşındayken. Adımı büyükannemden aldım ve o benim doğum günümünden hemen önce öldü. Onun anısına yaptırdım." Omzuna dokundu. "Tarih burada yazıyor."

"Ah," dedim ve onu tekrar kendime doğru çektim. "Üzgünüm, Maggie canım." Bana daha da yakınlaştı. "Bana öyle demen hoşuma gidiyor."

"Bana büyükannenizi anlatın."

"Annem ben çok küçükken öldü. Onu neredeyse hiç hatırlamıyorum. Büyükannemle yaşamaya başladık. Bu evde."

"Ne?" diye

sordum. "Ben

burada

büyüdüm."

"Neden bodrumda yaşıyorsun?"

O içini çekti. "Büyükannem öldükten ve babam hastalandıktan sonra, evi satmam gerektiğini biliyordum. Kendim ona bakamayacak duruma geldiğimde, onun güvenli ve güzel bir yerde bakılmasını sağlamak için paraya ihtiyacım vardı. Devletin işlettiği bakım evleri berbat. Onun mutlu olacağı bir yerde kalmasını istedim." Bir süre durdu ve onun içindeki duyguları hissettim, bu yüzden onu daha sıkı sarıldım.

"Bu ne kadar zaman önceydi?" diye sordum.

"Dört yıl. Hastalık geçen yıl iyice ilerledi ve hafızası neredeyse tamamen gitti."

"Üzgünüm."

"Korkunç bir hastalık. O burada, ama aslında burada değil. Ben sevdiğim babamı görüyorum. O ise çoğu zaman bir yabancıyı görüyor. Özellikle de şimdi."

Sesi alçaktı. "Hafızası zayıflamaya başladığında, doktorlar ona teşhis koyduktan sonra oturup geleceği konuştuk. O bunu kabul etti, hala giderek daha fazla şey unuttuğunun farkındaydı. Birkaç ev gezdik ve ikimiz de şu anda kaldığı yeri beğendik. Maliyet konusunda tereddüt etti, ama ben onun orada kalması için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Onu artık evde yalnız bırakamayacak duruma geldiğimde, oraya gitti ve ev satılana ve onu özel bir odaya taşıyana kadar koğuştta kaldı. Odayı evden getirdiğim eşyalarla döşedim ve o da rahat etti. Beni hala tanıyordu ve ziyaretlerimiz hayatının anılarıyla doluydu." Bir an sessiz kaldı. "Yavaş yavaş beni unuttu, geçmişte yaşıyordu. Bazı günler hiç iletişim kurmuyor, benim bilmediğim bir dünyaya kayboluyor. O günler en zor günler. Onu çok özlüyorum. Onun rehberliğini. Paylaştığımız kahkahaları."

"Onunla çok yakındınız," dedim, ses tonunda ona olan sevgisini duyarak.

"Evet."

"Ve bunca zaman yalnız mı kaldın?"

"Yalnız değilim. Evi arkadaşlarıma sattım, sabit bir ücret karşılığında burada yaşayabileceğim şartıyla. Büyükannem burayı ek gelir için kiraya verirdi ve

bu iyi sonuç verdi, ben de Grant ve Lily'nin ek geliri oldum. Grant finansal planlama yapıyor ve parayı yatırmamda bana yardım etti, böylece faizin çoğu babamın bakım masraflarını karşılıyor. Sadece gerektiğinde sermayeden para çekmem gerekiyor ve bu, babam hayatta olduğu sürece yeterli olacak. Maaşım kira ve yaşam masraflarımı karşılıyor."

Ona bakarken hissettiğim gurur dalgasını engelleyemedim. Onun inanılmaz olduğunu düşündüm. Güçlü ve dirençli. Cesur. Yanağına dokundum, cildinin nemini hissettim.

"Burada yaşamak seni üzüyor mu?"

"Hayır. Burayı seviyorum. Etrafımda büyükannemin birçok eşyası var, hala evimdeymiş gibi hissediyorum. Üst kattaki büyük alana ihtiyacım yoktu. Sürekli oradan oraya dolaşırdım. Tavan arasında eşyalarımı saklamama da izin veriyorlar ve arka bahçeye girmek istersem, hoş karşılanıyorum. Onlarla akşam yemeği yiyorum ve burayı sık sık görüyorum."

Etrafıma baktım, eklektik parçalar bana daha anlamlı gelmeye başladı. Bu onun tarihiydi. Yakınında tuttuğu hayatının parçaları.

"Büyükannem biraz moda tutkunuydular ve ben onun kıyafetlerini hep sevmişimdir. Giydiklerimden bazıları ona aitti. Diğerlerini ise parçalayıp yenilerini dikiyorum. Ama o dönemi çok seviyordum. Dantelleri ve ipekleri. Zarafeti." Omuz silkti, yukarı bakıp utangaç bir ifadeyle, "İnsanların kıyafetlerimi komik bulduğunu biliyorum, ama ben seviyorum."

"Giydiklerin hoşuma gidiyor," diye onu teselli ettim. "Sana yakışıyor ve inanılmaz seksi görünüyorsun. Ofisteki çoğu kadından daha kapalı giyiniyorsun, ama yine de bir siren gibisin, Myers. Bazı günler konsantre olamıyorum bile."

"Oh," diye cevapladı, memnun görünüyordu.

"Dantel ve ipeklerin neyi sakladığını öğrendiğimden beri nasıl konsantre olacağımdan emin değilim." Ona sııttım. "Oduncu kıyafetlerini boş ver."

O güldü ve ben de ona katıldım, burnunun ucunu öptüm. "Nefret edenleri boş ver. Onlar mutsuzlar, bu yüzden senin de mutsuz olmanı istiyorlar."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Annem asla mutlu olmaz. Hiçbir zaman. İstedğini elde ettiğinde bile. Onun beni de mutsuz etmeye çalıştığını anlamam uzun zaman aldı."

Şimdi sadece tartışıyoruz ve ben hayatımı yaşamaya devam ediyorum. O ise düşüncelere dalıp planlar yapıyor. Beni yoruyor," diye itiraf ettim. "Buna izin vermemeye çalışıyorum ama o beni nasıl kızdıracağını çok iyi biliyor. Onu mümkün olduğunca az görüyorum."

"Peki ya kardeşin?"

"Üvey kardeşim. O bir sosyal tırmanıcı. Doğru kadınlarla görülüyor. Doğru bağlantıları var. Ara sıra bir etkinlikte karşılaşıyoruz. El sıkışıp gülümsüyoruz. Hepsi bu kadar."

"Peki ya tatiller? Doğum günleri, o tür şeyler?"

"Yalnızım."

Şaşkın görünüyordu, dudağını dişleriyle ısıırıyordu. "Ya sen?" diye sordum.

"Babamı görmeye gidiyorum. Artık çoğu zaman beni hatırlamıyor, ama yine de onu görmeye gidiyorum."

"Başka ne yaparsın?"

"Arkadaşlarımla akşam yemeği yerim. Noel'de, aşevlerinden birinde gönüllü olarak çalışır, insanlara yemek veririm."

"Yani sen de yalnızsın," diye özetledim.

"Sen kadar yalnız değilim."

"Yalnızlığın farklı dereceleri olduğunu mu düşünüyorsun? Bence sonuçta hepsi aynı."

"Emin değilim. Belki."

"Ya da belki de değil," diye kabul ettim. "Ama şu anda yalnız değiliz." "Hayır, değiliz."

Hava ağırlaşmıştı. Derinleşmişti. Beklediğimden daha kişiseldi. Uzaklaştığım ailemden nadiren bahsederdim. Kimse bana tatillerde ne yaptığımı sormazdı. Ya da doğum günümde. Ve kimse bana Myers'ın baktığı gibi bakmazdı. Koyu renkli gözleri ve ifade dolu yüzü çok şey anlatıyordu. Nedense, onun yalnız olması fikri hoşuma gitmiyordu. Ve o da benim yalnız olmamdan hoşlanmıyordu. Düşündüğümünden daha fazla ortak noktamız vardı.

Yine de, çok derinlere iniyorduk. Çok özel konulara. Konuşmayı kesmem gerekiyordu.

"Bir sandviç daha alabilir miyim?"

Gölümsedi ve oturdy, göğüsleri göğsüme sürtünerek pembe ve pürüzlü olmuştu. Elimi uzattım ve parmağımla ağır kıvrımlarından birini okşadım. Meme ucu sertleşti ve başımı kaldırıp baktığımda, gözlerini kısarak beni izlediğini gördüm.

"Ya da belki," diye mırıldandım, yaklaşp meme ucunu ağzıma aldım. "Senin yatağını denemeliyiz."

Ben dilimle onu tahrik ederken, o inleyerek başımı kendine yaklaştırdı. "Oh," diye inledi.

"Ya da burada," diye inledim, penisim aramızda

kalınlaşırken. "Burada iyi. Sonra yatakta."

Elimi aramıza kaydırduğımda onun çoktan ıslandığını fark edince sııttım.

"Düşünme şeklini seviyorum, Myers."

Onikinci Bölüm

MAGNOLIA

Pazar gününü her zamanki gibi geçirdim: alışveriş, market, ev temizliği ve babamı ziyaret. Beni tanımıyordu ama benimle tanıştığına sevindi, bana karısı ve küçük kızından bahsetti. Ona sandviç getirdiğim için benim bir işçi olduğumu sandı. O, tam da sevdiği gibi, et ve mayonezle doldurulmuş bir rosto sandviç yerken ben de yanında oturdum.

"Benimle oturmaktan başın belaya girmez, değil mi?" diye sordu, ağzını silerek. "Hayır. Bugünlük işim bitti."

"Mutfakta çalışıyor olmalısın," diye düşündü. "Burada yediğim en iyi sandviç. Karımın yaptığı kadar iyi değil ama. O da birazdan gelecek, ona söyleyeceğim."

Boğazım düğümlenerek başımı salladım. Beni tanımamasına ya da sadece öğle yemeği için burada olduğunu ve karısını beklediğini düşünmesine asla alışamayacaktım. Bazı günler daha iyiydi. Birkaç gün beni tanıyordu, ama bunlar nadirdi. Ama burada iyi davranılıyordu ve iyi bakıldığını bilmek her kuruşuna değerdi. En azından bugün gibi günlerde konuşuyordu. Beni tanımıyor olsa bile, sesini duymak yardımcı oluyordu.

Ayrılırken elini sıktım, bugün sarılmak için iyi bir gün olmadığını biliyordum. Çamaşırlarla meşgul oldum, dün Bane'in kaybolan çorabını bulduğumda biraz kızardım. Oturdum, ona baktım, onun burada olduğunu hatırladım. Sandviç yiyip sohbet ettiğimizi. Sevgi koltuğunda, yatağında, hatta küçük duşta seks yaptığımızı. Adam çok yaratıcıydı.

Ertesi sabah ofiste onu gördüğümde nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Profesyonel davranıp özel hayatlarımızı ayrı tutmaya karar vermiştik.

Ama artık pahalı takım elbiselerinin altında ne olduğunu biliyordum. İçime girerken kaslarının dalgalandığı hali. Bağılmaktan tamamen farklı bir nedenden dolayı düşük ve kaba olan sesini. Ağzının tadını ve onunla çevrili olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Bugün ondan haber almamıştım ve bu beni biraz üzmüştü, ama şaşırmamıştım. O meşgul, bağımsız bir adamdı ve hayatı planlanmıştı. Dün gece ayrılmadan önce beni tatlı bir şekilde öpmüştü. Bir parçam ondan kalmasını istemek istiyordu, ama akşamüstü kalkıp gitmesi gerektiğini söylediğinde, sözler boğazımda düğümlendi. Onun yerine, giyinmesini izledim, kaybolan çorabı ararken gülerken. Diğerini cebine koydu, beni öptü ve gitti. Onunla birlikte, hissettiğim tüm mutluluğu da götürdü ve şüpheler ve endişeler başladı.

Patronumla yatmıştım. Ofiste ve sonra burada onunla çılgın, vahşi seks yapmıştım. Birden fazla kez. Onunla birlikteyken kendimi tanıyamıyordum. Seksin bu kadar iyi olabileceğini bilmiyordum ve bir kez tadına baktıktan sonra daha fazlasını istedim. Onu istedim.

Ondan uzak durmam gerekecekti. Zor olacaktı, ama Bane'i tanıyorsam, o öncülük edecek ve ben onu takip edecektim. İki konuyu birbirinden ayırmanın onun için çok daha kolay olacağından emindim.

Giydiklerim hakkında söylediklerini hatırlayarak, daha önce giymediğim bir kıyafet giyerek ekstra özenle hazırlanmıştım. Aynaya baktım, emin olamadım, sonra Bane'in beni nasıl tanımladığını hatırladım. Seksi.

Daha önce kimse bana seksi dememişti. Genelde sevimli derlerdi. Bazen güzel. Tombul ya da dolgun derlerdi. Ama seksi... Sadece Bane. Ve bunu hafta sonu birkaç kez kanıtlamıştı.

Bu kıyafeti beğenecek mi diye merak ettim.

Hazırladığım sandviçlerin bulunduğu çantamı aldım ve işe gittim. Yakında öğreneceğimi tahmin ediyordum.

BANE

Lawson ve Anderson modelin etrafında dolaşarak takdirle başlarını salladılar. "Harika görünüyor, Bane," diye mırıldandı Lawson. "Bizim binalarımız ve senin peyzajınla, bu da bir başka başarı."

Masaya yaslandım, ayak bileklerimi çaprazladım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Öyle düşünüyorum."

Anderson güldü. "Müşteri de öyle düşünecek." Bana baktı. "Dördüncü tatil köyünü planladıklarını biliyor musun?"

"Nerede?"

"Banff

bölgesinde."

Islık çaldım. "Büyük para. Oradaki araziler kıt ve pahalı. Tonlarca çevre sorunu ve kural var."

O da benim duruşumu taklit ederek kanepenin arkasına yaslandı. Kanepeye yaslanan son kişiyi düşünmemeye çalıştım. Myers bunu yaparken çok daha seksi görünüyordu. Zihnimi boşaltmak için gözlerimi kırptım.

"Mevcut bir tatil köyünü satın aldılar. Onu yenilemek, günümüz standartlarına getirmek istiyorlar."

Kıkırdadım. "Daha da pahalı."

Kapı çalındı ve başımı kaldırıp bakım görevlisinin kapıda durduğunu gördüm. "Bay Bane, masanıza bakmaya geldim?"

"Oh. Tamam." Hasarı gösterdim. "Ne

oldu?" diye sordu Lawson.

Uydurduğum hikayeye sadık kaldım. "Çalışıyordum, çok geriye yaslandım ve sandalye kırıldı. Düşüp yere çarptım ve ahşap

zarar gördü."

"Acıyor mu?" Anderson kaşlarını çatarak sordu.

"Hayır, sadece egom. Asistanımı korkuttum. Ne olduğunu görmek için koşarak geldi." İkna edici bir şekilde güldüm. "Kendimi bayılttığımı sandı."

"Cumartesi günü çalışıyor muydu?"

Yüzümü ifadesiz tutarak başımı salladım. "Projede çok yardımcı oluyor."

"Yani Laura yakında ödeme yapmak zorunda kalacak?"

Onun kahkahasına katıldım. "Evet. Harika bir asistan seçtim."

Bakımdan Todd, başını sallayarak sandalyenin parçalarının bulunduğu kutuyu aldı. "Masayı sonra tamir edebilirim. Onarırım. Seçtiğin sandalyeye dikkat etmelisin. Onda da sorunlar vardı."

"Myers bana yeni bir sandalye sipariş edecek." "İyi plan. Sonra tekrar gelirim."

O ayrıldı ve bir dakika sonra kapının tekrar açıldığını duydum. Myers olacağını bilerek kendimi hazırladım. Saat sekizi geçmişti ve o her zamankinden geç kalmıştı. Masasının yanında durdu, kapıda belirdi, nefes nefese ve endişeli görünüyordu. "Özür dilerim, Bay Bane. Otobüsü kaçırdım."

Elimi salladım. "Önemli değil, Myers. Ama kahveye ihtiyacım var. Sade." Ortaklarıma baktım. "Siz ikiniz bir şey ister misiniz?"

İkisi de hayır dedi ve o aceleyle çıktı. Dolabın açıldığını duydum ve ceketini çıkarmak için durduğunu anladım. Sonra dış kapı kapandı ve o gitti.

Anderson güldü. "Saat daha sekizi geçmedi ve o geç kaldı mı? Annie saat dokuzda gelirse şanslıyım."

"Dediğim gibi, seçimimden çok memnunum." Sesimi soğukkanlı tutmaya çalıştım.

Model ve yarınki toplantı hakkında biraz daha konuştuk. Kapı açıldı ve Myers elinde kahvemi getirerek tekrar ortaya çıktı. O bana doğru yürürken, kahvemi bırakıp kapıya doğru geri dönerken ve duraksarken, bakışlarımı başka yere çevirmek ve vücudumu kaskatı kesmek zorunda kaldım.

"Başka bir şey var mı, Bay Bane?"

Pantolon giyyordu. Siyah, kalçalarını saran dar bir pantolon. Seçtiği tüvit yelek vücuduna tam oturuyordu ve manşetleri ve yakası dantelli fildişi rengi ipek bluzla mükemmel bir uyum oluştuyordu. Kadınsı. Saçları toplanmış ve ayaklarında düz ayakkabılarla, mükemmel bir asistan gibiydi. Kendinden emin, profesyonel ve çalışmaya hazır.

Boynundan ayaklarına kadar her santimi kapalıydı, ama yine de karşı konulmaz bir çekiciliği vardı. Seksi. Kışkırtıcı.

Ve onu çıplak ve yalnız görmek istedim.

Hemen.

Diğer her şeyi boş ver.

Tepki vermemek için tüm gücümü kullandım. Kahvemi kaldırıp bir yudum aldım, zar zor gülümsedim. "Baylor dosyasının rakamlarına ihtiyacım var. En kısa sürede."

"Tabii ki."

O masasına doğru yürüdü, ben de ellerimin titremeyeceğinden emin olamadığım için fincanı masanın üzerine koydum.

"Yarın toplantıya katılacak mısınız?" ortaklarıma sordum.

"Tabii ki. Saat sekiz buçuk, değil mi?"

"Evet. Uçağa yetişmeleri gerekiyor, bu yüzden erken bir toplantı istediler. Myers'a ikramları ayarlamasını söyleyeceğim."

El sıkıştık ve onlar ayrıldı. Ben masamda kalıp kahvemi içerek Myers'ı izledim. O meşguldü, başı klavyeye eğilmiş, yazıyordu, tuşlara basarken dudakları hareket ediyordu.

Başını kaldırdı, gözlerimiz buluştu. Kaşlarını çattı. "Bir şey mi lazım?"

"Evet."

Not defterini yanına alarak ofisime geldi. Her zaman hazır. Her zaman profesyonel. Oturdu, kalemi elinde.

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Bugün çok güzel

görünüyorsunuz."

"Oh."

Onu incelerken parmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Çok çekici." Bir an durdum. Kaşlarını çattı. "Oh."

"Bir sorun mu var?"

"Profesyonel olalım demiştik," diye fısıldadı. "Bu, pantolon giymeden önceydi."

"Pantolon mu?" diye tekrarladı.

"Bugün bu ofiste çalışmak için fazla seksisin, Myers."

"*Pantolonumun* seksi olduğunu mu düşünüyorsun?" Şaşkın görünüyor.

"Kıcını saran şekli seksi buluyorum. Bana onu tuttuğum şekli hatırlatıyor..."

Ayağa fırladı ve başını salladı. "Kes şunu."

"O pantolonunu çıkarıp seni yine bu masanın üzerine yatırmak istiyorum." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bane," diye itiraz etti.

"Alex."

"Bane," diye tekrarladı. "Bu ofisteki diğer birçok kadın gibi pantolon giyiyorum. Bunda büyük bir sorun yok." Ama benim tepkimden memnun görünüyor ve kıyafetini benim fark etmemi umarak seçtiğini hissettim. Artık onu ya da kıyafetini fark etmem imkansızdı.

"Senin üstünde. Ve sana bana Alex demeni söyledim."

Gözleri parladı. "Samimi olduğumuzda. Şu anda samimi değiliz. Çalışma saatleri içindeyiz, Bane. Sana Alex demeyeceğim. Bu sadece bu davranışı teşvik eder."

Ona yaklaştım ve parmağımla yanağını okşadım. "Tamam, Magnolia, sen bilirsin. Ama kapanış saatine kadar, her şey serbest. Pantolonlar da öyle. Ve bütün gün seni izleyeceğim."

Bana öfkeyle baktı ve omuz silkti. "Bu sorunu çözebilirim."

Dönüp uzaklaştı, pantolonun kışına nasıl yapıştığını gözlerimle izledim. Arkasında kapıyı kapattı. "Dikkat et, Bane," diye seslendi.

Kıkırdamaya başladım. Bugün ilginç bir gün olacaktı.

Myers'ın bana bıraktığı e-postaları gözden geçirdim. Çok fazla yoktu, işinde çok verimliydi.

Ona ertesi gün için ikramlar için bir istek gönderdim. Hemen cevap verdi ve bunun zaten halledildiğini söyledi. Ona hızlı bir cevap gönderdim.

Harika iş çıkardın, Myers.

Cevap vermedi. Bir süre bekledikten sonra başka bir mesaj gönderdim. Öğle yemeği ve kahveye ihtiyacım var.

Kapı kapalı olmasına rağmen, iç çekişini duydum. Ama kahvemi almaya gittiğini de duydum. Arkanıza yaslanıp bekledim. Birkaç dakika sonra, bir tepsi ile içeri girdi ve masama koydu. "Öğle yemeğin."

"Kapıyı çalmadın."

"Sen de kapıyı çalmadın," diye taklit etti. "Tabii ki çalmadım. Öğle yemeği istediğini söylemiştin."

Kaşlarım havaya kalktı ve ona baktım. Bu hareket onu artık sessizleştirmede.

"Bunu yapamazsın. Bir sıcak bir soğuk. Gel buraya. Git buradan. Güzel popo. Kapıyı çal. Ofisteki kişiliklerinden hangisini seçeceğine karar ver ve ona sadık kal, Bane. Ben atlamayacağım."

"Bugün oldukça cesursun, Myers," dedim yavaşça. "Karşılık veriyorsun." "Her zaman karşılık veririm, sen duymuyorsun sadece."

Katılmak zorundaydım.

"Eminim öyledir." "Öğle
yemeğinizin tadını çıkarın, Bay
Bane."

Çıkmaya başladı ve ben ona seslendim. "Bekle."

Arkasını döndü ve ben gülümsedim. "Öğle yemeği için teşekkürler, Magnolia.
Eminim çok lezzetli olacaktır."

O da gülümsedi. "Rica ederim."

Dış kapının açıldığını duydum ve kim olduğunu görünce inledi. "Yine mi?"
Ofise girdi. "Geri götürün. Tyler diye birini tanımıyorum. Ve o kişiden çiçek
istemiyorum..." Bir duraklama oldu. "Oh, ne kadar güzeller?"

Masasına oturdu ve ben merakla kapıya gittim. Bugünün çiçekleri soluk
pembe güller ve bebek nefesiydi. Küçük, narin ve kokuluydular. Bir taç
yaprağına dokundu, gülümsedi ve bana baktı. "Onlara durmalarını söylüyorum
ama gelmeye devam ediyorlar."

Hafta sonu onun evinde diğer çiçekleri fark etmiştim. Küçük buketler yavaş
yavaş solmaya başlamıştı, ama o onları saklamıştı.

"Biri senin almanı istiyor. En azından keyfini çıkar," dedim.

"Teslimatçı bahşişimi bile almıyor. Halledildiğini söylüyor."

Hiçbir şey söylemedim ve öğle yemeğime geri döndüm. Gizemli çiçekleri her
pazartesi geliyordu, ama onları düşünmeye vaktim yoktu. Günün geri
kalanında onu izledim. İnsanlarla konuşmasını dinledim. Alçak sesli
kahkahasını duydum. Telefonda müşterilerle kibar bir şekilde konuşmasını
dinledim. Ofisteki diğer çalışanları dinledim. Asla kaba veya küçümseyici
davranmıyordu. Sesini sevdim. Beni ve bu ofisi temsil edişini sevdim. Sonuç
olarak, Magnolia Myers'ın her şeyini sevdim. Muhtemelen gerekenden fazla.
Zaten sınırı aşmışım. Hatta çoktan geçmişim. Kendime koyduğum tüm
kuralları çiğnedim. Ofis içinde flört etme konusunda politikalarımızda bir şey
yoktu, ama işimde her zaman kişisel konulardan uzak durmuştum.

Ama fark ettiğim kadarıyla, ona karşı kişisel olmayan bir tavır takınmak
imkansızdı.

Saat altı civarında geldi, bana bazı dosyalar uzattı ve masama bir sandviç daha
koydu.

"O ne?"

"Sunumdan önceki gece her zaman geç saatlere kadar çalıştığın söylentisini duydum. Son rötuşları yapıp, ayarlamalar yapıp, her şeyin mükemmel olduğundan emin oluyormuşsun."

Arkamı yasladım.

"Belki." "İşte, akşam yemeğin bu."

Tabağa baktım, sipariş ettiğim herhangi bir paket servisten daha iyi olacağını biliyordum.

"Bunların masrafını karşılamak için maaşıma ek bir bonus ekledim."

Kaşlarını çattı. "Bunu yapmana gerek yoktu."

Masasının önünde durduğu yere doğru yürüdüm ve elini tuttum. "Magnolia," dedim, duraklayarak ona, asistanıma değil, ona konuştuğumu belli ettim. "Yıllardır kimse beni ya da ne yediğimi umursamadı. Sen umursuyorsun ve benim için bu inanılmaz sandviçleri ve çok lezzetli kahveleri yapıyorsun, bu benim için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar önemli. Şirketim sana hak ettiğin ücreti ödeyebilir. Lütfen kabul et." Yanağını okşadım. "Bu, sana bakma şeklim."

Yüzündeki ifade yumuşadı, gözleri sıvı çikolata gibi oldu. "Tamam," diye fısıldadı.

"Tamam..." Beklentiyle kaşlarımı kaldırdım.

"Tamam, Alex."

Gülümsedim. "Aferin kızım."

Sonra onu kendime çekip, bütün gün yapmak istediğim gibi öptüm. O da beni öperken inledi, kollarını boynuma doladı ve bana sarıldı. Bana yaslanmasının hissini çok sevdim. Sıcak ve yumuşak, kıvrımları benim sert hatlarıma uyum sağlıyordu. İnledim, ensesini kavradım ve kalçalarını avuçladım. "Bu kıyafetle bütün gün beni çıldırttın," diye boynuna doğru homurdandım. "Çıkarmanı istiyorum."

Elimi aramıza sokup yeleğinin küçük pirinç düğmelerini çektim. Ağzını ağzımla kapattım, bacağına bacağıma doladım ve ona sürtünerek inlemelerini yuttum. Onun içine tekrar girmek istedim. Onu bana karşı hissetmek istedim. Çıplak teninin benimkine sürtünmesini. Burnuma gelen kokusunu, ağzıma gelen

tadını ağızımda hissetmek istedim. O, benden önceki hiçbir kadın kadar hızlı bir şekilde kontrolümü kaybetmeme neden oldu. Onu ilk gördüğüm andan itibaren böyleydi, ama ben kendimi tutmuştum.

Onu kaldırmaya başladığımda dış kapı açıldı. Anında ayağa kalktı. O sandalyeye oturup defterini kaparken, ben masanın benim tarafına koştum.

"Yarın onlara ihtiyacım var, Myers," dedim, sesim hala arzuyla titriyordu.

"Sipariş vereceğim," dedi Lawson, elinde bir paketle içeri girerken.

"Malzemeleri getirdim," dedi neşeyle. "Oh, rahatsız mı ettim?"

Myers ayağa kalktı, gözlerinde pişmanlık ama yüzünde kararlı bir gülümseme vardı. "Hayır, biz bitiriyorduk." Sandviçi aldı. "Buna ihtiyacınız yok. Buzdolabına geri koyayım." Gözlerime baktı ve umarım hissettiğim hayal kırıklığını görmüştür. "İyi geceler, Bay Bane." Lawson'a geçerken gülümsedi. "Siz de, Bay Lawson."

Benim çengelli partnerim, onun boşalttığı sandalyeye oturdu. "Çin yemeği ve viski aldım. Sandviçten çok daha iyi. Yemek yiyip, seni işine bırakabiliriz diye düşündüm."

Gülümsedim ve başımı salladım, gerçekte ne hissettiğimi söyleyemedim. Onunla Szechuan yemeği yiyip viski içmektense, akşamımı sandviç ve Magnolia yiyerek geçirmeyi tercih ederdim.

Magnolia çok daha lezzetli olurdu. Yarın tekrar denememiz gerekecekti.

On Üçüncü Bölüm

BANE

Ertesi sabah, ön kapıyı açtım ve kapının diğer tarafında annemi görünce donakaldım. Kapıyı çalmak için hazırlanmıyordu, sadece oradaydı.

En azından saldırıya uğramayı beklemeyecek bir av bekleyen akbaba gibi.

"Yakaladım" der gibi kollarını kavuşturdu. Belli ki Myers'ı atlatmanın imkansız olduğunu anlamıştı, bu yüzden beni en beklemediğim yerde bekliyordu. Evimde.

Annem olmasaydı, bundan etkilenirdim.

"Bu sabah seninle ilgilenecek vaktim yok. Toplantım var," dedim ve onu geçmeye çalıştım.

"Bu sefer hayır cevabını kabul etmiyorum," diye tersledi ve beni iterek daireme girdi.

Onu dairemde yalnız bırakmayacaktım, bu yüzden saatime baktım. "On dakikan var anne. Bu sabah şirketim için önemli bir sunumum var."

Gözlerini devirdi. "Senin küçük bitkilerin ve çiçeklerin," diye homurdandı.

Alaycı sözleri amacına ulaşmıştı. Toprakla oynadığımı ve yaptığının anlamsız olduğunu düşünüyordu. Tepkimi ona hiç göstermedim ama onun düşünceleri hala beni rahatsız ediyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Cuma günü bir etkinlik var..."

"Hayır," diye tersledim.

"Lisa Summers da orada olacak. O, seni doğru yola sokacak türden bir kadın."

Gözlerimi ovuşturdum. "Anne, katılmayacağım. Sözde imajımı iyileştirmek için senin sosyete arkadaşlarınla tanışmak da istemiyorum. Hayatımdan memnunum. Kariyerimi seviyorum."

"Önemli değil. *Sen* bir hiçsin!" diye bağırdı. "Kardeşin..."

Yine sözünü kestim. "Üvey kardeşim. Ve o senin klonun. Kalpsiz, güç ve statüye aç." Kafamı salladım. "Seni satın alıp satabileceğimi biliyor musun? Hepinizi?"

O alaycı bir şekilde güldü. "Bundan şüpheliyim."

Yüzündeki hafif şüphe ifadesini beğenerek sııttım. "Vakıf fonumda kalan para yatırıldı ve üç katına çıktı. Sonra tekrar. Ve tekrar. 'Toprakta oynayarak' harika bir hayat sürüyorum."

"İyi bir evlilik yapmalısın. Doğru insanlarla ilişki kurmalısın. Kardeşin..."

"Tekrar söylüyorum, üvey kardeşim. Terence ile karşılaştırılmaktan bıktım. O, kötü bir üne sahip, viski ve yaşına ya da banka hesabına göre çok genç kadınlara düşkün bir avukat. Onu nasıl bu kadar beğeniyorsun, asla anlayamayacağım." Bir süre durdum. "Ya da umursamıyorum. Onunla karşılaştırılmakla şimdi de, hiçbir zaman da ilgilenmedim. Büyürken yeterince yaşadım bunu."

"Potansiyeline ulaşman için seni zorladım."

"Beni istediğin gibi olmaya zorladın. Terry bu ilgiden hoşlanmış olabilir, ama ben hoşlanmadım." Başımı salladım. "İkinci kocan ve oğlu, kalbinde benden daha fazla yer tuttu. *Senin* oğlun olmak yetmedi. *Onun* oğlu gibi olmam gerekiyordu. Çocukken hayır diyemedim, ama şimdi diyebilirim." Gözlerine baktım, öfkesi belliydi. "Büyük bir düşün ve övünecek torunlar mı istiyorsun? Terry'ye sor."

"O, uygun kadınlar arasından seçim yapabilir. O çok çekici bir adam," diye

ısrar etti. "O zaman bırak da onu kapasın." Kapıyı açık tuttum. "Şimdi git."

Başını dik tutarak yanımdan geçti. "Ne kadar hayal kırıklığı yaratıyorsun."

Başımı salladım. "Bu ikimiz için de geçerli."

Aramızda kapının çarpma sesi yüksek sesle duyuldu.

"Daha hızlı gidemez miyiz, Darryl?" Arka koltuktan bağırdım.

"Üzgünüm, Bay Bane, ileride bir kaza var."

Saatime baktım. Annemin habersiz ziyareti ve onun sert sözlerinden sakinleşmek için

onun sert sözlerinden sakinleşmek için harcadığım zaman yüzünden, çoktan geç kalmıştım. Herkesten önce ofiste olmak istemiştim. Modelin mükemmel olduğundan, ikramların hazır olduğundan ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için. Son dakikada her şeyin mahvolmaması için çok çalışmıştım. Myers'ı aradım, çağrı sesli mesaja düştüğünde sinirlendim. Gözlerimi kapattım ve ona kadar saydım. Önümdeki kapalı yolu gördüm ve kafamda hızlıca hesaplamalar yaptım.

"Beni bırakın. Daha hızlı koşabilirim. Myers'ı arayın ve yolda olduğumu söyleyin."

Arabayı durdurdu ve ben de dışarı çıkıp sokağa koştum. Arka yollardan keserek zaman kazanabilir ve yetişebilirdim. Beş dakika sonra, binanın ön kapısından içeri koştum. Kapılar kapanmadan asansöre binmeyi başardım ve aynada kendime baktım. Rüzgârda savrulmuş gibiydim ve kravatım eğri duruyordu. Kapılar açıldığında, sesler duyarak ofisime koştum.

Myers, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bekliyordu. Bana nemli bir bez uzattı ve ben sormadan kravatımı düzeltti ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Darryl aradı," diye fısıldadı. "Trafikte geciktiğini söyledim. Onlar da birkaç dakika önce geldiler," diye bilgilendirdi beni. "Ofise geç gelmek benim işim değil mi?" diye alay etti ve beni gülümsetti.

Güzel bir lacivert-beyaz puantiyeli elbise giymişti, belinde flörtöz bir fiyonk vardı. Belinde ve etek ucunda fırırlar vardı, havalı ve profesyonel görünüyordu. Saçları omuzlarına yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu. Parmaklarım saçlarına dokunmak ve o flörtöz fiyonkun gerçek mi

yoksa sadece gösteriş için mi olduğunu öğrenmek için saçlarına dokunmak istedim. Ama kafamı sallayarak bu düşünceyi kafamdan attım. Bu toplantıya konsantre olmam gerekiyordu.

"Her şey hazır mı?"

"Evet."

Düşünmeden, kollarını tutup onu kendime yaklaştırdım ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

Myers sayesinde her şey mükemmeldi. Kahve ve ev yapımı kekler hazırды. Model örtülmüştü ve ofis tertemizdi. Müşterileri selamladım, keklerle ve asistanımın ne kadar değerli olduğuna hayranlıkla bakarken gülümsedim. Elllerinde köpüklü kahveler tutuyorlardı, üstlerindeki süslemeler de Myers'ın elinden çıkmıştı. Derin bir nefes aldım, o içeri girip bana kahve uzattığında gülümsedim, sonra masamın yanına oturdu, not defteri hazırды.

Kahvemi yudumlarken, herkese sabah ikramlarını bitirmeleri için fırsat verdim. Joanne, Myers'a gülümsedi. "Seni tatil köyü için işe almam lazım. Bunlar şimdiye kadar yediğim en lezzetli kekler."

Myers gülerek başını salladı. "Burada oldukça mutluyum."

"Bunu senin için değerli hale getiririm."

Myers gülümsedi. "Onur duydum. Bu tarif büyükannemden kaldı ve şefimle paylaşmaktan mutluluk duyarım. Burada ailevi sorumluluklarım var."

"Elbette. Tarif konusunda seninle iletişime geçeceğim. Ve fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Myers başını eğdi, nazik ve sessizdi. Konunun kapanmasına sevindim. Hiçbir yere gitmiyordu.

Sonra modele gittim ve ortaklarımın bana katılmasını bekledim. "Hazır mısınız?"

Joanne ve Randy hevesle başlarını salladılar. Model ortaya çıktığında gözlerinin büyüdüğünü ve yüzlerinde sevinç ifadesinin yayıldığını gördüm. Adım adım ilerleyerek, planın içindeki ve onların göremediği her şeyi ayrıntılı olarak anlattım. Bitirdiğimde, hepimiz konseptin tamamıyla ilgili soruları yanıtladık.

Myers'a baktım ve gözlerinde yaşlar olduğunu görünce şaşırdım. Bana "Çok gurur duyuyorum" diye fısıldadı, ben de ona hafifçe göz kırptım ve o da gülümsedi.

Aniden, diğer her şey kayboldu. Dün gece kesintiye uğramanın hayal kırıklığı yok oldu. Annemin alaycı sözleri artık önemli değildi. Myers'ın görüşü, müşterimin tepkisi, tek umursadığım şeylerdi.

Ve ben bunlara tutunacaktım.

Toplantı çok iyi geçti. Randy ve Joanne her şeyi çok beğendiler. Heyecanlandılar ve bize ihaleye çıkmadan bir sonraki projeleri için bizi seçeceklerini söylediler.

"Bize en iyisini gösterdiniz," dedi Randy. "Her seferinde büyük başarı elde ettiniz. Bir sonraki projede de sizin damganızı istiyoruz. İşimiz sizde."

Lawson, Anderson ve ben zafer dolu bakışlar değiştirdik.

Myers ofisten çıktı ve biz de oturup bir sonraki projeyi tartıştık. Onlar da benim kadar çevre korumaya önem veriyorlardı ve bir sonraki otel kompleksini anlattıklarında, zihnim çoktan çalışmaya başlamıştı. Hepimiz notlar alıyorduk, çünkü el ele çalışıyorduk, benim peyzaj tasarımlarım onların inşa edecekleri ve/veya yenileyecekleri binaları tamamlıyordu. Etrafımdaki insanların başarısı ve coşkusu beni heyecanlandırmıştı. Her zamanki gibi duygularımı kontrol altında tuttum, ama mutluydum. Mutludan da öteydim.

Müşteriler ayrıldıktan sonra, ortaklarım geride kaldı ve fikirleri ve planları gözden geçirdik. Myers daha fazla kahve ve kek getirdi,

arka planda. Tepsiyi masanın üzerine kaydırırken, kalçasındaki fiyonku tekrar gözümle takip ettim. Gözlerimi karşıladı ve sanki düşüncelerimi tahmin ediyormuş gibi gözlerini devirdi.

İşimiz bittiğinde, ortaklarım kutlama için öğle yemeğine çıkmak istediler ve ben de reddedemedim. Masamda kalıp çizim yapmaya başlamak istiyordum. Myers'ın bana vereceği lezzetli sandviçi yemek istiyordum. Onunla konuşmak istiyordum. Ama gitmeyi kabul ettim ve Myers'ın masasına uğrayarak öğleden sonra dışarıda olacağımı söyledim.

"Çıkar şunu," diye fısıldadım.

"Anlamadım?" diye cevapladı, kaşları havaya kalktı.

"Öğleden sonra," diye cevap verdim. "Bu ikisini tanıyorum. Saat üç civarında onları taksiye bindirip buraya geri dönüp çalışacağım. Sen işini bitirip eve git."

"Teşekkürler," dedi.

Garip bir şekilde kendimi yoksun hissederek oradan ayrıldım. Ona, onunla birlikte kalmak istediğimi söylemeliydim. Onun konuşmasını dinlemeli, müşterileri büyüleyen, çok seksi görünen haliyle onu taklit etmeliydim. Ama sessiz kaldım.

Yağmurdan kaçarak binaya geri döndüğümde saat üçü çoktan geçmişti. Myers'ın masası boştu ve ben oraya bakarak, orada oturan diğer insanları hatırladım. Hiçbiri onun her gün yaptığı işin yarısını bile yapmamıştı.

Ofisime girdiğimde, onu kanepenin arkasına yaslanmış, pencereden dışarı bakarken buldum ve çok şaşırdım. Ceketini ve çantası minderlerin üzerindeydi ve bir tutam saçını parmaklarıyla çevirip duruyordu. Ofis loştu, ışıklar kapalıydı ve bulutlar pencerelerden gölgeler düşürüyordu.

"Myers?" diye sordum. "Sana öğleden sonra izin vermiştim. Neden hâlâ buradasın?"

Hareket etmedi. "Biliyorum. Ama yapmam gereken bazı işler vardı. Yağmurun dinmesini bekliyordum."

Onun yanında durup, onun duruşunu taklit ettim. "Yakında duracaktır. Sadece bir süre yağmur yağacaktı."

Sessiz kaldık.

"Gerçekten yağmurun dinmesini mi bekliyordun?" diye sordum. "Yoksa beni mi?"

Cevap vermedi ama parmaklarımızı birbirine geçirdi. Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım, bu kadar samimi hissettirmesine şaşırdım.

"Bugün harikaydın," dedi sessizce, omzuma hafifçe dokunarak. "Konu hakkında çok bilgili, çok hevesliydin. Tamamen kendin olmuştun."

"Gözlerin dolmuştu," diye cevap verdim. "Neden?"

O içini çekerek bana döndü. "Sen her zaman kendini tutuyorsun. Duygularını saklıyorsun. Ama tutkulu olduğun bir konuyu tartışırken açılıyorsun. Sesin değişiyor, ellerini kullanıyorsun. Sanki bilgilerini paylaşmak için patlamak üzereymişsin gibi. İçgörünü. Etrafındakiler o tutkuyu, o azmi hissediyorlar. İzlemek harikaydı. Senin o yönünü görmek çok hoşuma gitti."

"Bunun sık sık olmadığını farkındayım." "Hayır, olmuyor."

Birbirimize baktık. Aramızdaki sıcaklık nedeniyle etrafımızdaki hava kabarmaya başladı. "Sen yakınımdayken öyle hissediyorum," diye itiraf ettim.

"Yani cumartesi günü sadece kaşıntıyı gidermek için miydi?"

"Hiç de bile. Ve dün bu durumu daha da kötüleştirdi."

Gözlerimiz birbirine kilitli kalmıştı, vücudum gerilmeye başlamıştı. Bütün gün yaşadığım coşku vücudumu sarstı, kanım hızla akmaya başladı, kalp atışlarım hızlandı. Myers'ın nefesi hızlandı, eli yanına kıvrıldı.

"Bütün gün bu yayı merak ettim," diye mırıldandım, kumaşı parmaklarımla okşayarak.

"Ne olmuş ona?" diye sordu, sesi titriyor ve alçalmıştı.

"Gerçek mi yoksa sadece gösteriş için mi?" Nazikçe çektim. "Ne saklıyordu?" "Neden öğrenmiyorsun?"

Daha sert çektim. "Öyle yapacağım."

Yay, sabırsız parmaklarımın altında pes etti ve kremi, pürüzsüz bir cilt ortaya çıktı. Dantel. Onu kendime çekip, dudaklarımı boynuna doğru kaydırdım. "İç çamaşırlarına zaafın mı var, Maggie canım?"

Titredi. "Güzel şeyleri severim."

Cildini ısırđım. "Seni seviyorum. Benim gözümde senden daha güzel bir şey yok." "Kapı," diye fısıldadı, sesinde yalvarma vardı.

Kapıları kilitledim ve bir anda geri döndüm. Kanepede uzanmış, elbisesini çıkarmış, dolgun göğüslerini mavi ipek ve dantelden başka hiçbir şey örtmüyordu. Başka hiçbir yerde.

Onun önünde durdum, gözlerimi kısarak. "Bütün gün bu seksi elbisenin altında çıplak mıydın?"

"Evet."

Onu kanepeye kaldırdım, bacaklarının arasına girdim. Parmaklarımla danteli okşadım, ön fermuarı açtım, göğüsleri ellerime döküldü. Avuçlarımdaki sert meme uçlarının hissine inledim. Eğildim ve birini, sonra diğeri emdim. Magnolia, parmaklarımı gövdesinden aşağıya, ıslak olduğu yere kaydırırken inledi. Klitorisi başparmağımın altında sert bir yumru gibiydi ve parmaklarımı içine kaydırırken onun yumuşak inlemelerini dinleyerek onu okşadım.

"Alex," diye inledi.

"Evet, hayatım, adımı söyle," diye mırıldandım, ceketimi çıkarıp gömleğimi ve kravatımı olabildiğince çabuk çıkardım. O kemerimle uğraşırken, fermuarımın açılma sesi odada düşük bir tıslama gibi yankılandı. O elini bana doladığında inledim ve onu sakinleştirmek için onun tadına ihtiyacım olduğu için ağzını ağızımla kapattım. Son giysilerim de çıkarılırken öpüştük ve ben dizlerimin üzerine çöküp onu ağızımla kapattım, onu yalayıp emdim. O mükemmeldi. Dilimde tatlı, keskin ve misk kokulu.

Elini saçlarıma doladı, çekerek, adımını fısıldayarak, daha fazlasını istedi. Daha fazla dil, daha fazla emme, daha fazla parmak. Titremeye başladı, saçlarımı daha sıkı tuttu. Kalçalarını öne doğru itti, doruğa ulaşırken adımını tekrar etti. Dokunuşumu yumuşattım, ayağa kalktım ve onu tekrar öptüm. Kollarını bana doladı, beni sıkıca tuttu, dilini bana verdi ve ağzımı keşfetti.

"Seni istiyorum Magnolia," diye yalvardım. "Sana ihtiyacım var." "Lütfen."

Sonra aklıma geldi. "Prezervatifim yok."

"Banyonuzda var mı?" diye sordu umutla.

Başımı salladım ve sevgiyle yanağına dokundum. "Elimdeki birkaç taneyi . Ofiste hiç seks yapmadım ki. Geçen gün kullandıklarımız elimdeki tek prezervatiflerdi."

Üzgün görünüyordu, sonra yüzü aydınlandı. "Ah, bende var!"

Elini uzatıp çantasını karıştırdı ve küçük bir paketi bir kupa gibi havaya kaldırdı.

"Bir gün işime yarayacaklarını biliyordum."

Sonra dizlerinin üzerine çöktü. "Önce merhaba demem lazım."

Ağzının bana dokunuşu tarif edilemez bir duyguydu. Sıcak, ıslak, alaycı. Dili hafifçe çizgileri ve çıkıntıları izledi, sonra başını okşadı ve ucunu öptü. Tutku, ona karşı sıcak, yoğun bir ihtiyaç, içimi kapladı ve bir dakika daha bekleyemedim. Başını okşarken inledim.

"Gerisini sonraya sakla. İçine girmem lazım."

O prezervatifi taktı, ben de onu ayağa kaldırdım ve onu sert ve derin bir şekilde öptüm. Onu kanepenin arkasına kaldırdım ve bacaklarının arasına yerleştim, kalçalarımı sallayarak kendimi onun içine ittim.

Omuzlarımı tutarak yumuşak bir çığlık attı. Sığ ve hızlı hareketlerle ilerledim. Beni sıkıca tutması, beni saran sıcaklığı beni daha da tahrik etti ve onu daha yükseğe kaldırdım, bacakları bana sıkıca sarıldı. İnanılmazdı. Tüm varlığım yanıyordu, vücudum loş ışıktaki parlıyordu. Tenlerimiz birbirine kayıyordu, aramızdaki sesler erotik ve sürekliydi.

daha önce hiç yaşamadığım küçük bir karıncalanma hissettim. Bundan hoşlandığımdan emin değildim, ama duramıyordum. O anın içinde kaybolmuştum.

Ve sonra, çok ısındım. Yaşadığım hisler artık beklenti ve zevkten kaynaklanan karıncalanmalar değildi. Rahatsız ediciydi. Penisim tuhaf, yanıyor gibi hissediyordu. Ağrıyordu. Testislerimde bir kaşıntı başladı, penisin gövdesi boyunca yayıldı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

"Magnolia, yanıyorum," diye nefes nefese kaldım, hareketsiz kaldım.

"Ben de senin için yanıyorum," diye cevapladı. "Durma Alex. Çok yaklaştım." "Hayır, ciddiym. Penisim ağrıyor."

Kaşlarını çatarak gözlerini açtı ve benimkilere baktı. "Acıyor mu?"

"Yanıyor. Ve kaşınmaya başladı." Onu yere indirdim, içinden çıktım ve penisimin şişmiş ve kırmızı olduğunu, mor renkli prezervatifin içinden neredeyse parladığını görünce dehşete kapıldım.

"Prezervatifi nereden buldun?" diye nefes

nefese sordum. "Bir gelin partisinde."

"Çıkarmam lazım. Hemen," diye nefes nefese kaldım. O kadar kaptırmıştım ki, paketi kontrol etmemiştim. Lateks ve spermicide alerjim vardı. Bu prezervatifin ikisini de içirme ihtimali vardı.

Onu itip banyoya gittim. Penisimin başı daha da şişiyordu ve prezervatifin rahatsız edici sıkılığı dayanılmaz hale geliyordu. Testislerim kaşınıyor ve kızarıyordu, onlar da şişmeye başlamıştı.

Myers yanımda belirdi ve penisime baktı. "Tanrım, çok acı verici görünüyor."

"Öyle," diye tersledim. "Çıkarman lazım."

Ama isteğim azalmış olsa da, penisim hala şişmişti ve her geçen dakika daha da büyüyordu. İltihap yayıldıkça ağrı da artıyordu. Prezervatifi çıkarmaya çalıştım, ama penisim o kadar büyümüştü ki prezervatif kan dolaşımını kesmeye başlamıştı.

"9-1-1'i aramal\u0131 m\u0131y\u0131m?" diye sordu, pani\u011fe kap\u0131lm\u0131\u015f bir sesle. "E\u011fer daha da s\u0131k\u0131la\u015f\u0131rsa..."

"Hay\u0131r," diye ba\u011f\u0131rd\u0131m, dedikodular\u0131n nas\u0131l yay\u0131laca\u011f\u0131n\u0131 d\u00fc\u015funerek. Penisim \u015fi\u015fmesinden daha h\u0131z\u0131l\u0131. "9-1-1'i arama."

Myers masama ko\u015ftu, sonra elinde bir makasla geri d\u00f6nd\u00fc. "Onlarla ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Prezervatifi kesiyorum."

"Ben bebekken s\u00fcnnet oldum. Tekrar s\u00fcnnet olmama gerek yok," diye cevap verdim. "Ya da penisim kesik halde acil servise gitmeme gerek yok."

O ba\u015f\u0131n\u0131 salladı. "Sadece gev\u015fetmek i\u00e7in ucunu kesiyorum."

\u0130nledim. Sanki penisim v\u00fccudumdan koparılıyormu\u015f gibi hissettim. Yanma hissi gittik\u00e7e k\u00f6t\u00f8le\u015fiyordu. Ne yaparsam yapayım prezervatifi \u00e7ıkaramıyordum. Ba\u015fka se\u00e7ene\u011fim yoktu.

"Tanr\u0131m, dikkatli

ol." "Bekle!"

Ko\u015farak uzakla\u015ft\u0131 ve geri d\u00f6nd\u00fc\u011f\u00fcnde elinde bir ka\u015f\u0131k ve bir t\u00fcp dudak parlaticısı vardı.

"Ne oluyor?"

"Ka\u015f\u0131\u011f\u0131 prezervatifin altına kaydırıp kesece\u011fim. Dudak parlaticısı yardımcı olacak." Ona g\u00fcvenmekten ba\u015fka se\u00e7ene\u011fim yoktu. Ve denemesine izin verecek kadar \u00e7aresizdim. "Çıkar \u015funu."

\u00d6n\u00f8me diz \u00e7\u00f6kt\u00fc ve ben g\u00f6zlerimi kapatmak zorunda kaldım. Acıya ra\u011fmen, \u00e7ıplakt\u0131, teni ve g\u00f6\u011f\u00f8sleri tam \u00f6n\u00f8mdeydi ve her yan\u0131m onun \u00e7ıplaklı\u011f\u0131n\u0131 fark etti. Ben hasta, hasta bir pi\u00e7tim.

Tezgah\u0131 sık\u0131ca kavradım, nefesimi tuttum ve kan d\u00f6k\u00fclmemesi i\u00e7in dua ettim. Metalin so\u011fuklu\u011funu tenimde hissettim, yava\u015fa penisimin g\u00f6vdesinden a\u015fa\u011f\u0131 do\u011fru kay\u0131yordu. Birka\u00e7 saniye sonra, prezervatifin gev\u015fedi\u011fini hissettim ve o da h\u0131zla onu \u00e7ıkardı. Sessizle\u015fmi\u015f olan t\u00fcm hislerim \u015fimdi \u00fc\u00e7 katına \u00e7ıkt\u0131. Yanma ve ka\u015f\u0131nt\u0131 \u00e7ok \u015fiddetliydi. Penisim yang\u0131n muslu\u011fu rengindeydi, \u015fi\u015fmi\u015f testislerim de ona uyumluydu.

Duşa atladım ve suyu açtım. Soğuk su beni bağırttı, ama ısınmaya başladıkça kaşıntıyı hafifletmeye yardımcı oldu. Kendime dikkat ettim, spermisitleri yıkamak için suyun her yere ulaşmasını sağladım.

"Anlamıyorum," dedi camın diğerk tarafından. "Ne oldu?"

"Lateks ve spermicide alerjim var," diye bağırdım.

"Neden EpiPen'in yok?"

"Genelde daha dikkatliyimdir, ama bu sefer uğraşmak istemedim."

Dersimi aldığımı mırıldandı, sonra sesini yükseltti. "Bir şey söylemeliydin."

"Seni sikmekle biraz meşguldüm," diye kısa bir cevap verdim.

Çıkarken kapıyı çarptı.

İşimi bitirip duştan çıktım. Penisim kırmızı ve hala şişmişti, dokunmak acı veriyordu. Çekmeceyi açtım, antihistaminikleri buldum ve ikisini yuttum, elimle ağzıma su götürdüm. Kurulanıp ofise girdim, masama doğru yürüdüm. Myers kanepede, giyinik halde, üzgün görünüyordu.

Telefonumu aldım ve bir arkadaşımı aradım. O bir doktordu, ofisi yakındaydı ve ona güveniyordum.

Hemen cevap verdi. "Alex?"

"Sam, ofiste misin?"

"Evet."

"Senden büyük bir iyilik

istiyorum." "Söyle

bakalım."

"İğne yapmam lazım. Alerjik reaksiyon gösteriyorum ve oraya gelemem. Ofisteyim."

"Neye tepki?"

Derin bir nefes aldım. "Lateks ve spermisit."

Bir an sessizlik oldu. "On dakika içinde orada olurum."

Telefonu kapattım ve bana şok olmuş bir şekilde bakan Myers'a baktım. "Gitmelisin."

"Ama..."

"Bir dakika sonra burada olacak. Gitmelisin. *Hemen.*"

Ayağa kalktı, paltosunu ve çantasını aldı. Garip bir sessizlik oldu, sonra aceleyle uzaklaştı. Gözlerimi kapattım, ona ulaşmam, bir şey söylemem gerektiğini biliyordum. Onu teselli etmem. Sonra onu görmeye geleceğimi söylemem. Ama dış kapı kapandı ve o gitmişti. Başımı eğdim. Bir kez daha, kişisel düzeyde iletişim kuramama beceriksizliğim çirkin yüzünü göstermiş ve onun duygularını incitmiştim.

Yarın bunu telafi etmem gerekecekti.

Tabii bu gece hayatta kalırsam.

Aşının yapılması otuz saniye sürdü ve Sam, aşı bitene kadar bekledi, sonra şakalarına başladı.

"Sanırım güvenlik konusunda konuşmamıza gerek yok. Yani, tamamen değil, ama..."

"Ha-ha-ha."

"Tanıdığım biri var

mi?" "Hayır."

"Ofiste mi?" "Boş ver."

Masamın köşesinden küçük çantayı aldı. "Bunların hiçbiri senin için işe yaramaz, tabii ölmek istemiyorsan. Ne kadar

koruma sağladıklarını bile bilmiyorum."

"Anladım. Onları bayana geri vereceğim."

Bir tanesini kaldırdı. "Bu karanlıkta parlayan şey eğlenceli olabilir. Bir bakıyorsun var, bir bakıyorsun yok. Yetişkinler için sihir. Ya da, bilirsin, eğlenceli bir Star Wars oyunu. Işın kılıcı şimdi nerede?"

"Kes şunu," dedim, gülmemeye çalışarak. Myers bu oyunu çok sevecekti.

Çantasını karıştırdı ve bana bir kutu uzattı. "Bunlar, ah, aletini koruyacak. Bir daha görmek istemiyorum gerçekten." Sonra bana bir tüp krem uzattı. "Bu dıştaki kaşıntıyı yatıştıracak. Sabaha kadar iyileşirsin. Tekrar rock'n roll yapmaya hazır olursun. Ama biraz hassas olabilirsin."

"Teşekkürler."

"Bir dahaki sefere kontrol etsen iyi olur. Ve bir kez daha, EpiPen'i elinin altında bulundurmanı öneririm."

Homurdandım, ama belki de haklı olduğunu düşündüm. "O anın heyecanına kapıldım."

"Belli ki."

"Bira ve hamburger ister misin?" Gülümsedi. "Yani, tabii ki, bu gece seks yapamazsın. En azından sohbet edebiliriz."

"Hiç kimse sana, yatak başı tavırlarının berbat olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, hastalarım beni sever. Onlara karşı ciddiym, ama arkadaşımın şişmiş penisini taklit ederek eğlenemezsem, doktor olmanın ne anlamı var?"

Gözlerimi devirdim ve ceketimi aldım, hareketim sırasında ağrıyan penisim giydiğim eşofmanla temas edince biraz yüzümü buruşturdum.

"Gerçekten ne işe yarar ki? Hadi ama. Sana borçluyum."

"Evet, bakıyorsun. Yıllar önce birbirimizin hayalarını asla görmeyeceğimize söz vermiştik." "Kapa çeneni."

"Eğer bu durumun utanç vericiliğini azaltacaksa benimkine bakabilirsin. Göz göze, dişe diş
. Tabii benimkiler kırmızı ve kaşıntılı ya da beyzbol topu büyüklüğünde değil, ama yine de etkileyiciler."

İnledim. Uzun bir gece olacaktı.

Gün berbat başlamış, muhteşem devam etmiş, ama kötü bitecek gibi görünüyordu.

Yarın daha iyi olur umarım.

On Dördüncü Bölüm

BANE

Ertesi sabah geldiğimde Myers masasında değildi. Hâlâ bana kızgın mı diye merak ettim. Kızgın olmak için her türlü hakkı vardı. Bir kez daha ofiste ona karşı sınırı aşmışım ve sonra kızgın olan ben olmuşum. Bu onun suçu değildi. Evimde kullanabileceğim güvenli prezervatifler bulunduruyordum. Genellikle biriyle görüşürsem diye özel banyomda birkaç tane bulundururdum. Ama uzun zamandır kimseyle görüşmemiştim ve stok yapmayı düşünmemiştim.

Myers'a benim için sipariş vermesini rica etsem nasıl hissederdi acaba diye merak ettim. Tercih ettiğim markayı söyleyip, modeli seçmesini ona bırakacaktım. Nervürlü. Yoğun zevk noktaları. Birkaç seçenek vardı. Karanlıkta parlayan çeşidi pek emin değildim, ama o bakabilir ve biz de yetişkinler için sihirbazlık gösterisi falan yapabilirdik. Ya da ışın kılıcı numarası. Hangisini tercih ederse.

Ama önce, durumu düzeltmeli, erkek gibi davranmalı ve özür dilemeliydim.

O içeri girdiğinde ben telefonda konuşuyordum, elinde kahve ve küçük bir selofan ambalajlı paket vardı, onu masama bıraktı. Odayı karşıdan izledim, pencereye yaslanmış, en sevdiğim bahçe merkezlerinden biriyle tatil köyü için ihtiyacım olan özel çalılar hakkında konuşuyordum. Paketi masanın ortasına kaydırды, sonra tereddüt etti ve selofandan görebildiğim kartı çıkarıp cebine attı. Dönüp, masasına dönmeden önce kısa bir süre gözlerime baktı ve arkasından kapıyı kapattı.

Yüzü solgundu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Yüzündeki tüm ışık kaybolmuştu. Onun endişesini görünce gözlerimi kapattım. Telefon görüşmemi bitirip masama gidip oturdum. Kumaş kasıklarına değince biraz irkildim. Sam haklıydı, o bölge hala oldukça hassastı.

En azından şişlik tamamen geçmişti. Merakla paketi açtım ve meyvelerden yapılmış bir çiçek aranjmanı ortaya çıktı. Kavun, karpuz, ananas ve çilekler çiçek şekline getirilmiş, gözler için yenilebilir bir şölen yaratmıştı. Gülümserken başımı salladım. İnterkomu çaldım ve Myers'ın cevap vermesini bekledim.

"Evet, Bay Bane?"

"Clarkson'ın bütçesine ihtiyacım var ve ofisime gelmen gerekiyor."

"Evet, efendim."

Bir dakika sonra içeri girip dosyayı bana uzattı. Oturdu, her zaman yanında taşıdığı not defterini açtı ve bekleyişle oturdu. Onu bir süre inceledim. En sevdiğim kıyafetlerden birini giymişti: yosun yeşili dantelli bluz ve aynı yeşilin farklı tonlarında kat kat etek, ten rengine çok yakışıyordu. Gözleri not defterine sabitlenmişti ama elinin titrediğini fark ettim.

"Nasılsın... Magnolia?" diye sessizce sordum. Gözleri şaşkınlıkla benimkilere doğru kalktı.

"Sana büyük bir özür borçluyum." Konuşmaya devam ettim. "Sinirlenmemeliydim ve gitmeni söylememeliydim."

"Kızgındın."

Başımı eğdim. "Acı çekiyordum ve mantıklı düşünemiyordum. Senin suçun değildi. Prezervatife ihtiyacımız vardı, sende vardı ve ben kontrol etmedim. O anın, senin, bizim için çok heyecanlıydım." Durakladım. "Bizim için."

"Bilmiyordum."

"Biliyorum. Ve özür dilerim. Dün gece seni aramalıydim, ama telefonu yüzüme kapatacağından korktum."

"Senin, ah, arkadaşın yardım etti mi?"

"Evet. Muayenehanesi iki bina aşağıda. Sam ve ben yıllardır tanışıyoruz. Üniversitede tanıştık ve yakın arkadaş kaldık. Bana bir iğne ve krem verdi, faydası oldu. Sonra acımasızca benimle dalga geçti ve bir bira içmeye gittik." Gözlerime tekrar bakana kadar bekledim. "Ona seninle ilgili her şeyi anlattım."

"Oh."

"Senin benim için iyi olduğunu düşünüyor. Kondomla beni öldürme olayını saymazsak."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ölebilirdin?" Sesi yükseldi, dehşeti yüzünden okunuyordu.

"Üzgünüm, şaka yapıyordum. Bazı insanlar şiddetli reaksiyonlar gösterir."

Bana boş boş baktı. "Penisini *gördüm*. Oldukça şiddetli görünüyordu."

Sadece "penis" dediğini duymak bile benimkini titretti. Bunu görmezden geldim, henüz buna hazır değildim. Ama umarım yakında hazır olurum.

"Kötüydü, ama her şey yolunda. *Ben* iyiyim." Bekledim. "*Biz* iyi miyiz?" "Dün uygunsuzdu."

"Uygunsuzlukta üstünüz galiba," diye kabul ettim.

"Ne olduğumuzu bilmiyorum."

İç geçirdim. "Ben de emin değilim. Ama bunun hakkında seninle konuşmak istiyorum. Bu akşam benim evime yemeğe gelir misin? Sipariş veririz ve konuşuruz."

O da başını salladı.

Yenilebilir aranjmanı işaret ettim. "Bunun için teşekkür ederim."

Dudaklarını büzdü. "Birinin penisini o şekilde şişirip testislerini morarttığında ne yapman gerektiğini bilemedim. Sana zaten sandviç yapıyorum. Çiçekler çok kız gibi geldi. Meyve daha uygun olur diye düşündüm."

Gülmeye başladım. "İyi plan, Magnolia."

Ayağa kalktı. "Şimdi masama döneceğim."

Sandalyemden kalkıp masanın önüne gittim. Ahşaba yaslandım ve parmaklarımı yanağına doğru kaydırdım. "Her şey yolunda, biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"Ben iyiyim."

"İyi."

"İyi misin?" "Evet."

"Meyveleri buzdolabına koy, öğle yemeğinden sonra yeriz, tamam mı? Bütün gün toplantılarım var."

"Biliyorum," diye cevapladı gözlerini devirerek. "Senin programını ben hallediyorum." Yaklaştım ve dudaklarını öptüm. "Çok iyi hallediyorsun."

Ağzının titrediğini hissettim ve onu tekrar öptüm. "Her şey yolunda, Myers," diye fısıldadım. "Sen iyi olduğun sürece ben de iyiyim."

"Ben iyiyim." Gitmek için döndü ama elini tuttum.

"Kartımı istiyorum."

"Kart mı?" diye tekrarladı.

"Meyveden aldığın kartı." "Oh, o sadece faturaydı."

Onu kendime çekip elimi cebine soktum ve küçük zarfı kaldırdım. "Yalancı."

"Geri ver! Uygun olmadığını düşündüm."

Kartı havada tutarak masanın benim tarafına geri döndüm ve oturdum. "Ve dediğim gibi, uygunsuzlukta biz ustayız."

Kartı açtım ve yazılanlara baktım.

Güller kırmızı,
senin aletin de
öyleydi,
Prezervatif için üzgünüm, Ve
taşakların maviye döndüğü
için.

Bir kez okudum. İki kez. Ona baktım. Tekrar karta baktım.

Omuz silkti. "Uygun göründü."

Gülerek uzandım ve onu kendime çektim. Hala gülerek onu öptüm. "Oh, Myers. Tanrıya şükür seni işe aldım."

Karta her baktığımda gülmeye başlıyordum. Sam kontrol etmek için aradığında, ona kartı okudum ve uzun ve yüksek sesle güldü.

"Bu kızla tanışmam lazım."

"Yakında. Hala bu konuyu hallediyoruz, oldukça yeni bir şey." "Annen ondan nefret edecek."

"Bu da ek bir avantaj. Uzak duracaktır."

"Yakında akşam yemeği, tamam mı?"

"Tabii," diye kolayca kabul ettim ve telefonu kapattım.

Myers'ı gözlemlemeye devam ettim. Hâlâ kendinde değildi. Çok resmi ve biraz ürkekti. Ona başka nasıl özür dileyeceğimi bilemiyordum. Sert ses tonum ve sözlerimden ne kadar pişman olduğumu ona nasıl anlatabilirdim?

Öğle yemeğinde, sandviçimi taze bir fincan kahveyle birlikte getirdi ve tepsiyi meyve tabağıyla birlikte masama kaydırды. Çikolata kaplı birkaç parça da eklemişti.

"Öğle yemeğini al ve bana katıl," diye ısrar ettim. "Şey..."

"Defterini de getir. Senin ilgilenmeni istediğim bazı şeyler var. Bunu bir çalışma öğle yemeği olarak kabul edelim."

"Tamam."

O geri döndüğünde, tepsiyi kanepeye taşımıştım ve yanımdaki yastığı okşadım.

"Bana katıl."

O da öyle yaptı ve ben sandviçimi alıp ısıırıp çiğnedim. "Hindi harika." Kendi sandviçini ısırarak mırıldandı.

"Bu turşuları siz mi yapıyorsunuz?" diye sordum merakla. "Evet."

"İnanılmaz," dedim. "*Sen* inanılmazsın, Myers."

Yemeğin tadını çıkararak yavaşça yedim. Parmaklarımı peçeteyle sildim ve kahvemi bitirdim. Bir parça kavun aldım ve sulu etini ısırdım.

"Güzel," diye mırıldandım.

"Bu sabah oradayken hepsini kesiyordu."

Çikolata kaplı bir çilek seçtim, hafifçe döndüm ve meyveyi dudaklarına bastırdım. "Dene," diye ısrar ettim.

Isırdı ve meyvenin suyu ağzına doldu. Dudaklarını yaladı, yavaşça çiğnedi ve ben de meyvenin geri kalanını yedim, ona göz kırptım. "Myers aromalı."

"Kes şunu."

"Sadece gerçeği söylüyorum."

Defterini açtı ve bana umutla baktı. İç geçirdim ve kontrol edilmesini istediğim bir liste, yapılmasını istediğim bazı aramalar ve son soruya geçtim.

"Akşam yemeğinde ne istersin?"

"Oh, ah..."

Defterini elinden alıp masanın üzerine koydum. "Özür dilerim," dedim sessizce. "Öfkem için, seni üzdüğüm için."

"Biliyorum."

"Neden hala bu kadar üzgünsün?"

Şaşkınlık ve rahatsızlık içinde, dudakları titremeye başladı. Gözleri yere indi ve sesi alçaldı. "Acı çekiyordun ve beni uzaklaştırdın. İyi olup olmadığını bilmiyordum. Seni arayıp ya da mesaj atıp sorabilir miyim bilmiyordum."

"Maggie canım," dedim, onun endişesinden etkilenerek.

Gözleri benimkilere baktı, gözyaşlarıyla parlıyordu. "Sokağın karşısında durup, bu sabah gelip gelmeyeceğini bekledim. Sonra gidip meyvelerini aldım."

"Çok düşüncelisin." Dizimle onun dizine hafifçe vurdum. "Yaratıcı şiirini de beğendim."

"Şaka yapmalı mıyım yoksa bana çok kızar mısın emin olamadım. İçeri girdiğimde, belki de kızgın olabileceğine karar verdim, bu yüzden geri aldım."

"Şiirin mükemmeldi." Elimi onun elinin üzerine koydum. "Kızmadım. Bu sabah endişelendim. Sen yanlış bir şey yapmadın. Tutkumuzun esiri olmuştuk. Kondomun vardı ve ben senin içine girebileceğimi düşünmekten o kadar etkilenmişim ki hiçbir şey söylemedim. Yani suç bende."

"Güvenli olanlardan aldın mı?"

"Tamam. Hazır olana kadar birkaç gün geçecek sanırım." Onun gülümsemesini istediğim için sııttım. Onun üzgün olduğunu görmekten nefret ediyordum. "Bu gece internete girip birkaç tane seçebiliriz."

Gözleri benim kasıklarımaya kaydı. "O iyi olacak mı?"

"Kesinlikle. Sam kalıcı bir hasar olmadığını söyledi."

Uzun bir nefes verdi. "Tamam."

"Beni istediğin zaman arayabilirsin Magnolia."

"Cep telefonun dinlenmiyor mu?"

"Hayır. Hepimizin kendi cep telefonları var. Faturaları şirket ödüyor ama telefonlar bize ait. Dinlenmiyorlar."

"Benimki de mi?"

Kaşlarımı çattım. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim."

"Benim de kendi cep telefonum var. Burası işe yaramazsa diye iptal etmedim."

"O zaman bana o numarayı ver. Magnolia'nın aradığını anlayacağım, Myers'ın değil." "Tamam."

Yaklaştım ve dolgun dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Şimdi tamam mı?" "Evet."

"Bu akşam daha fazla konuşuruz, tamam mı? Akşam yemeğinde ne istediğine karar ver, yolda alalım." "Yemek yapabilirim."

"Uzun bir günün ardından yemek yapmanı istemiyorum. Bir şeyler alırız."

Dudaklarını büzerek inatçı bir ifadeyle baktı. Onun bu ifadesine gülümsemek zorunda kaldım. "Yemek yapmak istiyorsan yapabilirsin. Ama basit bir şey olsun. Akşam yemeği hazırlamak için saatlerce seni kaybetmek istemiyorum."

Ayağa kalktı. "Tamam. İşime döneceğim." "Öğle yemeğini neredeyse hiç yemedin. Otur ve bitir."

"Sonra."

Onunla tartışmanın faydasız olduğunu biliyordum. Cebime uzandım. "Ah, bunlar senin."

Küçük çantayı alıp içine bakarken yüzünü buruşturdu. "Sanırım bunları atacağım." Bir an durdu. "Karanlıkta parlayan olan nerede?"

Kaşlarımı çattım, sonra güldüm. "Sanırım Sam aldı. Yetişkinler için eğlenceli bir sihir olabileceğini düşündü."

"Yetişkin sihirbazlığı mı?"

"Bilirsin," diye alay ettim. "Şimdi görüyorsun, şimdi görmüyorsun? Tekrarla..."

Yanakları kızardı ve gözleri büyüdü. "Peki o zaman," diye mırıldandı. "Umarım alerjisi yoktur."

O odadan çıkarken güldüm. Beni sürekli şaşırtıyordu. Bir an sert ve ciddi, bir an sonra çılgın ve komik. Sonra utangaç. Hangi Magnolia, Myers veya Maggie ile karşılaşacağımı asla bilemezdim.

Ve şaşırtıcı bir şekilde bununla bir sorunum yoktu.

MAGNOLIA

Öğleden sonrasının geri kalanında gergindim. "Onun penisine taktığım prezervatif onu neredeyse öldürüyordu" meselesini tam olarak atlatamamıştım. O bugün sakin ve rahattı, özür diliyor ve yine tatlı Bane'di. Akşam yemeği için onun evine gidip konuşma kararı beklenmedikti, ama onun evini görmek ve ona akşam yemeği hazırlamak için heyecanlıydım. Belki de bu ilişkinin nereye gittiğini anlamak için. Tabii ki, onun da bunun bir ilişki olduğunu düşündüğünü varsayarsak.

Benden yaşça büyüktü, yorgundu. Bizim hakkımızda ne düşündüğünü tam olarak bilmiyordum. İnternette onu araştırmıştım ve aşk hayatı pek zengin değildi. Bulabildiğim fotoğraflarda hep farklı kadınlar vardı. Çok fazla değildi ve hiçbirinde mutlu görünmüyordu. Öte yandan kardeşi her yerdedi. Dikkat çekmeyi ve kameraya "yakalanmayı" seviyor gibiydi. Bane'in gülümsediği tek fotoğraflar iş ile ilgiliydi, genellikle birçok başarılı projesinin açılışında ortaklarıyla birlikteydi. Masamda bulduğum kayıtlara göre, kız arkadaşlarından daha fazla asistanı vardı ve onlar da uzun sürmüyordu.

Onun çekici kişiliğini düşünürsek, bu bir muammaydı.

Sonra güldüm. Bane *çekiciydi*, tabii sizi hayatına alırsa. Bunun nadir olduğu hissine kapıldım.

O toplantılara girip çıkarken, ben de bana verdiği görevlerin listesiyle meşgul oluyordum. Excel belgesinde çalışırken, arkasında İnsan Kaynakları'ndan Jessica ile birlikte içeri girdi.

Sinirlerim bozulmasına rağmen gülümsedim. Birisi bir şey mi görmüştü?

Ama o masamın yanında durdu ve bana bir not uzattı. "Zorbalığa karşı seminerler gelecek hafta başlıyor," dedi. "Bane'in getirdiği dış grupla gayri resmi bir toplantı yapacağız, sonra bir sonraki adıma geçeceğiz. İki gruba ayıracağız, bu yüzden tercihinizi belirtmenizi istiyorum."

Programı ve Bane'in takvimine göz attım. "Salı daha iyi." "Harika.

Seni yazayım." Nazikçe gülümsedi. "Hala iyi gidiyor musun?" "Oh evet. Her şey harika."

"Bane, ortaklar toplantısında tatil köyü projesinde ne kadar değerli olduğunu söyledi. Her şeyi doğru yapıyorsun galiba."

Gülerek, "Her şeyi değil, ama bazı şeyleri, sanırım," dedim.

Bane ofisinden çıktı. "Mütevazı davranıyor. Gelmiş geçmiş en iyi asistan." Jessica etkilenmiş görünüyordu. "Senden böyle bir övgü almak büyük bir onur."

Bana gülümsedi. "Bunu hak ediyor."

"O zaman özür dilemeye hazırlanmalıyız, değil mi?"

Bane güldü. "Myers'ı bulduğum için şanslıyım. Özür dilemenize gerek yok, ama ikimizi de öğle yemeğine davet etmenize izin vereceğim."

Dönüp ofisine geri girdi. Jessica bana baktı, kaşlarını kaldırdı. "Ne yapıyorsan, devam et."

Nedense bu sözler beni güldürdü. "Deneyeceğim," diyebildi m .

O ayrıldı ve ben de eğlencemi dışa vurdum.

"Duydum," diye seslendi Bane ofisinden. "Kaç yaşındasın, on iki mi?"

Hâlâ gülerek kapısına gittim. "Devam et. Ben deniyordum..."

"Sakın o konuya girme." Sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdadı. Ama dudaklarının kıvrıldığını gördüm.

"Ne özü?"

Olanları ve yaptıkları bahsi anlattı. Kafamı sallarken bile gülüyordum. "Yani ben bedava öğle yemeği için bir araç mıyım?"

O da gülümsedi, sesi ciddiye. "Maggie canım, sen birçok şeyin aracısın."

"Oh," diye iç geçirdim. İsteddiği zaman çok çekici olabiliyordu. "Kahve?" diye sordum, nefes nefese.

"Evet," diye cevapladı. "Senin köpüklü şeyinden. Şekere ihtiyacım var."

Masasından fincanı aldım ve dayanamayıp eğilip onu öptüm. "Al. Senin için şeker."

Düşük bir homurtuyla beni belimden yakaladı ve kendine çekti, tekrar öptü. Daha sert. Daha derin. Sonra beni itti.

"Evet," diye homurdandı. "Buna ihtiyacım vardı. Şimdi kahvemi getir." Ama artık gülümsemesini saklayamıyordu. Kendime daha fazla puan veriyordum.

On Beşinci Bölüm

MAGNOLIA

Bane'in dairesi sahile yakındı. Popüler Rabba mağazalarından biri caddenin karşısındaydı — yerel bir özel ürünler marketi — ve ben basit bir akşam yemeği hazırlamak için birkaç şey alırken o da sepeti tutarak beni takip etti. Sonra caddenin karşısına geçip onun dairesine doğru yürüdük. Bina yüksek değildi, ama en üst katta geniş bir terası olan ve güzel bir deniz manzarası sunan bir dairesi vardı. Parmaklıkların üzerine uzanıp boynumu gerdiğimde, iki dünyayı ayıran parkın ötesinde neredeyse mahallemizi görebiliyordum. Mesafe olarak çok uzak değildi, ama aradaki farklar çok büyüktü. Daire genişti, mutfak modern ve şıktı. Ve anladığım kadarıyla, nadiren kullanılıyordu. Bir ofisi ve büyük bir oturma odası vardı. Yatak odası, özel banyosu, giyinme odası ve nasıl çalıştırılacağını, kullanmayı bırakın, nasıl açılacağını bile bilmediğim bir makinenin bulunduğu egzersiz köşesi ile dairenin büyük bir bölümünü kaplıyordu.

Tüm odalar sade bir şekilde dekore edilmişti ve yine kişisel eşyaların eksikliği dikkatimi çekti. Fotoğraf yoktu, birkaç biblo vardı. Odaların tarzına uygun birkaç modern tablo, gaz şöminesinin üzerindeki duvarda büyük bir televizyon vardı, ama orada yaşayan adamı yansıtan başka bir şey yoktu. Düzgün, zevkli bir şekilde döşenmişti, ama boşdu.

Bana evi gezdirirken beni izledi, sonra mutfağa kadar peşimden geldi ve ceketini iki odayı ayıran adadaki yüksek bar taburelerinden birinin üzerine astı.

"Şarap?" diye mırıldandı, dolaptan bardakları çıkarırken.

"Çok hoş olur."

Dolapları açıp ihtiyacım olanı aradım, sonra bir kesme tahtası alıp işe koyuldum. Bane dirseklerini tezgaha dayayıp beni izledi.

"Yemek yapmayı seviyorsun."

"Evet, rahatlatıcı buluyorum."

"Ben iyi bir aşçı değilim. Mikrodalgayı iyi kullanırım ve DoorDash'te çok iyiyim," diye itiraf etti.

"Hiç kullanmadım. Yemek pişirmek istemediğimde, eve giderken yolda bir şeyler alırım. Otobüs durağının yanında her türlü küçük dükkan var. Çin, Yunan, İtalyan ve sevdiğim harika bir ramen dükkanı var," diye cevap verdim, doğradığım sebzeleri bir kaseye koyarken. "Ama ev yapımı yemeği tercih ederim."

"Ne şanslıyım," dedi yavaşça.

Yaptığım işi bırakıp gözlerine baktım. Samimiydi ve bakışları sıcaktı. İlgileniyordu.

"Seni mutfağımda görmek hoşuma gidiyor, Maggie." Bir süre durdu. "Hayatım." İçimi bir titreme kapladı.

Gözlerimi indirdim, tavuğu aldım, hızlıca dilimledim ve zeytinyağı ve sarımsakla birlikte kaseye ekledim. Şık ocakta suyu ısıttım ve sosu yapmak için tavayı hazırladım. Ekmeği ısıtmak için fırına koydum. O ada mutfağa oturdu, telefonunda gezinerek, bir şeye ihtiyacım olduğunda bana talimatlar verdi. Salata yapmama yardım etti, bıçak kullanmadaki beceriksizliğini kanıtladı, ama en azından denedi.

Kısa süre sonra, önümüzde tavuklu, benim versiyonum olan pasta primavera kaseleriyle oturuyorduk. Adada yemek yedik, Bane, benden çok daha uzun biri için yapılmış bar taburesine nasıl tırmanacağımı bulmaya çalışırken gülüyordu. Belimi kavradı, beni kaldırdı ve sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Yemek harika kokuyor," diye övdü ve bardağıma seçtiği lezzetli, taze beyaz şaraptan daha fazla doldurdu.

"Beğendim. Geleneksel değil ama lezzetli. Sevdiğim şeylerle uydurdum sayılır."

Bir lokma aldı ve gözlerini kapattı. "Ben de beğendim."

Eğilip beni öptü. "Ve seni," dedi sessizce. "Seni seviyorum." Sözleri beni gülümsetti.

Akşam yemeğinden sonra bana kahve makinesini gösterdiğinde sevinçle çığlık attım. "Bu harika," dedim heyecanla. "Lütfen kullanmak için ihtiyacım olan her şeyin olduğunu söyle."

"Umarım vardır."

O bulaşık makinesini doldururken ben kahveleri hazırladım, bunun yapabileceği bir iş olduğunu söyleyerek beni rahatlattı. "Böyle köpüklü kahveleri yapmayı nasıl öğrendin?" diye sordu, üstüne küçük bir çiçek yaparken beni izleyerek.

"Üç yıl boyunca yaz aylarında barista olarak çalıştım. Bir kez öğrendin mi, unutmazsın. Eski patronum kahve kreasyonlarımı çok severdi. Her toplantıda onlara servis etmemi isterdi. Bunun ona rakiplerine karşı avantaj sağladığını söylerdi."

"Joanne ve Randy de kesinlikle sevdiler. Ve muffinlerini de."

"Çok nazikti. Bana e-posta gönderip muffin tarifini satın alabilir miyim diye sordu."

Kollarını kavuşturdu. "Anlaşmayı doğru yaparsan, bu senin için iyi bir gelir kaynağı olabilir."

"Ben ona vermek istiyordum."

"Hayır. O istiyor, sen sat. Ve sattıkları her kekten bir pay al."

Gözlerimi kırpıttım.

"Sana yardım edeceğim."

"Tamam. Bu onu üzmez mi?"

O güldü. "Joanne bir iş kadını. Çok zengin. Reçetelerini bedavaya vererek bu noktaya gelmedi. Memnuniyetle ödeyecek ve anlayacaktır. Sen onun tatil köyleri için istediği bir ürüne sahipsin ve geleceğini düşünmelisin."

"Tamam. Başka neyi düşünmeliyim?" diye sordum.

Kanepenin yanıma oturdu ve elini bacağımda yukarı aşağı gezdirdi. "Bizim hakkımızda mı?"

"Evet, Bane. Bizim hakkımızda." "Alex," diye düzeltti.

"Biz..."

Beni keserek, "Benim evimdesin, bana akşam yemeği pişirdin. Yanındayım, sana dokunuyorum. Bu dairede daha önce hiçbiri olmadı. Bana göre bu oldukça samimi bir durum."

"Burada hiç başka bir kadın olmadı mı?"

"Annemin kapıcıyı geçip birkaç kez içeri girmesinden başka mı? Hayır."

"Oh. Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

Gülerek başını geriye attı. "Birkaç yıldır. Lawson bu binayı BAM ile birlikte tasarladı, onlar buradaki emlak sektöründe çok önemli bir şirket. Ben peyzaj üzerinde çalıştım ve binayı çok sevdim. Bu daireyi daha inşa edilmeden satın aldım. Ondan önce, ofise çok yakın bir gökdelende yaşıyordum. Her gün işe yürüyerek gidiyordum. Ve sen sormadan söyleyeyim, orada da hiç kadın olmadı."

"Neden?" diye sormak zorunda kaldım.

"Kendimi bir ilişki insanı olarak görmedim hiç. İnsanlarla kolayca bağ kurmam. Bir kadınla tanışırım, çıkarız, ama hiç o kıvılcım çıkmaz. Birkaç randevudan sonra ya onlar beni duygusuz bir geveze olarak görürler ya da ben onları sıkıcı bulurum. Seks dışında bir şey yoksa, çabuk bıkarım."

"O zaman ben neden buradayım?"

Gülümsedi, kahvesini bir kenara koydu ve beni kucağına çekerek bacaklarımı onun bacaklarının üzerine attı. "Çünkü sen, Maggie canım, beni sıkıyorsun. Beni güldürüyorsun, bu nadir bir şey. Bana meydan okuyorsun." Sesi yumuşadı. "Beni görüyorsun. Beni önemsiyorsun. Hayatım boyunca hiç böyle bir şey yaşamadım. İyi yanlarımı da kötü yanlarımı da kabul ediyorsun ve ikisini dengeliyorsun. Bunu seviyorum."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Bunun sadece mükemmel takviminin etkisi olmadığından emin misin?"

Elini kolumdan yukarı kaydırıp ve saçlarımı avuçladı. "Ofisimi yönetme şeklin benim için büyük bir hediye. Ama beni yönetme şeklin daha çok hoşuma gidiyor. Sandviçler. Kahve." Başını eğdi. "Gülüştün. Ruhun. Yayıdığın enerji. Beni kendine çekiyor. Senin yanında olmak istiyorum. Her gün seni görmek için sabırsızlanıyorum." Diye iç geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, bu biraz rahatsız edici. Sen gelene kadar bunu hiç yaşamamıştım."

"Oh."

"Hiç böyle bir ilişkim olmadı. Bu konuda ne kadar iyi olacağımı bilmiyorum. Yapabilecek miyim, bilmiyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"İlişkiler çok fazla duygu gerektirir. Ben duygularla aram iyi değildir. İlgini göstermekle."

"Bence bu konuda sandığından daha iyisin."

"İşte yine, benim görmediğim bir şeyleri görüyorsun. Bunun için sana ihtiyacım var." Bir süre durdu. "Bu ateşli bir patron-asistan ilişkisi değil, Magnolia," diye mırıldandı. "Denemek istiyorum. Seninle."

"Ben de istiyorum."

"Senden hoşlanıyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum." Bir süre durdu. "Kondom zevkinin berbat olması dışında."

Gülmeye başladım, sonra ağzımı kapattım. "Komik değil."

Omuz silkti, yüzünde şakacı bir gülümseme vardı. "Şimdi biraz

komik oldu." "Nasıl hissettiğini sorabilir miyim?"

Parmaklarını bacağımın altına doğru kaydırıp, eteğimin altındaki cildimi okşadı. "Daha iyi."

"Ne kadar iyi?"

"Hâlâ hassas, ama daha iyi."

Kollarımı boynuna doladım. "Ya öpüp iyileştirirsem? Yavaşça, nazıkçe, kendini *gerçekten* iyi hissedene kadar."

Bacaklarımı daha sıkı kavradı, penisi aramızda şişiyordu. "Sadece bir şeyi anladığını söylersen."

"Ne?" diye nefes nefese sordum.

"Sen benimsin. Ofiste, sen benim asistanımsın. Mesai sonrası, sen her şeyimsin."

"Bunları ayrı tutabilir misin?"

Ayağa kalkarak sırtıttı. "Ayrırabilirim. Tabii sen pantolon giymezen. Ya da o siyah eteği. Belki mavi olanı."

O koridorda ilerlerken ben boynuna gülerek

"Tamam" dedim.

Beni yatağının yanında ayağa kaldırdı, eğilip yüzümü avuçladı. Nefes alamayana kadar beni öptü. Onu hissetmeye can atana kadar. Geri çekildi.

"Benim."

Kemerini tutup çektim. "Senin."

BANE

Magnolia'yı izlerken, şafak gökyüzünü renklendirmeye başlamıştı. Uyanırken olduğu kadar uyurken de onu büyüleyici buluyordum. Hiçbir kadınla geceyi geçirmemişim. Hiçbirini evime davet edip mutfağında yemek pişirmemişim.

Onu uyandırıp paylaştığımız geceyi sonlandırmak zorunda kalacağım için hiç pişmanlık duymamıştım.

Tam da söylediği gibi biriydi. Nazik, tatlı ve bir şekilde her zamankinden daha seksi, dilini kullanarak beni nazikçe tahrik ederken sikimi ağzına aldı. Aceleci, sert veya ısrarcı hiçbir yanı yoktu. Yine de orgazmımı, sanki şehvetin çılgınlığında kaybolmuşuz gibi kolayca uzattı. Bunu başaran, onun özeni, dokunuşu ve bana bakarkenki gözleriydi. Kimse bana onun gibi bakmamıştı. Kimsenin de bakmayacağını hissediyordum.

Sonra onu yatağıma yatırıp ona taparcasına, vücudunun her bir nüansını keşfettim. Göğüslerinin ve dizlerinin altındaki gıcıklanan noktalar. Dövmesini dilimle izleyip kulağının arkasını emdiğimde titremesi. Klitorisini okşadığımda inlemesi. Benimle kendini kaybetmesi. Tüm bunlar, her zaman kapalı kalan bir adam için bir mucizeydi. Ona karşı açık olmaktan başka bir şey yapmak imkansızdı. Ofis saatlerinde bile.

Yavaşça gözlerini açarken parmakları kasıldı ve ayak parmakları kıvrıldı. Gülümsemeyle bakışlarımı karşıladı, sonra panik içinde doğruldu. "Aman Tanrım. Uyuyakalmışız."

Yanağına dokundum. "Sorun yok, Magnolia. Darryl önce seni eve bırakacak, sonra giyininip ofise gelebilirsin."

"O öğrenecek," dedi endişeli bir şekilde.

"Dün gece de biliyordu, bebeğim. O sadık biridir ve ona güveniyorum. Tek kelime bile etmeyecek."

"Tamam. O zaman gidelim."

"Çok vaktimiz var."

"Ne için?"

"Senin kahvelerinden birine. Duş almaya...

sonra." "Sonra mı?"

Elimi çıplak bacağına kaydurdım. "Bu sabah sikim çok daha iyi. Ama sanırım senin içinde, sıcak ve ıslak yerde biraz zaman geçirmek onu yüzde yüz daha iyi hissettirir."

Parmaklarımla onu okşarken inledi. "Şu haline bak, Magnolia. Benim için hazırsın. Islak. Sıcak. Sadece benim sikimi bekliyorsun." Klitorisini okşadım,

o bacaklarını daha da açarken gülümsedim. "Ne kadar uslu bir kızsın, benim için hazırsın." "Senin...?"

"Var."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Eğer istersen, ah, kullanmadan yapabilirsin."

Onun çıplak vücuduna girme düşüncesi erotikti. Daha önce hiç prezervatifsiz yapmamıştım.

"Benim için uzun zaman oldu," diye fısıldadı. "Ben hazırım."

"Ben de. Emin misin?"

"Evet."

Onun üzerine eğildim, göğüslerim göğüslerine değecek şekilde kendimi indirdim. Bacakları belime dolandı ve beni kendine çekti. Penisim onun girişine dokundu, hissi inanılmazdı. Eğildim ve ağzını yakaladım, içine girdim. Hisler neredeyse dayanılmazdı. Onun ipeksi dokusu. Sıcaklığı. Islaklığı. Beni çevreledi, güven armağanıyla bedenine kabul etti.

Ve ben onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Günün geri kalanında kafam güzeldi. Magnolia'nın içine prezervatifsiz girmenin verdiği coşku geçmemişti. Daha önce hiç prezervatifsiz olmamıştım. Hisler inanılmazdı. Beni kavrayışı, kadife gibi sıcaklığı ve dokunuşu... Hepsi tarif edilemezdi. Ofisime geldiğinde ellerimi ondan uzak tutmak için elimden gelen tek şey buydu. Kapımı bütün gün açık bırakmıştım, sık sık gözlerimiz buluşup birbirine kilitleniyordu. Utangaçlaşıp başını çevirmesini izlemekten zevk alıyordum. İnanılmaz derecede sevimliydi.

Bundan nefret etmem gerekirdi. Ama etmedim.

İçeri girdi, ince bir dosya taşıyordu, onu masama koydu ve oturdu, dikkatimi çekene kadar bekledi.

"Uçak rezervasyonunuz. Otel onayınız. İstedığınız restoranlarda akşam yemeği rezervasyonları. Yemeğe katılacak kişilere bilgiler gönderildi. Toplantılarınız onaylandı. Darryl programınızı biliyor ve pazartesi günü saat dörtte sizi almaya gelecek. Havaalanında sizi otele götürecek ve ertesi sabah saat on birde ilk toplantınıza götürecek bir araba bekliyor olacak. Her şey takviminize gönderildi, ancak bu, gerekirse tüm telefon numaralarını da içeren yedek kopyanızdır."

Dosyayı açtım ve her zamanki gibi kusursuz olan bu bilgilerin doğruluğunu kontrol ettim.

"Sabah erken saatteki uçağa yetişebilmeniz için toplantılarınızı yeniden düzenleyebilirim. Aktarma yok."

"Hayır, Pazartesi günü yoğun bir günüm var. Uçakta dinlenip uyuyabilirim. Aktarma umurumda değil." Bir an durdum. "Neredeyse gitmemek isterdim."

Kaşlarını çattı. "Bu geziyi dört gözle bekliyordun. Tasarımın inanılmaz. Bayılacaklar."

Onun ısrarına gülümsedim. "Önemli noktayı kaçırıyorsun."

"Nedir o?"

Klasörü hafifçe vurdum. "Sen orada olmayacaksın."

"Oh." Yanakları hafifçe kızardı. "Her gün kontrol edebilirsin. Her şeyi ben hallederim."

Arkamı yasladım. "Bundan şüphem yok. Ama sandviç yok. Küstahlık yok. Uyandığımda yanımda Magnolia yok."

Gözlerini devirdi. "Sadece bir geceydi."

"Seni eve götürüp ayrılana kadar yanında tutmayı planladığım için, bir geceden fazla sürecek."

"Bana sorulduğunu

hatırlamıyorum."

"Sormuyorum. Söylüyorum."

Çenesini kaldırarak kibirli görünmeye çalıştı. "Bunu düşüneceğim. Saat üçte toplantı odasında bir toplantın var. Ondan sonra bir şey yok. Muhtemelen eve gidebilirsin."

Sonra dışarı çıktı.

Kapıyı kapatırken gülümsedim. Benimle eve gelecekti ve ikimiz de bunu biliyorduk. Ben erken çıkarsam, o da öyle yapacaktı.

MAGNOLIA

Rahatlayamıyordum. Bütün gün, tek düşünebildiğim duvarın diğer tarafındaki adamdı. Tek hatırlayabildiğim, dün gece nasıl hissettiği idi. Sonra bu sabah. Sözleri. Sesi. Vücudu. Ve sonra bana bu gece yine eve götüreceğini ve hafta sonu boyunca beni yanında tutacağını söyledi. Buna nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Bir yanımda heyecanlanmıştı. Bir yanımda korkmuştu.

Bugün, günün çoğunda Alex gibiydi, Bane neredeyse hiç görünmüyordu, tabii etrafta başka biri yoksa. Ve bu tür olaylar pek fazla olmadı. Toplantıda onun çok fazla ortaya çıktığından emindim. Döndüğünde normalden daha huysuz olacaktı, ortak toplantılarını hiç sevmezdi. Çok uzun sürdüklerini söylerdi.

"Bir saatte halledilebilecek iş iki buçuk saat sürüyor," diye şikayet ederek kapıdan çıktı. Bu toplantıya onunla birlikte katılmadığım için minnettardım.

Önümüzdeki hafta da onu özleyecektim, ama bu iyi bir şey olabilirdi. İkimiz de kafamız netleşecek ve aynı fikirde olduğumuzdan emin olabilecektik. Her tatlı söz, şefkatli jest veya tutkulu öpücükle huysuz patronuma aşık olduğumu inkar edemezdim. Onun da benim için aynı şeyi hissettiğinden neredeyse emindim, ama yine de şüphelerim vardı. Duygusal olarak bir ilişkiye hazır olup olmadığından emin değildi. Ben aynı fikirde değildim. Buna rağmen, ya da belki de

annesi ve yetiştirilme tarzına rağmen, çok derin bir kişiliği vardı ve sevebilirdi. Bunu görmüştüm.

Derin bir nefes aldım ve ihtiyacım olan şeyin iyi ve hızlı bir yürüyüş olduğuna karar verdim. Ancak pencereden dışarı baktığımda, bulutların geldiğini ve yağmur yağacağını gördüm. Kollarımı salladım ve yapacak bir şey aradım. Meşgul olmak için herhangi bir şey. Artık ofisi düzenlemiş olduğum için, Bane'in bana ihtiyacı olmadığında kendimi meşgul edecek şeyler arıyordum.

Gerginliğimi atmak için birkaç zıplama hareketi yaptım. Sonra dikkatimi masamın arkasındaki depo alanına çevirmeye karar verdim. Burası, burada dikkatimi gerektiren son şeydi. Bane yokken onun ofisini düzenlemeyi planladım. Her şeyin yerini bildiğini ısrarla söylese de, malzeme dolabı tam bir felaketti.

Temizlik yaparken müzik dinlemeyi severdim, ancak ses seviyesi ne olursa olsun müzik dinlemek yasaktı, bu yüzden kulaklıklarımı takıp istediğim kadar yüksek sesle dinleyebildim, ofisin dış kapısını kilitledim ve zamanlayıcıyı bir buçuk saate ayarladım. Ne kadar iş yapabileceğimi görecekti, ortalığı toplayacak ve Bane geri dönene kadar masamda meşgul olacaktım. Büyük dağınıklığı o yokken halledecektim.

Kararımdan memnun olarak kapıları açtım ve işe başladım. En üst rafı düzenledim, bulduğum şeylere gözlerimi devirdim. Boş kartuşlar, 3D yazıcı için malzemeler, kullanışsız katlanmış kutular. Bane'in asistanı ayrıldıktan sonra onun yerini alan kişi, kapalı kapılar ardında eşyaları yığmıştı.

Bu olay olduğunda, düzenleme moduna girmiştım. Sırtım kapıya dönüktü ve aniden arkamda birini hissettim. Dönmeden önce, bir el ağzımı kapattı ve düşünmeden döndüm ve saldırganın kasıklarına diz attım.

Ormanın içindeki ölü bir ağaç gibi yere düştü. Kulaklıklarım takılı olmasına rağmen acı içinde inleyen sesini duydum.

Yerde hareketsiz yatan şekli gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nefes nefese kulaklıklarımı çıkardım.

"Bane?"

BANE

Toplantıdan erken döndüğümde, en son beklediğim şey dış kapının kilitli olmasıydı. Myers'ın gitmiş olabileceğini düşünerek, anahtarımı kullanıp içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Masasının arkasındaki dağınıklığa baktım.

"Myers, ne yapıyorsun sen?"

Onu görebiliyor ve duyabiliyordum ama cevap vermedi. Çaldığı müziğe eşlik ederek -kötü bir şekilde- şarkı söylüyordu. Katlanmış bir kutu omzunun üzerinden uçtu ve küçük merdivenden inerek küçük alandan çıktı. Başını eğdi, yaptığı işi inceledi ve memnuniyetle başını salladı. Sonra kalçalarını salladı, omuzları hareket ederken, açıkça sevdiği bir şarkının ritmine göre dans etti. Duvara yaslanıp, büyülenmiş bir şekilde gösteriyi izledim. Orada olduğumdan haberi yoktu ve özgürce hareket ediyor, dans ederken küçük sesler çıkarıyordu. Seksi, komik ve çok cazipti.

Arkasına gizlice yaklaştım ve beklediğim şaşkın çılgılığı bastırmak için elimi ağzına kapattım. O sıçradı, ama kulaklıklarından birini çıkaramadan tepki gösterdi.

Döndü, dizini kaldırdı ve kasıklarına vurdu. Neyse ki, sert bir vuruş değildi, ama penisim zaten travma geçirmiş ve hala iyileşme aşamasında olduğu için, düşük bir iniltiyle yere düşecek kadar kötüydü. Anında nefesini tuttu, kulaklıklarını çıkardı ve yanıma diz çöktü. "Bane?"

"Tanrım," diye inledim. "Kimi bekliyordun?"

"Olamaz," diye haykırdı. "Yine penis mi?"

"Onu öldürmeye çalışmaya devam etmek zorunda mısınız?" diye mırıldandım.

"Arkama gizlice yaklaştın! Saldırıya uğradığımı sandım!"

"Kim tarafından? Ofis malzemesi

hırsız mı?" "Bilmiyordum!"

"Seslendim ama dans etmekle ve kalçalarını sallamakla meşguldün, beni duymadın,"

diye bağırdım. "Müziğin gürültüsünü

duyabiliyordum." "Her neyse," diye cevapladı.

Gözlerimi kısarak

baktım. "Buz

getireyim."

O, malzeme odasına doğru koşarak uzaklaştı ve oradaki buzdolabını açtığını duydum. Masaya yaslanarak oturdum ve o, yere dağılmış kutulara takılıp düşerek geri koştu. Onu yakaladım, bacaklarımı kaldırdım ve düşmesini engellemek için kollarını tuttum. Ama yine de düştü ve yüzüstü benim zaten hassas olan kucağıma çarptı. Onun dizini kadar acı verici değildi, ama yine de inlememe neden oldu.

Utanmış bir şekilde başını kaldırdı. "Buzunu getirdim."

Ve kapı açıldı, Jessica içeri girdi. Panik içinde yukarı baktım. Myers ona bakıyordu.

"Onun hayalarına diz attım. Kendini daha iyi hissetmesi için yardım etmeye çalışıyorum."

Sözler havada asılı kaldı ve Myers aceleyle dik oturmaya çalıştı. "Yani, buz almaya gidiyordum! Onun aletine düştüm... yani kucağına. Onun aleti zaten ağrıyor. Yani..."

Jessica elini kaldırdı. Aramıza baktı ve kafamda bir deja vu hissi belirdi. Ellerim Myers'ın göğüslerinde. İnsan kaynakları ortaya çıktı. Şimdi, kafası kucağımda ve bir kez daha, insan kaynakları buna tanık oldu.

Jessica güldü. "Aman Tanrım. Siz ikiniz. Yapamıyorum. Bugün yapamıyorum." Elini salladı. "Ben burada değildim. Sorunlarını çöz, Bane. On dakika sonra dönerim."

Ve çıktı.

Masamda oturdum, buz torbası bana ihtiyacım olan rahatlamayı sağlıyordu. Jessica dışarı çıktığında, Myers dehşet içinde ve neredeyse ağlayacak halde ayağa fırladı.

"Onu kırdım mı?"

Ayağa kalktım. "Hayır. Neyse ki, nişanın biraz sapmış. Darbeyi uyluklarım aldı." Sonra elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ama cidden, Myers, sikim senin öldürme listende olduğunu düşünmeye başladı. Önce onu zehirlemeye çalıştın. Şimdi de küçük piçi kafasını kesmeye çalışıyorsun."

Kaşlarını çattı. "O kadar da küçük değil."

Tek yapabildiğim buz torbasını alıp masama gitmekti.

Sonra başımı eğip güldüm.

Myers bir fincan kahveyle içeri girdi. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen gelene kadar hayatımın ne kadar sıkıcı olduğunu fark etmemiştim." "Jessica'ya ne diyeceksin?"

"Ona gerçeği söyleyeceğim. Seni korkuttum, sen de hayalarımın diz attın, sonra da ayağın takıldı. O da tam o anda içeri girdi."

"Sence inanır mı?"

"Aynen böyle oldu, Myers." "İnanmayabilir."

"Endişelenmiyorum. Aramızda bir şey olduğunu düşünse bile, sessiz kalacaktır. Anderson'la evlenmeden önce bir yıl boyunca çıkmış. Mahremiyetin ne olduğunu bilir."

"Anderson'la mı evli? Ama soyadı Aldridge."

"İş yerinde kızlık soyadını kullanmak istedi. Ama beş yıldır evliler. Onu altı yıldır tanıyorum. Sorun çıkarmayacaktır."

Myers şüpheli görünüyordu.

"Eve git," diye cesaretlendirdim. "Hafta sonu için birkaç şey al, ben seni alırım. Akşam yemeğine çıkarız."

"Sen iyi olacak mısın?"

"İyi olacağım, Myers. Muhtemelen sen varken olduğumdan daha güvende olacağım."

Kollarını kavuşturdu, bu da beni gülümsetti. Kızgın halini seviyordum. Kendini sert sanıyordu, ama gerçekte, gizli yiyeceğine çok yaklaşınca bölgesini koruyan bir sincapı andırıyordu. Sadece gürültü yapıyordu, ama elinden bir şey gelmiyordu. Çok sevimliydi, ama zararsızdı.

Tabii, benim aletim bu zararsız değerlendirmeye

katılmayabilir. "Git. Yakında görüşürüz."

Tereddüt etti, sonra öne atıldı ve beni öptü. Onu belinden tuttum ve öpücüğüne karşılık verdim.

"Git, küçük suikastçi. Yaklaştığımızda ararım."

O gitti ve ben onun gitmesinden nefret ettiğimi fark edince güldüm. Gerçekten boku yemiştim.

On Altıncı Bölüm

MAGNOLIA

Bane bana yolda olduğunu söyleyen bir mesaj attığında çok endişeliydim. Kısa bir süre sonra kapıyı çaldığında, onu içeri aldım, sınırlarım çok gergindi.

"Merhaba," dedim.

İçeri girdi. "Hazır mısın?"

"Benim seninle kalmamı istediğinden emin misin?"

Bir an beni inceledi, sonra yaklaşarak yanağımı avuçladı. "Kesinlikle."

"Sen, ah, her şey yolunda mı?"

Beni kendine çekti, parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi ve beni öptü. Onun yoğun okşamaları karşısında nefesim kesildi, dili tereddüt etmeden ağzıma girip kontrolü ele aldı. Nefesim kesilene kadar beni öptü, ben de destek almak için omuzlarına tutundum. Ereksiyonu aramızda sıkışmıştı ve onu bana sürüyordu.

"Her şey yolunda gibi hissetmiyor musun?" diye kulağıma fısıldadı. "Seni istiyorum, Myers. Seni benim alanımda istiyorum. Yatağında. Eğer istemiyorsan, söyle, giderim."

"İstiyorum. Endişelenmiştim..."

"Ben iyiyim," diye beni güldüren bir göz kırpmasıyla beni rahatlattı. "Ve dersimi aldım. Prezervatif yok, gizli saldırılar yok."

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Yüzümü okşadı. "Özür dilemene gerek yok. Olan oldu. Artık ileriye bakalım. Ve seninle birkaç günün tadını çıkarmak istiyorum, sadece Alex ve Magnolia olarak. Tamam mı?"

"Tamam."

"Harika. Çantanı alayım, sonra yola çıkalım."

BANE

Arabada el ele tutuştuk, Myers—Magnolia—pencereye bakarak, cuma günü öğleden sonra yoğun trafiğinde yavaşça benim daireme doğru ilerliyorduk. Sessizdi, düşüncelere dalmış gibiydi. Onun profiline baktım, çenesinin narin ucunu, kulak memelerinin ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Birinin arkasında bulunan küçük çillerim bana doğru dönmüştü. Yalnız kaldığımızda ikisini de iyice incelemem gerekecekti.

"Evimden evine gitmek ne kadar uzun sürüyor, oysa birbirimizden çok da uzak değiliz," diye düşündü. "Muhtemelen yürüyerek daha hızlı giderim."

"Oduncu kıyafetlerin seni engellemediği sürece."

Kıkırdayarak güldü. "Her neyse, Bane."

Onu pencereden çekip, kolumu ona doladım ve tatlı dudaklarını öptüm. "Alex," diye uyardım. "Biz Alex ve Magnolia'yız."

"Alex," diye tekrarladı, nefesi kesilmiş bir sesle.

Eğildim ve dudaklarını yakaladım, ikimiz de başımız dönene kadar onu öptüm. Onu yeterince öpebileceğimden emin değildim. Dudakları karşı koyamadığım bir cazibe idi. O, artık karşı koymak istemediğim bir cazibe idi.

Darryl binanın önüne geldi ve boğazını temizledi. "İyi hafta sonları, efendim."

Arabadan indim, Magnolia'nın elini tutup çantasını aldım. "Pazartesi görüşürüz."

"Tabii ki."

Dairede Magnolia hala meraklı bir şekilde etrafına bakınıyordu. Çantasını yatak odasına götürdüm ve daha rahat kıyafetler giydim. Onu mutfakta dolaplara bakarken buldum. Taburelerden birine oturup onu izledim.

"Yemek pişirmek için pek bir şey yok," dedi.

"Sana yemek pişirtmeyi düşünmüyordum. Akşam yemeği için nereye gitmek istersin?" diye sordum.

"Pizza?" diye umutla sordu.

"Gerçekten mi?"

"Pizzayı çok severim ve çok sık yiyemediğim bir lezzet."

"Pizza olsun. Birkaç blok ötede sevdiğim küçük bir yer var."

"Tamam."

Bana gülümseyerek yaklaştı. "Kıyafetin çok hoşuma gitti. Çok yakışıklısın. Rahat ama şık."

Gülümsedim. "Rahat giyinebilirim. Her zaman takım elbise giymem." Kaşlarını çattı. "Takım elbiseyle uyuduğundan emindim."

Onu kendime doğru çektim. "Sen benimle yattın Magnolia. Yatakta giydiğim tek takım elbise giydiğim takım elbisenin doğum günümdeki olduğunu biliyorsun."

"Oh, bunun özel bir durum olduğunu sanmıştım. Sabahları mükemmel ve güne hazır bir şekilde uyandığını düşünmüştüm."

Gülerek kışına bir şaplak attım. "Yeterince küstahlandın. Hadi yemeğe gidelim."

Enzo's kalabalıktı, ama arka tarafta bir masa bulduk. Bir şişe şarap sipariş ettim ve pizza malzemeleri konusunda tartıştık, büyük bir pizza yerine iki küçük pizza almaya karar verdik. Bir salata da ekledim ve akşam yemeğini beklerken çeşitli konularda sohbet ettik.

"Pazar günü babanı görmeye gidecek misin?" diye

sordum. "Evet."

"Ben de seninle gelebilir miyim?"

Kaşlarını çattı, şarabından bir yudum aldı, sonra gözlerime baktı. "Gerçekten bunu yapmak istiyor musun?"

Masa örtüsünün kenarını oynatmaya başlayan elini tuttum. Elini ağzıma götürdüm ve parmak uçlarını öptüm. "Gergin olduğunda parmaklarınla bir şeyler yırtmaya başlıyorsun."

"Hep öyleyimdir. Eskiden masanın altında peçeteleri yırtar ya da okulda masamın altında küçük kağıt parçalarını parçalardım, sakinleşmek için."

"Babamla tanışmam seni neden gerginleştiriyor?"

"Kötü bir gününde olabilir. Onun hakkında kötü düşünmeni istemem. O gerçekten çok sevimli bir adam."

Babasına olan sevgisi göğsümde bir şeyleri harekete geçirdi. Sözlerinin altında yatan acısını duyabiliyordum.

"Seni ben götüreyim, eğer o uygun değilse, sen ziyaret ederken ben başka bir şey yaparım. Eğer uygun bir günse, ben de gelirim."

Gözleri parladı. "Bu harika olur."

Pizza geldi ve yemeğe başladık. Onun seçtiği kombinasyona güldüm, sosisli, pastırmalı, zeytinli ve ekstra peynirli pizzasının tuzlu olduğunu söyleyerek onu takıldım. O da benim keçi peyniri, jambon ve kuşkonmazlı pizzamın snob olduğunu söyledi. İkimiz de birbirimizin pizzasından birer dilim denedik ve ben isteksizce onun pizzasının daha iyi olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Tadı pizza gibiydi. Benim sipariş ettiğim pizza lezzetliydi ama onun da belirttiği gibi, harika bir mezeydi, pizza değildi. Benim pizzamın daha sonra atıştırmalık olarak harika olacağına karar verip, kendininkini bitirmeme izin verdi. Tiramisu paylaştık, latte içtik ve rahat atmosferin tadını çıkardık.

O bir yudum aldı ve ben sııttım. "Ağzının kenarında köpük var."

Köpüğü silmeye çalıştı ama tamamen ıskaladı. Yaklaştım, kolumu boynuna doladım ve onu ağzıma doğru çektim. Köpüğü öperek temizledim, sonra ağzını öptüm, latte'sinin ve tatlı tatlısının tadını aldım. Geriye yaslandım ve hayretle başımı salladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Dağınık bir kahve içicisi olduğum için mi?"

"Hayır. Sen olduğun için." Ellerimi kaldırarak restoranı işaret ettim. "Bunun için." "Anlamadım."

Latte'den bir yudum aldım ve ona tiramisu'nun son lokmasını uzattım. Ona yedirdikten sonra kaşığı yaladım ve kenara koydum. Düşüncelerimi toparlarken iç geçirdim.

"Son çıktığım kadın annemin 'önerilerinden' biriydi. Bu kadın sözde 'bana mükemmel' biriydi. Aslında tam tersiydi."

"Nasıl?" Magnolia, dirseğini masaya dayayıp yüzünü avuçlayarak, gerçekten meraklı bir ifadeyle sordu. "Senin tam tersin olacağımı düşünmüştüm."

"Öylesin, bu da seni mükemmel kılıyor." "Açıkla."

"Bu kadın bir sosyetikti. Bunun getirdiği yaşam tarzını istiyordu. Babasının şirketinde bir işi vardı. Çalıştığını söylemek için ara sıra gittiği bir ofisi vardı, ama gerçekte tüm vaktini sosyal medyada saçları ve kıyafetleri hakkında paylaşımlar yaparak geçiriyordu. Onu ilk kez yemeğe çıkardığımda, restoranı o önerdi. Yemekler benim için en iyi ihtimalle idare ederdi, tabakta çok az vardı. Ama o *görünür* olabilirdi ve görünür olmasını sağladı. *Bizim* görünür olmamızı sağladı. Hesap geldi ve beş yüz dolardan fazlaydı, ben ise hala açtım."

"Ah."

"Tek konuştuğu şey kendisiydi. Neyi sevdiği, neyi istediği, ne düşündüğü. Ona şans vermek istedim. Gergin olduğunu düşündüm." Gülerek başımı salladım. "Çok yanılmışım."

"Ne oldu?"

"İki hafta içinde onu üç kez gördüm. Her restoran giderek daha pahalıydı. Daha 'görünür'. Onun standartlarına göre kabul edilebilir. Üçüncü buluşmada, resmen insanlara nişanlandığımızı söylüyordu. Ona ayrılmak istediğimi söylemeyi planlıyordum. Tek istediği benim param

ve ismimdi. Ben değildim. Herhangi biri olabilirdim. Aslında, eminim ki, gerekirse, beni bir sıra içinden seçemezdi."

Magnolia gözlerini devirdi. "Bu biraz abartılı. Sen kimsenin fark etmemesi için fazla yakışıklısın, Alex."

"O fark etmedi," diye ısrar ettim. "Telefonuyla çok meşguldü, tabağa koydukları yemekleri yemiyordu, diğer masaları ziyaret ediyordu, benim adımları anıyordu, beni tanımaya çalışmakla uğraşmıyordu."

Magnolia kaşlarını çatı. "Sen ayrılmak istediğinde ne yaptı?"

"Bunun büyük bir hata olduğunu söyledi. Birbirimize yardım edebileceğimizi söyledi. Ona istediği yaşam tarzını sağlayabileceğimi, benim çekiciliğim olmasa da, benim A listesindeki kişilerden biri olmamı sağlayacağını söyledi. Güçlü bir çift olabileceğimizi söyledi." Latte'mi bitirdim. "Kendi başıma kalmayı ve güçten uzak durmayı tercih ettiğimi söylediğimde mutlu olmadı."

"Ah canım," diye mırıldandı Magnolia.

"Sen çok kolaysın Magnolia," diye mırıldandım. "Benimle konuşuyorsun. Beni dinliyorsun. Pizza yiyip rahatlamak istiyorsun. Kafamı başkalarının hayatları ve onları nasıl taklit etmem gerektiği gibi sıradan ayrıntılarla doldurmuyorsun. Benim kendim olmamı sağlıyorsun." Başımı eğip onu inceledim. "Ve seninle birlikteyken olduğum Alex'i seviyorum."

"Bu, bana söylediğin en güzel söz olabilir." Ona yaklaşp

onu öptüm. "Daha çok çaba göstereceğim."

Onu tekrar öptüm. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Evet."

Magnolia yanıma sıkıca yapışmış halde apartmana doğru yürüdük. Diğer elimde pizza kutusunu tutuyordum. Hava kararmış, hava serinlemişti ve o titriyordu.

"Üşüdün mü?" diye sordum. "Ceketimi ister misin?" "Hayır, ben iyiyim."

"Beş dakikaya evde oluruz, tabii o küçük bacakların hızlanabilirse hızlanabilirse."

Gülümsedi ve biraz daha hızlı yürüdük. Ama birden durakladı ve ben de durdum. "Ne oldu?"

"Ne duydun?" "Neyi duydum?"

Gölgelerden garip bir ses geliyordu. Sızlanma ve hüznü dolu bir ses.

"Şu. Sanki... Aman Tanrım! Öyle!"

Neye baktığımı bilemeden gözlerimi kırptım. Binanın karanlık köşesinden küçük bir nesne bize doğru koştu, yaklaşırken neredeyse meliyordu.

"Bu bir kedi yavrusu," diye bağırdı Magnolia, eğilip boğazından küçük bir tıklama sesi çıkardı. Yaratık daha hızlı hareket etti ve ben itiraz etmeden bana atladı, pantolonumdan ve ceketimden göğsüme tırmandı ve kumaşa gömüldü. Islak ve kirliydi ve pençeleri derime batıyordu.

"Çek onu üzerimden, Myers," diye emrettim.

"Hayır, seni seviyor," diye cevapladı, ses tonumdan hiç rahatsız olmamış gibi. Elini uzattı ve kedinin tüylü kafasını okşadı. "Nereden geldin?"

"Nereden geldiysen oraya geri dön," diye emrettim.

"Kes şunu, Bane. Belli ki yalnız ve korkmuş." Ellerini birleştirip bana baktı. "Ve seni seçti!"

Kedinin pençelerini çıkarmaya çalıştım ve pizza kutusunu Myers'ın ellerine ittim. Ama kedi bunu kabul etmedi, daha da yaklaşarak pençelerini daha derine geçirdi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum, sinirlenerek. "Onu çıkaramıyorum."

"Yavru kediyi eve götürürüz," dedi, bu çözümü anlamadığım için aptal olduğumu ima eden bir tonla.

"Hayır."

Mırıldanarak uzaklaştı. "Birkaç şeye ihtiyacımız olacak."

"Magnolia—Myers—dur!"

Konuşmaya ve yürümeye devam etti. "Bir liste yapacağım. Sen de markete gitmelisin."

Onu yakalamak için acele ettim, nedense kediciği yerinde tutuyordum. "Bu şeyi almayacağız."

Bana şaşkın bir şekilde baktı. "Hayır, tutmayacağız." Anladığını görünce rahatladım.

"Harika."

"Sen alacaksın," dedi sırtarak. "Yavru kedi seni seçti." Ve dönüp uzaklaştı.

Bir süre sonra ben de onu takip ettim.

Apartmanda Magnolia bana dönerek ellerini uzattı. "Onu bana ver." "O bir erkek mi?"

Omuz silkti. "Yüzde elli ihtimal. Yakında öğrenirim."

Aşağı baktım. "Uyuyor." Sonra yüzümü buruşturdum. "Pislik içinde." "Muhtemelen pirelerle de kaplıdır."

"Onu benden uzaklaştır."

Kıkırdadı ve parmağını kaldırdı. "Bekle."

Birkaç saniye ortadan kayboldu, ben de kediciğe baktım. Rengini bile anlayamadım. Tüyleri keçeleşmiş ve vücudunun her yerinde küçük dikenler gibi dikilmişti. Zayıftı ve gözleri açıldığında

donuk yeşil renkteydi. Ne yapacağımı bilemedim, işaret parmağımla kafasına hafifçe vurdum. "Merhaba."

Çıkardığı ses garipti. Küçük bir ciyaklama gibiydi, ardından motor sesi geliyordu.

Hasta mıydı? Yaralı mıydı?

Yavru kedi gözlerini kapattı ve sürekli uğultuyu kesintiye uğratan küçük bir melemeyele tuhaf sesler çıkarmaya devam etti.

Magnolia, bir elinde bir kağıt, diğeri elinde bir havluyla ortaya çıktı.

"Komik sesler çıkarıyor," dedim ona. "Sanırım hasta."

O eğilip gülümsedi. "Mırılıyor. Mutlu." "Neden?"

"Çünkü güvende olduğunu biliyor."

Konuşmak için ağzımı açtım ama o sözümü kesti.

"Bir seçeneğin var," dedi. "Onu yıkamak ya da markete gitmek." "Onu dışarıya geri koymaya ne dersin?"

"Hiç komik değil, Bane."

Elinden listeyi aldım. "Peki, Myers. Ama sabah barınak açıldığında buradan gidecek."

"Göreceğiz." O, kedinin pençelerini gömleğimden çıkarmayı başardı ve onu havluya sardı. "Bir blok ötede bir evcil hayvan dükkanı var. Aradım, açıklar. Seni bekliyorlar. Acele et."

Elimdeki listeye baktım. "Ciddi misin? Bir gecelik mi?"

Gözlerini devirdi. "Kabul et, Bane." Sonra sırtıttı. "Ya ben ve kedi yavrusu, ya da sosyetik ve beş yüz dolarlık akşam yemekleri."

Listeyi salladım. "Bana borçlusun."

O sırtıttı. "Acele et. Onun yemeğe ihtiyacı var."

Ve nedense, tam da dediği gibi yaptım.

Bir evcil hayvan dükkanına bu kadar yakın yaşadığımı bilmiyordum. Ya da yavru kedilerin bu kadar çok şeye ihtiyacı olduğunu. Dükkan sahipleri bana yardım etti ve ben soruları cevaplayamadığımda Myers'ı aradım ve o da onlarla konuştu. Beklerken, tüylü, küçük bir çadır gibi görünen bir yapı gördüm.

"O nedir?" diye sordum.

"Kedinin uyuması için. Tabii, senin bir kedin yoksa?" "Yok."

"Yatakta uyumalarını önermiyoruz. Onlar için çok yüksek. Ve kapalı bir yerde olmanın rahatlığını seviyorlar. Bu onlara güven hissi veriyor."

Yavru kediye ilk dokunduğumda ne kadar soğuk olduğunu düşünerek, çadırı raftan aldım ve yığına ekledim.

Ayrıca, bu gece yatağında uyuyan tek kedi vardı ve o da beni kendine ait ilan eden küçük haylaz değildi.

Daireye girdiğimde, Myers'ın yumuşak bir sesle konuşup şefkatle konuşmasını duydum. "Kim bu yakışıklı çocuk? Çok tatlı! Şu tüylere bak!"

Mutfığa girdiğimde onu kedi yavrusunu tutarken buldum. Gözlerime baktı. "Tebrikler, baba! O bir erkek!"

Ben burnumu çektim. "Onun babası değil. Ve o kalmayacak." Sonra çantaları tezgahın üzerine attım. "Bütün bunlar yarın onunla birlikte gidecek."

Beni görmezden gelerek kediciği bana doğru itti. Başka seçeneğim olmadığı için onu aldım. Tüyleri ıslak olmasına rağmen, kızıl renginin ortaya çıkmaya başladığını görebiliyordum. Yine göğsüme sokuldu ve mırıldanmaya başladı. Dikkatsizce, Myers'ın yaptığını gördüğüm hareketi taklit ederek kafasını okşadım. Onun yumuşak bir şey karıştırıp içine korkunç kokulu bir konserve yiyecek eklemesini izledim.

"Sanırım yedi, belki sekiz haftalık," diye mırıldandı, onu elimden alıp mamaların önüne koydu. "Oh, çok aç!" diye bağırdı ve sonra kedicik yemeye başlayınca güldü. O kadar açtı ki ön patilerini tabağa koydu ve önündeki ıslak mamaları yiyip bitirirken homurdanma sesleri çıkardı.

"Banyo suya suya kaldı," dedim, farkında olmadan dudaklarım gülümsemeye başladı.

"Pençelerini temizleyebilirim." Çantayı karıştırdı ve başka eşyalar çıkardı, sonra küçük yatağın üzerinde sevinçle ellerini çırpı. "Buna bayılacak!" Gözlerime baktı. "Ona ne isim vereceğiz?"

Gözlerimi devirdim. "Goodbye nasıl? Çünkü yarın oraya gidecek. Gidip gömleğimi değiştireceğim." Kafamı sallayarak mutfaktan çıktım.

Sanki bir kedi besleyecekmişim gibi. Hayatım boyunca hiç evcil hayvanım olmamıştı. Onlara nasıl bakılacağını ya da ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Şimdi, Myers'ı bu gerçeğe ikna etmem gerekiyordu.

On Yedinci Bölüm

BANE

Saçımı kurutarak misafir odasına girdim. Magnolia yerde oturmuş, omzunda yavru kedi varken, bir torba kedi kumunu açıp eve getirdiğim küçük bir tavaya döküyordu. Yavru kedi gözlerini açıp beni görünce, aşağı atladı, koşarak bacağıma tırmandı. Keskin küçük pençeleri derime batınca tısladım ve göğsüme kıvrıldı, ben de gövdemden yukarı tırmanmasını engelledim. Yüksek sesle mırıldanıyordu, Magnolia da gülüyordu.

"Seni çoktan sevdi. Onu kurtardığını biliyor."

"O barınağa gidecek. Ben evcil hayvan beslemiyorum. Ya da sen alabilirsin."

Ayağa kalktı ve başını salladı. "Evin sahiplerinin katı kuralları var. O kedilere karşı çok alerjik. Onu alamam. Onu sen almalısın, Alex."

"Bir kediye bakacak kadar boş vaktim yok."

"Kediler çok bağımsızdır. Güvenli ve sessiz olan buraya yerleşecektir." "Ve mobilyalarımı tırmalayıp eşyalarımı mahvedecek."

"Onu eğitebilirsin."

"Barınak."

Üzgün görünüyordu ama tartışmayı bıraktı.

Küçük çadırın yanına gittim, yavru kediyi kaldırıp açıklığa kaydırdım. Etrafı kokladı, sonra kıvrılıp hemen gözlerini kapattı.

"İşte. Artık güvende. Onun için yiyecek, kum kabı ve birkaç oyuncağın var. İyi olacak." Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Yatağa. Hadi, Magnolia."

O yanımdan geçti, ben de onu takip ettim. "Işığı açık bırak," dedi.

Gözlerimi devirdim ama dediğini yaptım. Kapıyı kapatmadan önce durup kediciğe baktım. Toparlanmış, mutlu görünüyordu. Odadan çıkarken garip bir hisse kapıldım ama bunun sadece evimde bir hayvan olması düşüncesinden rahatsız olduğum için olduğuna kendimi ikna ettim.

Odama girdiğimde, Magnolia'nın banyoda olduğunu duydum ve yatakta uzanarak onu bekledim. Akşamın böyle geçmesini planlamamıştım. Şu anda ikinci rauntta olmalıydık. Belki de üçüncü rauntta. Bir sokak köpeğine bakmakla uğraşmak ve onun geleceği hakkında tartışmakla değil.

Magnolia, kapının arkasına bıraktığım gömleği giymiş olarak çıktı. Yatağı okşadım. "Buraya gel, sevgilim."

Tereddüt etti ama dediğimi yaptı ve yatağa girip bana yaklaşmasına izin verdi. Boynuna bir öpücük kondurdum, dudaklarımı ipeksi teninde yukarı aşağı gezdirdim. Kulak memesini okşarken, kulağının arkasındaki hassas tenine burnumu sürtünce zevkle mırıldandı.

"Bana kızgın mısın?" diye fısıldadım.

"Belki biraz."

"Kitten güvende, sıcak ve karnı doydum," diye hatırlattım ona. "Onu sevecek bir yuva bulacaklar."

"O çok sevimli. Ve kızıl saçlı."

"Kirpi gibi görünüyor. Tüyleri her tarafa dikilmiş."

"Biliyorum. Çok sevimli."

"Benim işim çok yoğun, Magnolia. Seyahat ediyorum. Yalnız kalır." "Biliyorum."

"Hiç evcil hayvanım olmadı. Sahip olmak da istemiyorum."

"Tamam." Bu tek kelime hüznle doluydu.

Bu geceki seks planlarını suya düşürdüğümü bilerek iç geçirdim. Onu kendime yaklaştırdım, yanağından saçlarını çekip yüzümü kalın buklelerine gömdüm. "Saçların her zaman çok güzel kokuyor."

Kulağının arkasına burnumu dayadım ve belini kollarımla sıkıca sardım. "Senin tenin de öyle."

"Sen de her zaman çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı, parmaklarını kolumun üzerinde yukarı aşağı gezdirerek.

"Öyle mi?" diye fısıldadım. "Bazen seni yalamak istiyorum."

"Tanrım," diye mırıldandım. Kokusu, yakınlığı ve basit sözleri arasında sözleri arasında, taş gibi sertleşmişim. Ve o da daha yakın olma fikrine açık görünüyordu. Belki seks ihtimal dışı değildi. "Burada bir beyefendi olmaya çalışıyorum. Sana sevgi sunmaya çalışıyorum."

Yana döndü, böylece yastıkta neredeyse burun buruna geldik. "Bana sevgi sunabilirsin."

"Ben de sikimi sunmak istiyorum."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Kabul edildi."

Uyandım, Magnolia bana sokulmuştu. Parmaklarımız birbirine dolanmıştı, sırtı göğsüme yaslanmıştı. Onu sıkıca tutuyordum. Başımı kaldırıp saate gözlerimi kısararak baktım. Saat daha ikiydi, ama bir şey beni uyandırmıştı. Hiçbir şey duymayınca, yastığa yaslanıp gözlerimi kapattım.

Sonra duydum.

Hüzünlü, sessiz bir miyavlama. Sonra bir tane daha.

Dikkatlice oturdum ve kolumu Magnolia'nın altından çıkardım. Daha önce yere attığım boxerımı yerden aldım ve

konuk odasına gittim, kapıyı açıp içeri girdim. Beni görünce, kedi yavrusu miyavlayarak hızla koşarak geldi. Ben eğildim ve o benim derimi tırmanma duvarı olarak kullanmadan onu kaldırdım. Yüksek sesle mırılamaya başladı, küçük sesler çıkararak beni gülümsetti.

"Ne haber, küçük adam?"

Onun alanını kontrol ettim. Hala yiyeceği ve suyu vardı. Yatağı yerindeydi. Kedi kumluğu da oradaydı. Pet shop'un önerdiği oyuncaklar yerde duruyordu. Şaşkın bir şekilde eğildim ve onu çadırın içine soktum. "Uyu hadi."

Arkamı dönüp uzaklaşmak istedim, ama o hemen yanımdaydı. Ayaklarımın dibinde, garip bir şekilde büyük pençeleri ayak parmaklarımın üzerindeydi. Yine miyavladı, bu sefer daha yüksek sesle.

Eğildim ve onu kucağıma aldım. "Ne istediğini bilmiyorum."

Onu yatağına geri koydum ve ona eşlik etmesi için bir oyuncak attım, ama birkaç adım sonra yine ayaklarımın dibinde ağlıyordu. İki kez daha denedim, ama o beni takip etmeye devam etti. Sonunda sinirlenerek onu odama taşıdım ve yatağa girdim, ışığı açtım ve Magnolia'yı uyandırdım.

"Magnolia, kedi yavrusu ağlamaya devam ediyor."

"Orada yalnız ve korkmuş," diye mırıldandı ve tekrar uykuya daldı. Onu dürttüm. "Myers." Sonra tekrar. "*Myers.*"

Uyumaya devam etti.

Ona baktım, o da bana baktı, ikimiz de birbirimizi inceliyorduk.

"Yatağıma işersen seni bulduğum yere geri bırakırım," diye tehdit ettim. "Ve bu sadece bir süreliğine."

Yatarken, kedi yavrusu yastığın üzerine yanıma sürünerek boynuma sokuldu. Pençeleriyle tuhaf bir hareket yaptı, sanki beni hafifçe vuruyormuş gibi, sonra kıvrılıp kulağıma yüksek sesle mırıldandı. "Rahatına bakma. Yakında diğer odaya geri döneceksin."

Magnolia hareket etti ve göğsüme uzandı. Saçları burnumu gıdıkladı. Yavru kedinin tüyleri kulağıma gıdıkladı. Gözlerimi kapattım.

Ne zaman hayatım böyle olmuştu?

MAGNOLIA

Uyandım, burnumu rahatsız eden bir şey vardı. Gözlerimi açtım ve başımı çevirdim, dudaklarım hemen bir gülümsemeyle gerildi. Alex uyuyordu ve yastığının üzerinde kıvrılmış bir kedi yavrusu vardı. Pençeleri Alex'in ağzının üzerindeydi ve kuyruğu benim yüzümün üzerindeydi. İkisi de huzurlu ve rahat görünüyordu. Uyanamayacak kadar rahat.

Geceleyin Alex'in kedinin ağladığını söylediğini hatırladım. Ne dediğimi hatırlamıyordum ama kedicik bir şekilde bizimle birlikte buraya gelmiş ve bütün gece Alex'in yanında uyumuştum.

Çaresizce bir fotoğraf çekmek istedim. Telefonum komodinde şarjda duruyordu, dikkatlice uzandım, telefonu aldım ve birkaç fotoğraf çektim.

İkisi muhtemelen gördüğüm en sevimli şeydi. Alex bundan nefret ederdi.

Alex'in bugün yavru kedinin barınağa gideceğini söylediğini düşününce gülümsemem kayboldu. Onun durumunu anlıyordum, ama yine de bundan nefret ediyordum.

Ben izlerken, kedi yavrusu gerindi, sonra tekrar kıvrıldı ve Alex'in yüzünün yarısını kaplayarak ona sokuldu. Alex'in gözleri açılıp kedi yavrusuna, sonra bana baktığında gülmeme engel olmak zorunda kaldım. Bakışları tekrar kedi yavrusuna düştü ve gözlerini devirdi.

"Bu sabah yüzümde bulmak istediğim kedi değildi," diye homurdandı.

Onun sözlerine şaşırdım, sonra güldüm. Yavru kedi sıçradı, başını kaldırdı ve sanki uykusunu bozduğumu söylemek istercesine bana baktı. Alex'e tekrar sokuldu, Alex ise kaşlarını çatı. "Onu sadece birkaç dakika kalmasına izin vermek istemiştin. Uyuyakalmış olmalıyım."

"İkiniz birlikte çok tatlı görünüyorsunuz."

O burun kıvırdı. "Buna alışma."

Yastığından gelen küçük miyavlamayı görmezden gelerek yataktan kalktı ve banyoya gitti, birkaç dakika sonra çıktı. O yokken, küçük kedi yavrusu sanki onu bekliyormuş gibi yatağın ucuna tünemişti. Alex çıktığında, kedi yavrusu selamlamak için yüksek sesle miyavladı ve Alex şüpheyile baktı.

"Ne istiyor?"

Yataktan kayarak indim ve saçlarımı düzeltmeye çalıştım. "Seni."

O alaycı bir şekilde güldü. "O, odasına tek yönlü bir yolculuk yapacak. Kahveye ve barınağın telefon numarasına ihtiyacım var."

Yavru kediye kucağıma aldım, kollarımda kıvrılınca sevindim. "Kahveyi ben yaparım."

Alex'in yanından geçip kediciği yan odaya götürdüm ve ona yemeği gösterdim. Hemen yemeğe saldırdı ve ben de kahve yapmaya gittim.

Ben kahveyi dökerken Alex ortaya çıktı, kupasını aldı ve büyük bir yudum aldı. "En iyi kahveyi sen yapıyorsun." Beni inceledi. "Ne?"

"En azından onu öldürmeyen bir barınağa götürebilir miyiz?" diye sordum, sesim kısıldı. "Ne?"

Tekrar ettim ve o kaşlarını çattı. "Yani, kimse onu evlat edinmeye gelmezse, onlar..." Sesi kesildi.

"Evet."

"Ama yavru kediler her zaman aranır."

"Öyle olsaydı, onu karanlıkta dışarıda bulmazdık."

Tam o sırada, yavru kedi mutfığa koşarak girdi ve yüksek sesle miyavladı. Alex kaşlarını çattı ve onu almak için eğildi, yavru kedi omzuna tırmanıp boynuna gömüldüğünde itiraz etmedi. Kahve fincanını aldı ve odadan çıktı.

Yüzündeki ifadeyi tanıyordum. İnatçı, "Bunu halledeceğim" ifadesi. Ofiste günde birkaç kez bu ifadeyi takınırdı.

Kanepeye oturup kahvemi içtim. Tekrar ortaya çıktığında giyinmişti, bir elinde yavru kediye göğsüne bastırılmış, diğer elinde ise yavru kedi için aldığımız şeylerin olduğunu bildiğim bir çanta tutuyordu. "Bir yer buldum."

"Tamam."

"Onu şimdi götürüyorum."

Gözyaşlarımdan dolduğunu hissettim, bu çok çılgınca bir şeydi. Ama başımı salladım. "Yapamam..." diye fısıldadım.

"Biliyorum. Darryl geliyor. Geri döneceğim." Bir süre durdu. "Burada olacak mısın?" "Evet. Anlıyorum Alex. Ben sadece..." Cümlemini tamamlayamadım.

Eğilip alnımı öptü. "Magnolia gibi davranıyorsun. Şefkatli ve tatlı. Ben de anlıyorum, ama bunu yapmak zorundayım."

O giderken sessiz kaldım, gözyaşlarımdan akıyordu. O telefon görüşmeleri yaparken, kediciği alacak birini bulmaya çalıştım ama sonuç alamadım. Birinin onu evlat edinmesini umuyordum. Büyük pençeleri, başının her yerinde dik duran turuncu tüyleri ve büyük yeşil gözleriyle çılgın görünümlü küçük bir şeydi.

Elbette biri onu görüp ne kadar sevimli olduğunu anlayacak ve onu evlat edinecekti.

Değil mi?

Meşgul olmak için kek yaptım. Malzemeleri yanımda getirmiştım ve olanları kafamdan atmam gerekiyordu.

Muffinleri fırından çıkarırken kapının açıldığını duydum ve arkamda ayak sesleri duydum.

"Kokusu çok güzel."

Derin bir nefes aldım ve dönerek yüzüme zorla bir gülümseme kondurdum. Alex'in omzunda duran yavru kediye görünce şok oldum. O da benim şaşkın bakışlarıma küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Denedim, Magnolia," dedi omuz silkerek. "Barınak'a gittim ve gişedeki kadınla konuştum. Durumu açıkladım ve o çok nazikti. Formları doldurmaya başladım ve başımı çevirip ona baktım

" diye devam etti. Bir an durdu, yutkundu ve sonra devam etti. "O da sanki her şey yolunda demek istercesine yanağını yaladı. Ama dün gece bizi bulduğunda olduğu gibi titrediğini hissettim. Barınak kediler ve yavru kedilerle doluydu. Orada uzun süre kalacaktı. Bunu biliyordum. Bu yüzden onu bırakamazdım."

Ellerimi birleştirdim ve gözyaşlarım akmaya başladı. Alex bunun ne anlama geldiğini anlamadı. Mesele sadece yavru kediye almak değildi. Mesele, onunla bağ kurmasıydı. Kendini hissetmesine izin vermesi.

"Ama yardım etmelisin. O sadece benim değil. O bizim."

Sözleri kalbimi heyecanlandırdı. "Yardım edeceğim."

"Pazartesi gidiyorum. Sen burada kalmalısın."

"Tamam."

"Hedge'in mobilyalarını çizmesine izin

verme." "Ne?"

"Sakın..."

"Ona Hedge mi ad verdin?"

"Aslında Hedgehog Hedgefund. Bana pahalıya mal olacağını hissediyorum. Ama bunun için çok küçük, o yüzden Hedge'de karar kıldık."

"Alex, o bir kedi."

"Onun bir kirpiye benzediğini söyledin. Bu ona yakışıyor ve o da bunu seviyor. Değil mi, Hedge?" diye sordu, yüzünü çevirip kedi yavrusuna seslendi.

Yavru kedi, ya da Hedge, gözlerini açtı ve sanki onaylamış gibi Alex'in yanağını yaladı. Bu sevimlilik karşısında çılgılık atmamaya çalıştım. Alex'in bundan hoşlanmayacağını hissettim.

"Kahveye ihtiyacım var. Ve bir muffin."

"İkisini de masaya getireyim."

"Tamam. Hedge'i odasına koyacağım ve kuralları gözden geçireceğiz. Onunla bu konuyu zaten konuştum, ama daha sonra tekrar edeceğim."

Dudaklarımı ısırdım.

"Tamam." "Ne?"

"Hedgy'nin bir kedi olduğunu biliyorsun, değil mi? Kediler kuralları pek anlamazlar."

"Hedgy," diye düzeltti. "Ve o çok zeki." Gülümsedi. "Beni buldu, değil mi? Başka birini seçebilirdi, ama biz oraya gelene kadar bekledi ve bize geldi. Bana."

Sonra mutfaktan çıktı, kendiyle oldukça gurur duyuyordu. Kendi kendime güldüm. Bu eğlenceli olacaktı.

Kahve içerken Hedgy iki kez ortaya çıktı, Alex'in bacağına tırmandı ve omzuna atladı. Alex'in doğru davranış ve kurallar hakkındaki dersini dinledim, gülmemeye çalıştım ama Hedgy'yi ikinci kez azarlayıp odasına gidip uslu durmasını söylediğinde başaramadım.

"Şimdi ne var?" Alex bana öfkeyle baktı.

"Hedgy bir kedi, Alex. Kediler kurallara uymazlar ve senin söylediklerini anlamazlar. Tek istediği sana yakın olmak."

Hedgy'yi omzundan indirip kucağıma koydu. "Sana alışması lazım."

"Öyle olacak, ama o seni seviyor. Sen onu kurtardın."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi, ama ona ne düşündüğünü sormadım. Bilmek istediğimden emin değildim.

"Seni yemeğe çıkarmak istiyordum."

"Sorun değil. Onu odasına yatıralım, ortalık sakinleşince uykuya dalacaktır."

"Benim de biraz işim var."

"Sorun değil. Örgümü yanımda getirdim. Hastane daha fazla battaniyeye ihtiyaçları olduğunu söyledi."

"Battaniye mi?"

"Prematüre bebekler için küçük battaniyeler ve bereler örüyorum. Bu hafta birkaç tane örüp götüreceğim."

Kaşlarını çattı. "Yani örgü örüyor, resim yapıyor ve dikiş dikiyorsun." "Eski moda uğraşlar, ama meşgul olmayı seviyorum."

"Eski moda şeyleri seviyorsunuz."

"Evet. En sevdiğim şey, büyükannemin kıyafetlerini yeniden yapıp giymek."

Arkalarına yaslandı, Hedgy'nin kucağına tırmanmasına izin verdi ve kafasını okşadı. "Seksi bluzların gibi," diye onayladı.

"Evet. Ve bazı etekleri. O benden daha uzundu, bu yüzden kolları ve etek uçlarını ayarlamam gerekiyor. Ama onun kıvrımlarını aldım."

Eğilip beni öptü. "O kıvrımları seviyorum."

Ben iç geçirdim. "Sen yokken zorbalıklar başlıyor."

"Gergin misin?"

"Hayır. Küçük grup artık beni ve Rylee'yi görmezden geliyor, bu da rahatlatıcı. Bizden uzak duruyorlar."

"Verity'nin firmadan ayrılabilceğine dair güvenilir bir kaynaktan bilgi aldım." "Öyle mi?"

"Laura bana onunla ilgili bir referans görüşmesi yaptığını söyledi. İşinde iyidir, bu yüzden ona olumlu bir referans verdi. Umarım ayrılır. Onu ofisten gönderebilirim mutlu olurum. Belki o gittikten sonra diğerleri biraz olgunlaşır." Hedgy'nin çenesini gıdıkladı. "Hala kursların herkes için iyi olduğunu düşünüyorum, ama

seni rahatsız etmeyecek olması beni mutlu ediyor." Gözlerini benimkilere çevirdi. "Bunu hak etmiyorsun."

"Kimse hak etmiyor."

"Özellikle sen."

"Neden?"

Kaşlarını çattı. "Kim olduğun için, Magnolia. Herkes seni seviyor. Naziksin, vicdanlısın, işinde iyisin. Çevrendekileri önemsiyorsun. Bu övülmeli, alay konusu olmamalı."

Onun sözlerine gülümsedim. "Bu profesyonel mi yoksa kişisel görüşün mü?"

"Profesyonel. Kişisel görüşüm çok daha... *kişisel*."

"Öyle mi?"

Gülümsedi, Hedgy'yi yanındaki kanepeye koydu ve beni kucağına çekerek bacaklarımı onun bacaklarının üzerine attı.

"Daha önce söylediğim her şeysin, ama aynı zamanda seksi, komik, esprili. Sinir bozucu. Seksi."

"Bunu zaten söylemiştin."

"Tekrar edilmeye değer. Hiçbir kadını seni istediğim kadar istememiştim. Sürekli aklımdasın."

Kollarımı boynuna doladım. "Bu doğru mu?"

Beni öptü, dudaklarımı yumuşakça okşadı. "Evet, doğru. Tartışmasız."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi, aramızdaki sıcaklık arttı. Kalçalarımı daha sıkı kavradı, aramızda ereksiyonu büyüdü. Beni kendine çekti, ağzımı kapattı, dilimle dilini okşadı. O benim kalçamı avuçlarken ben inledim, sonra aramızda küçük bir tüy yumağı kıpırdanırken kıkırdadım, o Alex'in omzuna tırmanırken miyavlayıp mırıldanıyordu. Alex bir an için hareketsiz kaldı, başını geriye atarak sabrını buldu.

"Bundan sonra böyle mi olacak? Bir kedi tarafından engellenmek mi?" diye sordu kuru bir sesle.

Dizinden kayarak indim. "Onu odasına götüreceğim. Sen işine bak."

"Seninle uğraşmayı tercih ederim."

Göz kırptım. "Bekleyeceğim bir şey oldu."

Ofisine kadar yol boyunca homurdandı. Yavru kediye besledim ve okşadım, ama Hedgy'yi yere indirir indirmez, açık kapıya koştu, koridorda kayboldu ve Alex'in uyarısını duydum. "Hayır! Aşağı! Hedge, dedim ki... Lanet olsun, yüzümü yalamayı ve o cehennem gibi sesi çıkarmayı kes."

Birkaç dakika sonra, içeriye bir göz attım ve onları yalnız bıraktım. Hedgy, Alex'in omzundaydı ve gözleri çoktan kapanmıştı. Alex pes etmiş, dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Hedgy mutlu görünüyordu. Alex ise boyun eğmiş gibiydi.

Ama beni onu almaya çağırmadığını fark ettim.

On sekizinci bölüm

MAGNOLIA

"Bu gece çok güzel olduğunu söylemiş miydim?" Alex masanın karşısından bana bakarak sordu.

"Son birkaç dakikada değil," diye gülümseyerek cevap verdim. Ben randevumuz için giyinip oturma odasına girdiğimden beri çok konuşkandı.

"Benim hatam. Muhteşemsin. Elbiseni çok beğendim." Kollarımdaki ipek kumaşı düzelttim.

"Teşekkür ederim."

"Rengi muhteşem."

"Kırmızıyı pek giymem."

"Giymelisin. Ve onu yatak odamda yerde görmek için sabırsızlanıyorum." Göz kırparak durakladı. "Eğer o kadar ileri gidebilirsek. Oturma odası benim dayanabileceğim kadar olabilir."

"Kes şunu," diye mırıldandım, her saniyesinden zevk alarak. "Fermuar nerede?"

"Ne?"

"Fermuar. Çok güzel, yırtmak istemem." "Sol tarafta."

"Anladım." Menüyü eline aldı. "Tatlıyı sipariş etmeden önce sana yemek yedirmem lazım. Ne iyi görünüyor?" Kalın kağıdın üzerinden baktı. "Senin dışında mı?"

"Sanırım proteine ihtiyacım var."

"Harika fikir. İki kişilik biftek olsun."

Tatlıyı neredeyse bitirmişken bir adam masamıza yaklaştı. Alex onu görür görmez omuzları gerildi ve gerginliğini hissettim. Kahvemizi bitirirken elimi tutuyordu ve elimi daha sıkı tutmaya başladı. Yüzü ifadesizleşti.

Adam durdu ve sahte bir şaşkınlıkla seslendi. Elini uzattı. "Alexander. Seni görmek ne güzel."

Alex dudaklarını büzdü ve uzattığı eli baktı. Bir an için elini sıkmayı reddedeceğini sandım, ama sonra ayağa kalktı ve uzattığı eli kısa bir süre sıktı. "Terry," diye mırıldandı.

Şaşkınlıkla baktım. Bu üvey kardeşi.

"Bizi tanıştıracak mısın?" diye sordu Terry, beni işaret ederek.

"Tercih etmiyorum. Ama Magnolia, bu Terry."

Elini uzattı. "Kardeşi." "Üvey kardeşi," diye düzeltti Alex.

Terry'nin elini tuttum, nemli avucuna yüzümü buruşturmamaya çalışarak. İyi görünümlüydü ama Alex'in zarafeti ve imajından yoksundu. Çenesi daha zayıftı, gözleri birbirine çok yakındı ve takımı Alex'in vücuduna tam oturan takım gibi ona uymuyordu. Saçları koyu renkti ama dökülüyordu ve cildi kırmızımsı bir tonu vardı.

"Seni dışarıda görmek beni şaşırttı," dedi Terry. "Toprakla oynayarak saklanmıyorsun."

Gözlerimi devirmeden edemedim. Bu ailenin nesi vardı böyle?

"Burada ne yapıyorsun, Terry?" diye sordu Alex, onun sözlerini görmezden gelerek.

"Tabii ki akşam yemeği yiyorum. Bu akşamki randevum tuvalette." "Bu akşam mı?" Alex tekrarladı. "Seninle birlikte olmaya ancak bu kadar dayanabiliyorlar mı?" Terry gözlerini kısarak baktı. "Bağlanmaktan hoşlanmam."

Gölmek istedim. Terry ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi, dudaklarında neşeli, şeytani bir gülümseme belirdi. "Dur biraz. Annem yeni sekreterinin adının Magnolia olduğunu söylememiş miydi? Asistanla yatıyorsun, değil mi Alexander?"

Alex peçetesini masaya fırlattı ve Terry'ye yaklaştı. "Bir kelime daha edersen Terry, seni arkaya götürüp sana asla unutamayacağın bir ders veririm. Bayandan özür dile." Durdu, ellerini beline koydu. "*Hemen.*"

"Bana dokunursan, seni dava ederim."

"Dön ve git. Yoksa sana dokunmaktan daha fazlasını yapmamı göze al. İşimi bitirdiğimde, seni benim oynadığımı sandığın o toprak yığınlarından birine gömecekler." Yaklaşarak bir şey söyledi.

Terry'nin yüzü soldu, geri adım attı ve başını salladı. "Hiç şaka kaldıramazsın, değil mi kardeşim?"

İki adam birbirlerine öfkeyle baktılar, düşmanlıkları belliydi. Ayağa kalktım. "Alex, gidebilir miyiz?"

Hemen yanıma geldi. "Tabii ki."

Terry seslendiğinde dönüp uzaklaşmaya başladık. "Anneme birbirimizle karşılaştığımızı söyleyeceğim."

"Onu ezip geçmemen ne yazık," dedim.

Alex bana baktı ve gülmeye başladı. Beni sıkıca yanına çekti. "Ah, Magnolia. Teşekkürler."

Ona daha da yakınlaştım. Onu güldürmeyi seviyordum.

Ertesi sabah uyuyakaldım, yatak çöktüğünde ve Alex alnıma bir öpücük kondurduğunda uyandım. "Günaydın, uykucu."

Parlak sabah ışığında gözlerimi kırptım. Alex'e, omzundaki her zamanki kamburuna gülümsedim. "Oğlanlar uslu duruyor mu?"

Alex güldü. "Kahve yaptım. Berbat oldu. Seninkinden istiyorum." Elini uzattı ve Hedgy'yi gıdıkladı. "Ve kedi yavrusu da bizimle birlikte babanı ziyarete gelecek. Tesisi aradım ve izin verildiğini söylediler. Babanın hayvanları sevdiğini söylemiştin."

"Oh."

Eğilip beni öptü. "Aynı kurallar geçerli. Eğer iyi bir gün değilse, giderim."

"Tamam."

Vardığımızda gergindim. Babam odasında oturmuş pencereden dışarı bakıyordu. İçeri girdiğimizde nadir görülen gerçek bir gülümsemeyle gülümsedi. "Merhaba Maggie Mae."

Ona sarıldım, kucakladım ve onun da bana sarıldığını hissettim. "Merhaba baba."

Duygularımı bastırmaya çalışarak geri çekildim. Gözlerimi sildim. "Baba, bu benim, ah..." Tereddüt ettim, ama Alex yanıma geldi.

"Merhaba efendim. Ben Alex, Magnolia'nın erkek arkadaşıyım."

"Alex," dedi babam, elindeki tüylü topu daha çok ilgisini çekmiş bir şekilde. "Bu kim?"

"Kirpi."

Babam kaşlarını çatı. "Garip bir isim, ama ona yakışıyor."

Alex yanına oturdu ve babasının, Alex'in ellerinde mutlu olan Hedgy'yi okşamasına izin verdi. "Ben de öyle dedim. Magnolia pek etkilenmedi."

Babam ona baktı. "Onu etkilemek çok zor."

Alex bilgece başını salladı. "Deniyorum. Belki bana birkaç ipucu verebilirsin."

Babam güldü. "Oğlum, bunu kendin çözmelisin." Babam ikimizi sırayla baktı. "Ama bence iyi gidiyorsun."

Alex gözlerime bakarak göz kırptı. "Umarım öyledir, efendim."

Babam güldü. "Efendim yeter. Bana Dan diyebilirsiniz." Bir süre durdu, kedinin çenesini kaşıdı. "Nasıl tanıştınız?"

Alex boğazını temizledi. "Ofiste." Tereddüt etti. "Ben onun patronuyum."

Babam ikimizi sırayla baktı. "Öyle mi düşünüyorsun? Ben de hep patronun ben olduğumu düşünürdüm. Maggie Mae bana öyle düşünmeme izin verirdi."

Alex şaşkın görünüyordu.

Babam güldü. "Anlayacaksın. Eninde sonunda."

"Sana kek getirdim baba," dedim, üçünü görünce ağlamamaya çalışarak. Hedgy, babamın kucağına tırmanmış ve göğsüne kadar çıkmıştı. Babam onu bir eliyle tutarken, diğer eliyle okşuyordu. Alex ise onları dikkatle izliyor, gerekirse ikisini de yakalamaya hazırdı.

"Çay ister misin?" diye umutla sordu.

"Gidip çay yapayım." Kapıda durup onlara baktım.

"Söylesene Alex, patron olduğun ofisinde ne iş yapıyorsun?" "Peyzaj mimarı."

"Etkileyici. Kızımınla ciddi misin?" Alex bana baktı.

"Ciddiyim."

"Güzel."

Onları sohbetlerine bıraktım.

Akşam yemeğinde Çin yemeği yedik. Yemek sırasında sessizdim ve Alex masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "İyi misin, Magnolia?"

"İyiyim. O iyi giderken onu bırakmak her zaman biraz üzücü oluyor."

Anlayışla başını salladı. "Seni çok seviyor."

"Ona karşı çok iyi davrandın."

"Çok zeki ve konuşması kolay biri. Onunla tanıştığıma sevindim." Bir süre durdu. "Beklediğimden daha yaşlıymış."

"Beni doğurduklarında kırk yaşındaydı." "Ah, geç doğmuş bir bebek."

"Ben biraz sürpriz oldum." Ona gülümsedim. "Ve Hedgy'yi çok sevdi."

Alex güldü. "Hedgy, Dan'in ona verdiği ödülleri çok seviyordu. Küçük hain, yemekle satın alınabilir."

"Tepsiyi geri götürdüğümde ikiniz ne hakkında bu kadar ciddi konuşuyordunuz?"

Gülümsedi. "Özel."

Gözlerimi devirdim. "Dün geceki karşılaşmadan daha iyi."

Kaşlarını çattı. "Bunun için üzgünüm. Terry kaba ve terbiyesiz biri."

"Ondan çok hoşlanmıyorsun."

"Onun temsil ettiği şeyleri sevmiyorum. Yalanlar, adaletsizlik ve herkesten üstün olduğunu düşünen tavırları

"Yüzü karardı. "Ve ağzından çıkanlardan hoşlanmadım."

"Umurumda değildi."

"Ben umursadım. O kaba ve terbiyesiz. Paranın insana sınıf kazandırdığını düşünüyor. Yanılıyor. Senin küçük parmağında bile onun asla sahip olamayacağı kadar sınıf var." Bir süre durdu. "Demek istediğim..."

Ben güldüm. "Sorun değil, Alex. Zengin değilim. Bunun farkındayım. Hiç zengin olmadım, ama mutluyum." Tabağımı ittim. "Senin zenginliğin seni çok mutlu etmediğini düşünüyorum."

"Hayır, olmadı. Anneme ne yaptığını gördüm. Ne kadar çok şeyi olursa olsun, daha fazlasını istiyor. Terry de aynı. Onların aksine, ben insanları sahip olduklarına göre yargılamam. Paramı kazanmak için çok çalışıyorum ve bunun faydalarından yararlanıyorum, ama hayatımı bu yönetmiyor."

Tezgahın üzerinde birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı ve onları ağzına götürerek parmak eklemlerimi öptü. "Beni inanılmaz mutlu ediyorsun Magnolia. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bir kuruşum olmasa bile. Senin gülümsemen bile benim için milyonlarca dolar değerinde."

Nefesim kesildi. "Beni yatağa götür, Alex."

Ayağa kalktı ve beni kollarına aldı. "Ve bu paha biçilemez."

BANE

Otel kapısını açtım ve süite girdim. Karanlık ve sessizdi, aynı atmosferi hissettiğim apartman dairesinin kapısını açtığım günleri hatırlattı bana. Son birkaç gündür, apartman dairesine girdiğimde daha aydınlık ve canlıydı.

Hepsi Magnolia'nın varlığı yüzündendi — ve Hedgy dediğimiz sorun çıkaranın.

Ben bile bu sevimli isme kapılmıştım. Küçük haylaza çok yakışıyordu.

Ceketimi sandalyenin üzerine attım, buzdolabından bir şişe su aldım, kanepeye oturdum ve başımı geriye yasladım.

Sadece birkaç günlüğüne gitmiştim, ama daha önce hiç yaşamadığım bir özlem hissettim. Seyahatte ya da evde olmamın hiçbir önemi yoktu. Her yer aynıydı. Oturmak için bir oda, uyumak için bir yatak, çalışmak için bir masa. Ama bu sefer özleyeceğim biri vardı.

Ve lanet olsun, Myers'ı özliyordum. Ve Magnolia'yı.

Aynı kişi olsalar da, benim için her ikisinin de zihnimde ve kalbimde ayrı bir yeri vardı. Toplantılarda yanımda olmasını özliyordum. Sormadan ihtiyacım olan bilgileri bana sessizce vermesini. Detaylara gösterdiği özeni. Hoş tavırlarını. Müşteriler onu seviyordu. Nazik ve sıcakkanlıydı, beni rahatlatıyordu. Orada olduğunu ve beni desteklediğini bilmek, iş hayatımda beklenmedik bir avantajdı. Benim için vazgeçilmez hale gelmişti. Ve ara sıra yaşanan kaoslara rağmen, ya da belki de bu kaoslar yüzünden, ofisimi onsuz hayal edemiyordum.

Kişisel olarak da o benim için bir armağandı. Onu planlamamıştım. O, benim kaçınacağım her şeydi. Tatlı, sıcak, sevgi dolu. Sevimli ve sevimli. Bana bir şeyler hissettirdi. Onun şakalarına, daha önce hiç bu kadar güldüğümü hatırlamadığım kadar güldüm. Onun için endişelendim. Etrafta olmadığına onu özledim. Ve ondan önce hiçbir kadını bu kadar istememiştim.

Gözlerimi ovuşturdum, ceketimin cebinden telefonumu çıkardım ve onu aradım. Nefes nefese ve tatlı bir sesle cevap verdi.

"Merhaba!"

Kıkırdadım. "Myers. Ne yapıyorsun?"

"Hedgy ve ben saklambaç oynuyorduk. Beni bulmakta çok başarılı." Aynı anda gülerek çığlık attı. "Beni yakaladın!"

Onunla birlikte gülmek zorunda kaldım. "Beni videoya al."

Kameralarımızı açtık ve ekranı onun yüzü doldurdu. Hedgy omzunda kıvrılmış duruyordu. "O bayıldı," dedi gülümseyerek. "Keşke ben de o kadar çabuk uyuyabilsem."

"Geçen gece uyudun," diye sırtarak cevap verdim. "Seninle işim bittiğinde." Gözlerini devirdi. "Uslu dur. Ne zaman eve geliyorsun? İşlerini hallededildin mi?"

"Yarın sabah. Uçuşlarımı değıştirebilir misiniz?" "Bir dakika."

Koridordan aceleyle ofisime girip masama oturduğunu izledim. Ekranı bakarak klavyeye basarken yüzü ciddi idi. "Sizi bindirebileceğim bir uçuş var, ama yine de bir aktarma var. Calgary'de iki saatlik bir aktarma."

"Yine de bir gün erken eve varırım. Değıştirin lütfen," diye ekledim. "Ne kadar nazıksın."

"Beni eve götür yeter, Magnolia," emrettim. "Seni özledim." Bir duraklama oldu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ve cuma günü izin al. Tüm hafta sonu seninle olmak istiyorum." "Tamam."

"Zorbalığa karşı toplantı nasıldı?"

"Çok bilgilendiriciydi. Ve haklıydın. Verity istifasını verdi ve toplantıya gelmedi. Onun arkadaşları çok daha hoştu."

"Grup zihniyeti," diye onayladım. "Evet."

Magnolia esnedi ve ben saate baktım. "Saat sekizde akşam yemeğim var. Yemek bittiğinde sen çoktan uykuya dalmış olacaksın. Havaalanından seni ararım. Yeni uçuş bilgilerini aldım."

"Bir gün erken eve geldiğine sevindim."

"Ben de." Bir süre durdum. "Beni bekle."

"Bekleyeceğim."

Ertesi gün uçuş saatine kadar saatler yavaşça geçti. Uçuş bir saat rötar yaptı, ben de kahvemi yudumlarken Myers'a mesaj atarak zaman geçirdim.

Umarım benim için hazırsındır, bebeğim. Seni çok özledim, yazdım.

Öyle mi? diye gülümseyen bir emoji ile cevap verdi.

Evet. Uçağım 8'de inecek. 8:30'da evde olacağım. Çıplak olarak yatağında beni bekle.

Uçuşlarını ben ayarlıyorum, Bane. Ne zaman ineceğinizi biliyorum. 8:30'a kadar oraya varmanız imkansız, 9 olacak. Ben ısınırım.

SAÇMALAMA. O amcık benim.

Senin sahiplenici tavrına kızmam gerekirdi. Ama kızmıyorum. Tıraş oldum.

Bu görüntüyü paylaştığın için teşekkürler.

Her yeri.

Tanrım. Şimdi havaalanı salonunda, sertleşmiş bir şekilde duruyorum. Ayağa kalkamıyorum, yoksa karşımdaki nazik yaşlı bayanı korkuturum.

Belki de gösteriden hoşlanır. Ona seksi bir göz kırp.

Göz kırpmalarım seksi mi?

Seninle ilgili her şey seksi. Döndüğünde bunu kanıtlayacağım. Dudaklarımın süper pürüzsüz olmasını sağlayacağım. Hepsi.

Sikim az önce zıpladı ve masaya çarptı. Sanırım yaşlı bayan bana seks mesajları attığını biliyor.

Sen başlattın.

Ve ben bitireceğim. Saat 9'da çıplak ol.

O.K. Corral'daki silahlı çatışma gibi geliyor.

Oh, Myers, çok sayıda silahlı çatışma olacak. Sadece farklı türden. Hazır ol.

On Dokuzuncu Bölüm

BANE

Fırtına nedeniyle son uçağım rötar yaptı ve aktarma sürem dört saate çıktı. Araba apartmana vardığında saat sabahın birini çok geçmişti.

"Pazartesiye kadar sana ihtiyacım olmayacak," diye Darryl'a haber verdim. Şaşırmış görünüyordu. "Bir gün izin mi alıyorsun?"

"Evet."

Gülümsedi. "Çok iyi. İyi hafta sonları."

Asansörde sabırsızlanıyordum. Apartmanın kapısını açtım ve yine birinin beni beklediğini hissettiğim tuhaf bir duyguya kapıldım. Magnolia'yı kanepede kıvrılmış, Hedgy de onun kalçasında uyurken buldum. Beni görünce uyandı, ayağa kalktı, gerindi ve bana küçük bir miyavlama sesiyle selam verdi. Onu kucağıma aldım, bana sokulması beni eğlendirdi. Sehpaya oturdum ve Magnolia'ya baktım. Benim tişörtlerimden birini giymişti, saçları yüzünün etrafındaki deriye koyu bir şerit gibi uzanıyordu. Bir elini yanağının altına koymuştu ve rahat görünüyordu.

Eve kadar yol boyunca yarı sertleşmişim, kapıdan girer girmez onu sikmeyi planlıyordum. Ama ona baktığımda, bir şefkat dalgası beni sardı. Ona bakma, onu koruma ihtiyacı, hissettiğim tüm fiziksel arzuları bastırdı. Onu dikkatlice kanepeden kaldırdım, odama taşıdım ve yatağa yatırdım. Hareket etti, gözleri açıldı ve dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi.

"Eve geldin," diye fısıldadı.

Kafasına bir öpücük kondurdum. "Evet. Uyumaya devam et. Hemen geliyorum."

Sessizce iç çekerek gözlerini kapattı. Banyoya gidip hızlıca duş aldım, sıcak su yorgun kaslarıma değince kendimi daha iyi hissettim. Odama geri döndüğümde, gördüğüm manzara beni gülümsetti. Magnolia yanına kıvrılmış, başının üstüne Hedgy'yi koymuştu.

Onun yanına uzanırken gülümsedim ve o da bana sokuldu. Yavru kedi hemen kalktı, yanıma geldi, arkasını döndü ve boynuma sokulup yüksek sesle mırlamaya başladı.

Planlarım suya düşmüştü. Umduğum hiçbir şey gerçekleşmeyecekti, ama garip bir şekilde mutluydum. Daha önce hiç yaşamadığım bir ev hissi beni sardı. Garip bir duyguydu, ama hoşuma gitti.

Gözlerimi kapattım ve uykuya daldım.

Sabahın erken saatlerinde uyandım, vücudum yanıyordu ve Magnolia'nın ağzının benim aletimi sardığını, beni tahrik ettiğini inanılmaz bir şekilde fark ettim.

Eğildim, saçlarını ellerimle kavradım ve adını inleyerek söyledim. O da emdi, penisimi yaladı.

"Günaydın," diye fısıldadı ve beni titretti.

"Artık öyle," diye nefes nefese söyledim, o beni derinlemesine alırken, emişi ve boğazının etrafımdaki hissi beni alt üst etti.

Saçlarını nazikçe çektim. "Seni özledim." Beni yuttu ve ben sırtımı yataktan kaldırdım. "Bunu özledim. Tekrar yap, bebeğim. Lütfen."

O da yaptı ve ben zevkle inledim.

"Bunda çok iyisin," diye mırıldandım.

O bir ses çıkardı, penisimin etrafındaki titreşim zevki daha da artırdı.

"Üzerime otur," dedim. "Seninle oynamak istiyorum."

Beni bırakmadan hareket etti, beni emmeye devam ederken gövdem üzerine oturdu. Benim için ıslanmıştı, tatlı merkezi sıırılsıklam ve parıldıyordu. Klitorisini okşadım ve o benim penisin etrafında inledi. Onunla oynadım, iki parmağımı soktum, başparmağımla sert yumruğunu okşadım. Parmaklarıma karşı itti, kendini tatmin etti.

"İstedliğini al, bebeğim," diye övdüm. "Benim için boşal. Ben boşalana kadar beni em. Aynen böyle." Başımı yastığa bastırdım, kendimi onun mükemmel ağzına yaklaştırdım. "Evet. Aynen. Böyle."

O titremeye başladı ve ben hareketlerimi hızlandırdım. O benim testislerimi avuçladı, onlarla oynadı, beni hiç olmadığım kadar derine götürdü ve orgazmım beni vurdu. Güçlü. Sert. Bir volkan gibi içimden patlayarak, yoluna çıkan her şeyi yok etti. Onun ağzına boşaldım, onun adını inleyerek, onu överek, küfrederek, kalçalarını kavrayarak ve sonra o beni yavaşça serbest bıraktığında, onu ağzıma çekip iyiliğini karşılıklı olarak ödedim. Kısa süre sonra, o çığlık atıyordu, misk kokulu boşalması ve vahşi sesleri ağzımı ve odayı dolduruyordu. Onu kilitledim, ağlayana kadar göğsüme bastırdım, bana yalvararak, çökmeden önce ikinci kez boşaldı.

Ağır ağır nefes alıyorduk. Dağınaktık. Etrafımızdaki yatak felaket durumdaydı. Lambayı devirmiş, çarşafı yataktan çekmiş ve birkaç yastığın nerede olduğunu bilmiyordum.

Mükemmeldi.

"Hoş geldin," diye mırıldandı.

Onun kıvrımlı kalçasına bir öpücük kondurdum, derisini çekip bir iz bıraktım. Neden onunla bunu yapmaktan hoşlandığımı bilmiyordum, ama hoşuma gidiyordu.

"En iyi eve dönüş," diye cevap verdim.

Benden yuvarlandı, dönüp göğsüme kıvrıldı ve gözlerime baktı. Gözleri nemliydi, saçları dağınaktı ve dudakları şişmişti. Ağzının köşesinde küçük bir sperm izi vardı.

Dudaklarını okşadım. "Merhaba, Maggie canım."

Gülümsedi, gözlerindeki ifade o kadar yumuşaktı ki, içinde boğulabilirdim.

"Merhaba,

Alex'im." "Seni

özledim."

"Ben de."

"Hedgy nerede?"

"Onu besledim ve kapıyı kapattım. Seni kontrol etmek için geri döndüm ve uyandığını fark ettim, en azından bir kısmın. Sana yardım edeyim dedim."

"Kesinlikle öyle yaptın."

"Sen de fena değildin."

Gülerek parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Duş alıp kahvaltıya çıkmaya ne dersin?"

"İyi olur. Ama ofis konusunda emin misin?"

Onu ters çevirip, üzerinde durdum. "Evet. İkimiz de bugün izin alıyoruz ve hafta sonunu birlikte geçireceğiz."

"Oh. Bugün eve gideceğimi sanıyordum."

Eğilip onu öptüm. "Hayır." Ona evinin burası olduğunu söylememek için tüm gücümü kullandım. O konuşmaya hazır değildim.

Henüz.

Kollarını boynuma doladı. "Tamam."

Magnolia ile geçirdiğim hafta sonu gibi bir hafta sonu daha önce hiç yaşamamıştım. Pazar gününe kadar daireden çıkmadık, sadece birbirimizin yanında olmaktan mutluyduk. Hedgy çok eğlenceliydi, yaptığı şakalar beni sık sık güldürüyordu. En sevdiği uyku yeri boynumun, kolumun kıvrımı veya göğsümün üstüydü ve onu oradan kaldırmaya çalışmaktan vazgeçtim. Magnolia onu

kısırlaştırılması için ayarlamış ve ilk aşılarını yaptırmıştı.

"Sonrasında çok uykulu oldu," dedi bana. "Ama veterinerde çok usluydu. Herkes ismine güldü ve çok sevimli buldu."

"Söylemiştim," dedim ona.

Onu kaldırdım, yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Topların için üzgünüm, küçük haylaz. Ama bu olması gereken bir şey."

Beni inceledi, sonra burnumu yaladı, bu da beni güldürdü.

Hayatım boyunca bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum.

Pazar günü, babasını ziyarete gittik. Bir önceki hafta kadar iyi bir ziyaret olmadı. Magnolia'yı hatırlamıyordu, Hedgy ile ilgilenmiyordu ve bana neredeyse hiç bakmadı. Onu babasıyla bırakıp, otoparkta onu bekledim. Hedgy kucağımda uykuya daldı ve ben de ihmal ettiğim e-postaları cevapladım.

Kısa bir süre sonra Magnolia yolcu kapısını açtı, içeri kayd ve üzgün görünüyordu.

"Acele etme," dedim ona.

"Uyuyakaldı. Hemşiresi Gladys, bu hafta bunu sık sık yaptığını söyledi. Birkaç gün sonra ziyarete gelip nasıl olduğunu göreceğim."

"Tamam."

"Beni bırakabilir misin?"

Dönüp ona baktım. "Nereye?"

"Evime. Çamaşır yıkamalıyım, işe hazırlanmalıyım. Sandviçler için eti kızartmalıyım."

"Bütün bunları apartmanda da

yapabilirsin." "Apartmanda sonsuza kadar

kalamam."

Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. "Neden?"

Bana deliymişim gibi baktı. "Bence bunun için hazır değiliz. Sonuçlarını düşündün mü?"

Düşünmemiştim, ama aslında umurumda da değildi. "Ne önemi var ki?"

Aynı anda düşünceli, üzgün ve endişeli görünüyordu. Derin bir nefes aldı "Senin için belki önemli değildir, Alex. İşler yolunda gitmezse, senin için hiçbir şey değişmez. Hala işin, evin ve hayatın olacak." Ben itiraz etmeden önce elini kaldırdı. "Ben ise işsiz kalırım, gidecek yerim olmaz ve hayatım felaket olur."

"Sana bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?" diye kaşlarını çatarak sordum. "Seni kovup, iyi olduğundan emin olmayacağımı mı?"

"Bilmiyorum."

Döndüm ve elimi çenesine koydum. "Asla. Ve bizi ayıracak hiçbir şey olmayacak. İşlerin devam etmesini istiyorum Magnolia. Biz harika bir takımız. Beni güldürüyorsun. Beni mutlu ediyorsun. İkisine de alışkın değilim. İş yerinde ve evde bana karşı tavrını seviyorum." Uzun bir nefes verdim. "Ama temkinli olmak istemenizi anlıyorum."

Hayatında çok şey kaybetmişti. Ailesini, evini, güvenliğini. Ona tüm bunları ona vermek istediğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Hayatımda ilk kez, birine değer vermek, onun yanında olmak istedim. Bana güvenmesini istedim.

"Bu konuda tecrübesizim," diye itiraf ettim. "Sana hislerimi nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Ama senin benimle olmanı istiyorum." Bir süre durdum. "Lütfen."

"Ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum." "Yavaş yavaş ilerleyebilir miyiz?" diye sordu bir süre sonra.

"Bundan nefret ederim." Elini kaldırıp öptüm. "Ama evet."

Kıkırdadı. "Her zaman çok sabırsızsın."

"Lütfen seni evine götürüp ihtiyacın olanları alayım. Yarın akşam işten sonra eve gidebilirsin." En güçlü kozumu oynadım. "Hedgy seni çok özleyecek."

Gözlerimi ona dikerek baktım, ama ben kazandım.

"Tamam, yarın akşam eve giderim."

Ona kediciciği verdim ve arabayı sürmeye başladım. Ama gülümsememi engelleyemedim.

Pazartesi sabahı Darryl bizi aldı ve Magnolia ondan ofisten iki blok ötede bırakmasını istediğinde gülmemeye çalıştım. Ondan uzaklaşırken arkama baktım ve onun bu kasvetli havada yürüdüğünü düşünmekten nefret ettim. Sonra başımı salladım, onun yetişkin bir kadın olduğunu, şemsiyesi olduğunu ve kendine bakabilecek kadar yetenekli olduğunu fark ettim. Yine de, ofise geldiğini duyana kadar rahatlayamadım. Kısa bir süre dışarı çıktı ve kahvemi getirip masanın üzerine koydu.

"Yeni ısıtıcı bu hafta gelecek," dedi. "Geciken sipariş nihayet geldi."

"İyi," diye homurdandım, bilgisayarıma bakarak.

"Ne oldu?"

"Çalışma saatleri içinde dokunmama kuralı ne kadar katı?" diye sordum. Bu sabah kahvaltıdan sonra bana bir kurallar listesi vermişti. Çalışma saatleri içinde dokunmak, öpüşmek ve cinsel yaklaşımda bulunmak yasaktı. Yeni kuralları sevmemiştim, onun haklı olduğunu bilsem de. "Yani, benimle eve gelmiyorsun, seni sadece gündüzleri görebiliyorum ve seni öpemiyorum bile mi?" Parmağımla keskin bir dokunuşla bir e-postayı sildim. "Adil görünmüyor."

Alçak bir kıkırdama duydum ve başımı kaldırıp ona sert bir bakış attım. "Bu kadar komik olan ne?"

Masayı dolaşıp yüzümü avuçladı. "Sen komiksin, Bane. En sevdiği oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi davranıyorsun." Eğilip beni öptü, dudakları benimkilerle yumuşak bir şekilde birleşti. Kalçalarını kavradım, ona karşılık öptüm, tadı duyularımı uyandıran bir afrodisyak gibiydi. Göğsümün derinliklerinden inledim ve onu kendime doğru çektim, ama o geri çekildi.

"Ara sıra öpüşebiliriz," diye taviz verdi. "Ve istersen akşamları görüşürüz."

"Her zaman istiyorum," diye ısrar ettim, ona uzanarak.

O ellerimden kaçtı. "Kahveni iç. Yirmi dakika sonra toplantın var."

Sonra kalçalarını sallayarak uzaklaştı. Bugün pantolon giymişti. Brokar yelek ve dantelli bluzla. Kıyafeti beni etkilemişti.

O bana bir şey yaptı. Ve

ben mahvolmuştum.

Öğle vakti geldiğinde, ruh halim çok kötüydü. Sabahki toplantım tatmin edici olmamış ve sinir bozucu geçmişti. Müşteri isteklerinde ısrarcıydı ve gerçek şu ki, fikirleri korkunçtu ve asla işe yaramayacaktı. Anderson, zaten onaylanmış tasarıma "düzeltmeler" yapmak istediğini söylediğinde neredeyse kendini kaybediyordu ve ofis binasının yanındaki labirentle ilgili vizyonunu anlatırken sakın kalmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Ortadaki Zen bahçesi ve istediği ağaç türleri de dahil. Bunların hiçbirisi Kanada'nın bu bölgesinde yetişmezdi. Ayrıca labirent veya Zen bahçesi için yeterli alanı da yoktu. İsteddiği bitkilerden birinin sürekli sulanması gerektiği için sadece bakım maliyetini açıklamaya çalıştım, ama dinlemek istemedi. Toplantı, iki tarafın da memnun olmadığı ve benim imkansız bir görevle karşı karşıya kaldığım bir şekilde sona erdi. Ona istediğini vermeden, istediğini vermek. Bu beni çok yoracak bir görevdi.

Sonra üçümüz bir araya gelerek bütçeleri, personeli, ofis sorunlarını ve bir işi yürütmenin getirdiği diğer tüm baş ağrıtıcı konuları gözden geçirdik. Ofisime döndüğümde, Myers'ın masasında olmadığını fark ettim. Sandviğim ve yanında

yanında oldukça sıcak bir fincan kahve vardı, bu yüzden uzun süredir yok olmadığını anladım. Orada olup bana gülümsemesi ya da komik selamlamalarıyla beni mutlu etmemesi hoşuma gitmedi. Geri döndüğünde, bir müşteriyle telefonda meşguldüm, bütçelerini ayarlamaya çalışıyordum. Myers taze bir fincan kahve getirdi, yanına bir kurabiye koydu ve kapımı kapattı, sorunu düşünmem için ihtiyacım olan sessizliği bana bıraktı. Kısa bir süre sonra kapımı açtım ve bir yığın dosyayı masasına attım. "Myers, rakamlara ihtiyacım var," diye bağırdım.

O, benim ses tonumdan hiç rahatsız olmamış gibi başını kaldırdı. Artık benden korkmadığını fark ettim. Bu iyi bir şey değildi. Herkes benden korkuyordu ve onun da korkması gerekiyordu, en azından ofiste. Onu tekrar hizaya getirebilir miyim diye düşündüm, ama bunun için çok geç olduğunu hissettim.

Masasının köşesinde her pazartesi olduğu gibi çiçekler vardı. Bugün manolya çiçekleri vardı ve kokuları havayı dolduruyordu. Çiçekler geldiğinde, sinirlenerek gözlerimi devirdim.

"Gizli hayranın çok banal. Sana manolya mı gönderiyor?"

Yaprağı nazikçe okşadı. "Çok güzeller."

"Bence Ty kafayı yemiş. Onun hakkında yeni bir şey öğrendin mi?"

"Hayır. Çiçekçi inatçı. Hatta teslimatçıya rüşvet verip öğrenmeye çalıştım, ama bahşişlerin çok iyi olduğunu, endişelenmeyi bırakıp çiçeklerin tadını çıkarmamı söyledi."

Ben öfkelenmişim. "Ne kadar bilgece bir tavsiye."

Bana el salladı. Arkamı döndüğümde, bana da el salladığını hissettim, ama onu görmezden geldim.

Dosyaları kenara itti. "Bu e-postayı bitirir bitirmez." "Şimdi,"

diye ekledim sert bir bakışla. "Bana rakamları ver, şimdi."

Kalemini aldı.

"Bir kalem!" dedi garip bir sesle. "Bir! Wah-ha-ha!" Sırada dosya klasörleri vardı.

"Üç dosya klasörü!" diye bağırdı, yine tuhaf bir sesle. "Üç! Wah-ha-ha!"

Masasındaki bir şeyi yumrukladı ve elini açtı, ataçlar yağmur gibi yağdı ve masanın üzerinde dans etti.

"Kim bilir?" diye cıvıladı. "Yirmi üç, aşağı yukarı. Yirmi üç ataç! Wah-ha-ha!"

Korkuyla geri adım attım.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordum. "Ne oluyor?" Onun üzerine eğildim, masasına karşı onu sıkıştırdım. Neden *Sesame Street*'teki Kont von Count'u taklit ediyordu ki, hem de çok kötü bir şekilde? "Halüsinojenik bir ilaç mı alıyorsun?"

"Doğru sayılar değil mi?" diye sordu, kafası karışmış gibi görünüyordu. "Hmm. Bir şey talep ederken daha ayrıntılı olmalısın patron."

"Belirli bir sayı dizisine ihtiyacım var, Myers."

"Oh." Durdu, kaşlarını çatarak alnını kırıştırdı. Sonra sırtıttı, gözleri parladı. "Altmış dokuz."

"Ne?"

"Bu senin en sevdiğin sayı, değil mi?" Dişlerini gösterdi. "Altmış dokuz kırbaç..."

Ağzını kapattım. "Bunu bitirirsen, kovulursun."

Avuç içimi yaladı ve başka seçeneğim yoktu. Pes ettim, ona yaklaşp onu öptüm. "Asla altmış dokuz dakika sürmez, değil mi Myers? Tanrı biliyor ki, sikim senin ağzında altı nokta dokuz dakika bile dayanamıyor," diye mırıldandım ve onu tekrar öptüm, sert ve hızlıca. Bu onu susturdu.

Sonra ayağa kalktım. "*Dosyalardaki* rakamları hesapla. Bana çabuk getir."

Kapıyı çarptım ve ona yaslandım. Sonra yüzümü ceketimin koluna gömdüm ve ayakta duramayacak hale gelene kadar güldüm. Birkaç aptalca söz ve biraz alaycılıkla ruh halimi tamamen değiştirmişti.

O benim ölümüm olacaktı. Ama ne güzel bir ölümdü.

Yirminci Bölüm

BANE

O gece onu aradım, telefonu açtığında gülümsedi, nefesi kesilmiş gibiydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Oh, adamı dairemde çıkarıyorum. Gizli hayranım sonunda kendini gösterdi."

"Hiç komik değil, Myers," diye homurdandım. "Umarım şaka yapıyorsundur."

Kıkırdadı. "Bir sandığı karıştırıyordum, içinde olduğunu düşündüğüm bir eteği arıyordum. Ama içinde çoğunlukla büyükannemin kokteyl kıyafetleri vardı." Sesi yumuşadı. "Gelinliği de orada, ayrıca bazı fotoğraflar. Onlara bakarken zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim."

"Anlıyorum. Ödül töreninde giydiğin elbise gibi mi?"

"Evet, o da onunkilerden biriydi."

"Hafta sonu seni en sevdiğim yere yemeğe götürsem ve sen de başka bir elbise giyersin?"

"Oh. Bu harika olur." Sessiz kaldı. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Kıkırdadım. "Senin lezzetli yemek artıkları yedim, Hedgy omzumdan ayrılmadı ve sanırım Bay Impossible için bir tasarım buldum."

"Oh, hepsi harika haberler."

"Ona labirent yapmayacağım, ama ortasında Zen alanı olan duvarlarla çevrili bir bahçe tasarladım. Yine çok daha küçük bir versiyon, ama bakalım memnun kalacak mı."

"Bazen para her zaman gerçekliğe yardımcı olmaz."

Kıkırdadım. "Hiç bina istemiyordu, sadece küçük bir labirent istiyordu. Toronto'da inşa ediyor, kırsalda değil. Yakın zamanda İngiltere'ye gittiğini ve bir kalede gördüğü bir şeyi istediğine karar verdiğini öğrendim. Umarım onu ikna edebilirim."

"Ya ikna edemezsen?" diye sordu.

"O zaman anlaşılmadığımızı kabul ederiz ve o başka birini işe alır. Sözleşmede her zaman benim ayrılmam için bir madde vardır. Aslında firmanın ayrılması için."

"Ah."

"Yarın benimle eve gelir misin?" "Babamı görmeye gidecektim."

"Git gör. Darryl seni götürür ve geri dönerken seni bana getirir. Hazır. Akşam yemeğini getirteceğim."

Tamam.

"Güzel. Ve bu gece burada kalacaksın." Bir süre durakladı.

"Sen olmadan iyi uyuyamadım, Maggie canım. Lütfen."

"Ben de sen olmadan iyi uyuyamadım."

"O zaman kal."

Yine de tereddüt etti.

"Bunun hepimiz için yeni bir şey olduğunu biliyorum," diye onu teselli ettim. "Ama bir yolunu buluruz. Ve kabul edelim ki, iyi bir gece uykusu aldığımda çok daha iyi bir insan oluyorum. Bu da herkes için daha iyi oluyor."

"Sen öyle diyorsan," diye alay etti.

Gülmek zorunda kaldım. "Evet. Ofisin iyiliği için yap bunu, Myers. Benimle kal."

"Tamam, öyleyse."

"İyi geceler, Maggie canım."

"İyi geceler, Alex'im. Tatlı rüyalar." "Sen de rüyamda olursan, öyle olacak."

Telefonu kapattım ve boş yatağıma baktım. Onsuz iyi uyuyamadığımı söylerken yalan söylememiştim. Hedgy kulağımda mırıldanıyor olsa da yatak çok büyük ve boş geliyordu. O da onu özlemişti, daha çok miyavlıyor ve sanki onu arıyormuş gibi etrafa bakınıyordu.

Onun daha fazla kalmasını sağlayacak bir yol bulmam gerekecekti.

Kafamın içindeki küçük bir ses, yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim kelimeleri söyledi. Her gece. Sonsuza kadar.

Ertesi gece, Magnolia akşam yemeğinde sessizdi. Aslında bütün gün sessizdi. Kendine kapanmıştı. Kahve fincanının kenarından onu inceledim, midemde bir endişe çukuru vardı.

"Babanın bu gece daha iyi olduğunu mu söyledin?" diye sordum.

"Evet, daha neşeliydi. Beni tanımadı ama kahve içtik."

"Tamam. İyi." Masadan uzanıp elini tuttum. "Ama bir sorun var."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bugün bana hiç karşılık vermedin. Hiç küstahlık yapmadın. Sandviçini zar zor yedin. Akşam yemeğini az yedin, ben de sana en sevdiğin wonton çorbası getirdim."

O içini çekti. "Aklımda çok şey var."

"Beni mi kastediyorsun?"

Bana hafif bir gülümseme gösterdi. "Şaşırtıcı, biliyorum, ama hayatımda huysuz bir patronumdan başka sorunlarım da var."

"Anlat bana."

Kahvesinden bir yudum aldı. "Grant ve Lily taşınıyorlar. Ona BC ofisinde bir iş teklifi geldi ve kabul etmeye karar verdiler. Evlerini satıyorlar ve yeni sahipleri bodrum katındaki daireyi kızları için istiyorlar." Bardağını masaya koydu, elleri biraz titriyordu. "Dün gece senle telefonda konuştuktan sonra gelip bana söylediler. Yani yeni bir ev bulmak için üç ayım var."

"Magnolia," diye mırıldandım, elini tutarak. "Ben..."

O başını salladı. "Hiçbir şey yapmayacaksın. Yapılacak bir şey yok. Bir gün böyle bir şeyin olabileceğini biliyordum. Bir yer bulacağım. O kadar yerim olacağını sanmıyorum, bu yüzden bir depo da tutmam gerekecek, ayrıca tavan arasında mobilyaları ve kutuları saklayacak bir yere ihtiyacım olacak. Ama sorun yok. Sadece kabullenmeye çalışıyorum."

"Elimden geldiğince yardım ederim," diye ısrar ettim. "Neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü biz ofiste Bane ve Myers'ız, Magnolia ve Alex değiliz. Sen meşguldün, ben de işleri hallediyordum."

"Bir sorunun varsa, ben her zaman Alex'im," dedim kararlı bir şekilde. "Seni üzen bir şey varsa asla beklemek zorunda değilsin."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Öne eğildim ve onu öptüm. "Ne zaman istersen," diye tekrarlardım. "Şimdi ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Seninle olmak yardımcı oluyor." "İyi."

Gülümsemeni tercih ederim."

Çenesini avucuna dayadı. "O zaman beni gülümset."

"Son iş seyahatimde..." Sözlerimi nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışarak durakladım. "Uçuşlarımı değiştirmek için seni aradığımda. Daha önce kimseyi özlememiştim, Magnolia. Eve dönmek için hiç bu kadar sabırsızlanmamıştım." Dudaklarını parmağımla izledim. "Senin sayende burası artık evim gibi geliyor. Burada beni beklediğini bilmek, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar önemliydi."

Gözleri parladı.

"Ve daha önce hiç kimsenin sorunlarıyla, kendileriyle ilgilenmek isteyecek kadar umursamadım. Bunların hepsi benim için yeni. *Sen* benim için yenisin. Bana nasıl tepki verdiğin benim için yeni."

"Bundan nefret ediyor musun?"

"Hayır. Rahatsız edici. Bazen kafa karıştırıcı, ama bir şekilde heyecan verici."

"En beklemediğim anda en güzel şeyleri söylüyorsun, Alex."

"Bu seni gülümsetti mi?"

"Evet."

"O zaman işim bitti."

"Henüz değil."

"Öyle mi?" diye sordum. "Başka ne istiyorsun?" "Beni yatağa götür. Beni becer."

Sıra bana gülümsemeye gelmişti. Onu kucağıma alıp güldüm. "Senin isteğin, benim emrin."

Birkaç gün sonra, ofise girip boş masaya baktım. Myers neredeydi? Labirent müşterisiyle yapılan toplantının nasıl geçtiğini ona anlatmak istedim. Sonunda onu bunun boş bir hayal olduğuna ve benim tasarımlarımı incelemesi gerektiğine ikna etmişim. Uzun uzun konuştuktan sonra, istediğinin imkansız olduğunu kabul etti ve bir başlangıç noktası bulabildik. Yine de, bu tartışma beni yormuştu.

Kaşlarımı çatarak özel ofisime gittim ve masamın altında havaya dikilmiş ve kıvrılan yuvarlak bir popo görünce durdum. Myers'dı.

Yine.

Masaya yaklaştım, diz çöktüm, bir elim ahşap masanın üzerinde, diğeri elim o yuvarlak kıcı dokunmak için kıpır kıpırdı. Okşamak için. Ama iş yerinde profesyonel davranmaya karar vermiştik.

Masamın altında kıvrılmak profesyonelce değildi.

"Yine mi, Myers? Ne yapıyorsun?" diye sabırsızca sordum.

Boğuk bir inilti ve kafasının tahtaya çarpma sesi duyuldu. "Ah."

Gözlerimi kapattım, başımı salladım. Her yerde takılıp düşüyordu.

Sandalyesinden düşüyordu.

Ben centilmenlik yapıp kapıyı açtığımda arabadan yuvarlandı. Zıplamaya çalışırken yatağı bile ıskaladı. Hala hayatta olması bir mucizeydi.

"Myers?" diye tekrar sordum. "Oradan çık."

"Yapamam," diye cevapladı, sesi somurtkandı.

"Neden yapamıyorsun?"

"Sıkıştım."

"*Sıkıştım*," diye

tekrarladım. "Evet."

"Nasıl sıkışıp kaldın?"

"Sanırım kol düğmelerimden biri bir şeye takıldı. Düzeltmeye çalıştığım da saçım bir yere sıkıştı. İkisini de kurtaramıyorum."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Bu tür şeyleri nasıl yapabildiğini

anlayamıyordum. Tekrar kıpırdadı. "Yardım eder misin lütfen?"

Dayanamayıp poposuna bir şaplak attım. "Hiç bitmeyen sorunlar," diye azarladım onu. İyice olsun diye bir şaplak daha attım, sonra yanağını ovuşturdum. O kısım benim içindi.

"Geliyorum," dedim ona, masanın altına eğilip el fenerimi açtım. Vücudunun açısı nedeniyle, yer dar olduğundan hiç yardımcı olamadım.

"Uzan."

O homurdandı ve hareket etti, ben de elimden geldiğince onun üzerinden kayarak önce sıkışan saçı buldum. Tokası çekmece ile kenar arasında sıkışmıştı ve onu çekip çıkarmayı başardım, ama bu sırada kırıldı.

"Oops, üzgünüm."

"Önemli değil."

Parmaklarımla kolunu takip ederek elini buldum ve takılan yeri aradım. "Vay canına, halıya iyice takılmış." Çekince, hızlıca nefes aldığımı duydum.

"Lütfen koparma," diye yalvardı. "Bu benim en sevdiğim saç tokası."

Derin bir nefes aldım ve sabır için dua ettim. Bu benim ikinci hatamdı. Geri çekilip, bluzu yırtılmış olsa da onu ayaklarından sürükleyerek dışarı çıkarmalıydım. İçeride, küçük alanın sınırları içinde sıkışıp ona baskı yaparken, parfümünün kokusunu alabiliyordum. Altımda kıvrımlarını hissedebiliyordum. Penisim ona bu kadar yakın olmaktan hoşlanıyordu. O hareket etti ve ben inledim. "Dur."

Yerimi değiştirdim ve elimden geldiğince nazikçe kolunu çektim. Kıpırdamadı.

"Üzgünüm, Myers. Denedim." Bileğini tuttum ve çektim. Sertçe. Kumaşın yırtıldığını duydum ve eli tahtaya çarptı. O çığlık attı, ben homurdandım ve arkamda dehşete kapılmış bir ses çığlık attı.

"Alexander Donovan Bane. Burada neler oluyor?"

"Siktir," diye mırıldandım ve olabildiğince hızlı geri çekildim. Kafamı vurdum, yine küfrettim, çömelip annemin ağzı açık, normalde solgun teni koyu kırmızıya dönmüş halde durduğunu gördüm.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Myers'ın ayaklarını çekerek onu dışarı sürükledim. Dağınık görünüşünü inceleyerek ayağa kalkmasına yardım ettim. Bluzu yırtılmış, eteğinden çıkmıştı. Saçları omuzlarına dökülmüş, sanki bir kasırgaya yakalanmış gibi görünüyordu. Yüzü kızarmış, rujunu bulaşmıştı. Nefesi hızlıydı.

Sanki sert bir şekilde becerilmiş gibi görünüyordu.

Ben de öyle hissediyordum, özellikle de hala ereksiyonum olduğu için, ama dehşete kapılmış annemin karşısında hızla sönüyordu.

Myers ile benim aramda bakışlarını gezdirdi, gözleri şokla doluydu.

"Sen... sen onu *beceriyor* muydun?" diye sordu. "Sekreterini? Masanın altında mı?"

Ağzımı açıp böyle bir şeyin olmadığını söylemek istedim. Ama Myers, kolunu belime dolayarak konuştu.

"Evet, sevişiyordu. Çok iyi *sevişiyor*."

Annemin yüzündeki kızarıklık kayboldu ve solgunlaştı.

"Alexander, kendini açıkla."

Aniden, kendimi açıklamaktan yoruldum. Yaptığım her şeyi, verdiğim her kararı anneme savunmaktan yoruldum. Onun gözünde hiçbir şey doğru olmayacaktı. Kuşkusuz, bir eşin bana mantıklı davranmamı sağlayacağına dair son fikrini tartışmak için gelmişti.

Ona istediğini vermeye karar verdim.

"Üzgünüm anne. Kapıyı kilitlemeyi unuttum. Maggie Mae buradayken böyle oluyor. Ellerimi kendime saklayamıyorum." Dönüp Myers'ın alnına bir öpücük kondurdum. "Nişanlım gülümsediğinde, her şey yok oluyor."

Sözlerimden kim daha çok şok oldu emin değildim.

Ben mi?

Annem.

Yoksa Myers.

Sandalyeye oturdum, başımı ellerimin arasına gömdüm. Yaptığım şeye inanamıyordum. Söylediğim şeye.

Annem, Myers'ın benim için yeterince iyi olmadığına dair bir sürü saçmalık söyledi ve ben ona gitmesini söyledim. O öfkeyle uzaklaştı ve Myers

bana dönmüş, sakın ve kararlı bir şekilde

"Yakın zamanda tekrar ziyarete geleceğini sanmıyorum."

Sonra koridora doğru yürüdü, benim sözlerime hiç değinmeden.

Ofise girdiğini, kapıyı kapattığını ve sıvı dökülme sesini duydum. Önümdeki masaya yaslandı ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi.

"Zavallı Bane," diye mırıldandı.

Ben homurdandım, onun yumuşaklığına yaslanarak saçlarımın tellerini gıdıklamasını ve parmaklarını boynumda gezdirmesini izin verdim.

"Sana kahve ve Advil getirdim."

Oturup hapları ve kahveyi aldım, kahvenin sade olmasına minnettardım. Şu anda krema ve köpük için uygun bir zaman değildi.

Derin bir yudum aldım, tadı boğazıma takıldı. "Ne oluyor?" diye kekeleydim.

"Brandy," dedi gülümseyerek. "İhtiyacın olduğunu düşündüm." Haksız değildi.

"Bir dahaki sefere
önceden haber ver."

"Senin bana haber
verdiğin gibi mi?"

Yüzümü buruşturdum. Hak etmiştim.

"Yani, bana öyle demen
mi?" "Biliyorum..."

Sanki konuşmamışım gibi devam etti. "Bana nadiren başka bir isimle hitap ediyorsun.

Maggie Mae dediğini duymak, dilimi yutmak üzereydim."

Ona şaşkın şaşkın baktım. Onu şaşırtan bu muydu?

Sonra göz kırptı. "Nişanlı kısmını da ekleyince, neredeyse o anda ölecektim." Başını salladı. "Ne düşünüyordun, Bane?"

Gülmek zorunda kaldım. Çok komikti.

Onu bacaklarımın arasına çektim ve başımı onun sıcaklığına gömdüm. "Düşünmüyordum. Tepki gösteriyordum." Şakacı bir şekilde poposunu çimdikledim. "O 'çok iyi sevişir' yorumuna."

Myers alaycı bir şekilde güldü. "Sanki biz çiftlik hayvanlarıymışız gibi." "Eminim annem için öyleydik."

"Onun mu konuşacağı yer değil. Kendini beğenmiş inek."

Ve yine gülmeye başladım. Başımı kaldırdım. Myers gülümsüyordu, ama endişeli görünüyordu.

"Neden öyle dedin?" diye sordu.

"Onu susturmak için," diye itiraf ettim.

"Umarım bunu kimseye söylemez. Aksi takdirde, çok fazla açıklama yapman ve hasar kontrolü yapman gerekecek."

"Hasar kontrolü mü?"

Kafasını salladı, brendi katılmış kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "İnsanlara bunun bir şaka olduğunu anlatmalısın. Ortakların bunu anladığından emin ol. Tam olarak nasıl açıklayacağını bilmiyorum ama..."

Onu durdurdum. "Ya şaka değilse?"

Kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

Elini tutup öptüm. "Benimle evlen, Myers."

Yirmi Birinci Bölüm

MAGNOLIA

Ona baktım. Sonra kahve fincanına göz attım. İçine ne kadar brendi koymuştum?

Adamın sarhoş olduğu belliydi.

Elimi çekmeye çalıştım ama o sıkıca tuttu.

"Sana taze kahve getireyim. Alkolsüz olanından. Belli ki yeterince içtin."

"Sarhoş değilim."

"Sarhoş olmalısın. Az önce evlenme teklif ettin. Ofiste. Bunu yaparken bana Myers dedin."

Kaşlarını çattı, elimi bırakıp çenesini ovuşturdu. "En romantik evlilik teklifi değildi, katılıyorum. Ama ciddiydim." Bir süre durdu. "Maggie hayatım, benimle evlen."

Gülerek, "İyi denemeydi," dedim.

Kafasını salladı. "Ciddiyim."

"Sen evlenmek istemiyorsun. Bunu defalarca söyledin."

"Annemin sevdiği kadınlarla evlenmek istemediğimi söyledim. O seni sevmiyor."

"Yani bu beni evlilik için uygun biri mi yapar?"

"Bir düşün. Evlenirsek, annem susar ve uzak durur. Bana taşınırsan, konut sorunun çözülür. İstemediğin sürece

İstemezsen benim ya da başka birinin yanında çalışmak zorunda kalmazsın. Resim yapabilirsin. El işleri yapabilirsin. Sevdğin her şeyi yapabilirsin."

"Hobi olarak. Bunları hobi olarak seviyorum. Çalışmayı seviyorum." "Daha da iyi. Beni burada ve evde idare edebilirsin."

Ona dehşetle baktım. Ciddiydi. Sorunlarımızı çözmek için evlenmek istiyordu. Aşk, birlikte bir hayat ya da kişisel bir şeyden bahsetmiyordu.

"Bu bir iş anlaşması gibi geliyor."

"Genelde iş anlaşmalarında seks yapmam, ama senin durumunda bir istisna yapabilirim." Kendinden gurur duyuyormuş gibi sırtarak baktı. "Bir kedimiz var, birbirimizin şirketinden hoşlanıyoruz. Seninle seks yapmak inanılmaz. Sandviçlerini seviyorum."

Gözlerimi kapattım ve ona kadar saydım. Sonra gözlerimi açtım, ona yaklaştım ve gülümsedim. "Bane?"

"Magnolia?" diye mırıldandı, elini kaldırıp parmağını yanağımda gezdirdi.

"Bunu bir daha önerirsen, annen bir dahaki sefere uğradığında onu ofisine alıp kapıyı arkadan kilitleyeceğim."

Sonra döndüm ve ofisten çıktım, kapıyı arkamdan sıkıca kapattım.

Yüksek

sesle. Ne

pislik adam.

Oturdum, masama baktım, sonra meşgul olmam gerektiğine ve bunun fiziksel bir şey olması gerektiğine karar verdim. Bu ofisteki her şey temiz, düzenli ve derli topluydu. Bane'in ofisi düzenliydi, ama yine de dolabını temizlemek istiyordum — onunla birlikte oraya girmeyecektim.

Kızgındım. Kırgındım.

O ilk kez "benimle evlenir misin" dediğinde, kalbim hızla çarpmaya başladı. Sevinçle dolmuştum. Hayretle. Onun da benim için benim onun için hissettiğim gibi hissettiğine inanıyordum. Bu bir ofis ilişkisi değildi. Gerçek bir şeydi.

Sonra tekrar ağzını açtı ve her şeyi mahvetti. Beni sevmiyordu. Benim için bir kolaylıktım. Evlenip birbirimize yardım edebilirdik.

Bana bir ilişki yaşayamayacağını, gerçek duyguları yaşayamayacağını ve ifade edemeyeceğini söylemişti. Daha iyi bilmeliydim. Ama ona aşık olduğumu fark ettiğim için, onun da benim için aynı şeyi hissettiğini düşündüm. Aptaldım.

Bunu düşünmek bile beni tekrar sinirlendirdi. Masamdan kalktım, mutfığa gittim ve Bane'e kahve yaptım. Hala profesyonel davranabilirdim ve o da bu saatte kahve içmeyi severdi. Sonra birkaç çöp torbası topladım ve kolumun altına sıkıştırdım. Kapısını çaldım ve o cevap vermeden içeri girdim. Yalnız olduğunu biliyordum. Kahveyi masaya koydum ve o kolumun altındaki torbalara baktı.

"Masanı mı temizliyorsun, yoksa beni parçaladıktan sonra cesedim için mi?"

"Koridordaki malzeme odasını düzenliyorum. Tam bir felaket." Kapıya doğru yürüdüm, omzumun üzerinden bakarak. "Tıpkı senin gibi."

Malzeme odasında etrafa bakındım ve zihnimde odayı düzenledim. Bu kadar fazla asistanları olmasına rağmen, hiç kimsenin buraya gelip odayı düzenlememiş olması beni çok şaşırttı. Elbette oda küçüktü, aslında bir dolaptı, ama yine de düzenli olabilirdi. Sıkıştığı bilinen kapıyı açık tutarak, bir torba açtım ve işe koyuldum.

Yaklaşık bir saat sonra, Bane kafasını içeri soktu. "Nasıl gidiyor?"

"İyi."

O, odaya girip etrafa bakarak yüzünü buruşturdu. "Çok daha iyi görünüyor."

Ben burnumu çektim. "En son ne zaman buraya geldin?"

"Birkaç ay önce, yazıcı malzemeleri ararken." Boynunu ovuşturdu. "Hiçbir şey bulamadım."

"Şu anda üçüncü rafta," dedim, birkaç paket fotokopi kağıdını istiflerken. Kağıtsız bir ortamda bu kadar çok kağıt kullanılması ve israf edilmesi beni şaşırtıyordu. Eğilip yazıcı için başka bir kartuş aldım ve parmak uçlarımda yükselerek onu en üst rafa koymaya çalıştım.

Bane aniden arkamda belirdi, kutuyu elimden aldı ve hiç sorun yaşamadan kolayca en üste ulaştı. "Küçük bir basamak taburesine ihtiyacın var."

"Yer yok, gerçekten."

Kollarını raflara dayadı, beni sıkıştırıp hapsetti. "Hayır, oldukça dar."

Onun benimle aynı hızda olduğunu hissettim, vücutlarımız mükemmel bir şekilde birbirine uyuyordu. Onun sertliği benim yumuşaklığımla birleşiyordu. Başını eğdi, dudakları boynuma dokundu. Ellerini hareket ettirerek benimkileri kavradı, cildinin sıcaklığını hissettim. Nefes aldım, kokusunu içime çektim. Sıcak. Zengin.

Bane.

"Dur," diye fısıldadım.

"Bana kızgınsın. Bundan hoşlanmıyorum." "Bir araç olmak hoşuma gitmiyor."

"Değilsin Magnolia. Sen çok daha fazlasısın." Dudaklarını boynuma bastırdı. "Seni incittiğim için üzgünüm."

Bane'in özür dilemediğini biliyordum. Başkalarının fikirlerini hiç umursamıyor gibiydi. Ama benimkini umursuyordu. Kendi tarzında beni önemsiyordu. Ki bu, çoğu zaman harikaydı.

"Annemi uzak tutmak için bir araç değilim."

"Biliyorum."

"Ben bir oyuncak değilim. Benim de duygularım var."

Kolunu belime doladı. "Biliyorum," diye kulağıma fısıldadı, dilini kulak mememle oynayarak. Gözlerimi kapattım, inlememeye çalışarak. Beni kendine çekti ve her santimini hissettim. Her bir sert santimini.

"Duygularını seviyorum," diye fısıldadı. "Bana insan olduğumu hatırlatıyorlar. Sen de bana duygularımı hissettiriyorsun, Maggie sevgilim. Bazen sana karşı hissettiklerim beni korkutuyor

senin için hissettiğim kadar çok hissetmem beni korkutuyor."

Küçük bir çığlık atarak döndüm ve kollarımı boynuna doladım. Dudaklarımı ele geçirdi ve beni ayak parmaklarımı kıvırtan bir çaresizlikle öptü. Sanki hayattan daha çok bana ihtiyacı varmış gibi öptü. Ben de onu öptüm, bu kadar çabuk beni kendisine bu kadar çok bağlayabilmesine şaşırmıştım.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım, o

beni kaldırırken. "Dayan, bebeğim. Seni

tutuyorum."

Bir profesyonel gibi eteğimi yukarı çekti, dantel onu içeri davet ediyormuşçasına açıldı.

"Yapamayız... Kapı..."

Zarif bir hareketle yana adım attı ve kapıyı kapattı. Kolu kilitletiğinde tıklama sesini duydum ve otomatik ışık söndü, bizi tam karanlıktan kurtarmak için sadece kapının üzerindeki loş ÇIKIŞ ışığı kaldı. Aramıza uzandım, kemerini kurcaladım ve elimi pantolonunun içine sokup onu okşarken o inledi.

"Raflara tutun," dedi. "Sıkıca."

Onun talimatına uydum ve bir saniye sonra pantolonunun yere düştüğünü duydum. Bir kez daha ellerini uyluklarımın etrafına doladı ve sonra iç çamaşırım çekildi. Bana sertçe girdiğinde, başımı geriye atarak rafın üzerine çarptım ve nefesim kesildi.

"Sakin ol, hayatım," diye mırıldandı. "Senin bilinçli

olmana ihtiyacım var." "Sık beni, Alex. Şimdi."

Ve öyle yaptı.

O hareket etmeye başladığında rafları tuttum. Sert, sıkı kalça hareketleriyle vücudumuz birlikte sallanırken içimde kalmaya devam etti. Beni daha yükseğe itti, daha fazla açtı ve mükemmel noktaya çarptı, göz kapaklarımın arkasında yıldızlar görmemi sağladı. Birleşmemizde incelik yoktu. Tatlı sözler fısıldanmadı. Tek duyduğum bizim seslerimizdi. Cildimiz birbirine değiyor ve kayıyordu. Vücudumuz birbirine geçiyor, nefesimiz hızlanıyor, hava patlamaları kaçıyordu. Onun düşük inlemeleri. Benim sessiz inlemelerim. Beni sardı. Beni sahiplendi. Kimsenin daha önce yapmadığı gibi beni canlı hissettirdi. Kimsenin yapamayacağı gibi.

Orgazmım bir kayan yıldız gibi geldi, beni binlerce küçük ışık parçacığına dönüştürdü. O devam etti, sonunda pes ederek durdu, kulağıma uzun bir fısıltıyla adımı söyledi. Sonra bana yaslandı, başını boynuma gömdü, göğsü hızla inip kalkıyordu. Elini göğsümden yukarı kaydırды, yüzümü avuçladı ve beni öptü. Şimdi yumuşakça. Tatlıca.

Geri çekildi ve beni ayağa kaldırdı. Giysilerimizi düzeltmeye çalışırken, bana uzandı ve beni kollarına sardı. "Hâlâ kızgın mısın?"

"Hayır."

Beni tekrar öptü. "Bu akşam konuşuruz, Magnolia."

"Tamam."

"Bugünlük dolabı düzenlemeyi bitirdin mi? Ofise dönmeye hazır mısın? Seni meşgul edecek işlerim

var." "Eminim vardır."

Gülerek eğildi ve beni öptü. "İşle ilgili." "Tamam o zaman."

Kaşlarını çatarak kapıyı açmaya çalıştı. "Sıkışmış." "Sertçe çevirmelisin. Sıkışıyor."

Denedim ama başaramadım. Omzumla kapıya çarptım ama kıpırdamadı. Işığa uzandı ve onu açtı. Hiçbir şey olmadı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Kapının önünde çömeldi, kapı kolunu kavradı ve çevirdi. Kol neredeyse hiç hareket etmedi.

"Işığa ihtiyacım var."

"Bekle. Burada bir el feneri vardı." Rafın etrafını elledim. "Buldum!"

Onun üzerine eğildim ve ışığı odakladım. O da kapı kolunu inceledi. "Sıkışmış. Küçük bir çentik var. Oraya bir şey sokabilirsem, onu kaldırabilirim."

El fenerini kullanarak birkaç tornavida buldum. Onları ona uzattım. "Bunlar işe yarar mı?"

"Belki. Işığı bana tut."

Onun arkasında çömelip ışığı tuttum. "Şu tarafa ihtiyacım var," dedi. "Önüme geç."

Onun talimatına uydum ve bir kez daha kendimi Bane'in yanında küçük bir alanda sıkışmış buldum. Onun kokusu, bizim kokumuz, beni sardı ve başımı çevirip loş ışıktaki onun bakışlarıyla buluştum.

"Dur," diye tısladı. "Bizi buradan çıkarmaya çalışıyorum." "Birini arayabiliriz."

"Cep telefonun yanında mı? Benimki masamın üzerinde duruyor." "Benimki de öyle."

"Tahmin etmiştim. Işığı tut Magnolia."

Bunu yaptım, başımı eğip kapıya yaslandım. Kilidi açmaya çalışırken sürekli mırıldanıyordu. Isınmaya başlamıştım, bacaklarım uyuşuyordu.

"Hareket etmem lazım."

Kapı kolunu tuttu, salladı, neredeyse sinirden hırıldıyordu. "Lanet şey. Onu kıracağım."

Ama kapı aniden açıldı ve koridordan ışık içeri doldu. Bane üstüme düşerken ben de öne doğru eğildim. İnsan kaynaklarından Jessica'nın şaşkın bakışlarına baktım. Bana, sonra da kendini yukarı iten Bane'e baktı. Onun görünüşüne gözlerim fal taşı gibi açıldı. Saçları dağınıktı, yakası açılmıştı ve kravatı gevşemişti. Yüzünde ruj vardı. Benim rujum. Yıpranmış ve açıkçası, yeni sevişmiş gibi görünüyordu. Benim de en az onun kadar kötü göründüğümü biliyordum. Tabiri caizse, suçüstü yakalanmıştık.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Yine mi? Neden hep ben sizi bulmak zorundayım?" Jessica'nın gözlerine baktım ve aklıma gelen tek şeyi söyledim.

"Evleniyoruz."

Bane'in dönmesini beklerken, onun ofisinde oturdum. Yerimde duramadım, dolabını açtım ve yeniden düzenlemeye başladım. Hareketlerim hızlı ve kontrollüydü. Gereksiz veya eski malzemeleri ayırıp yığıyordum. Çok uzun sürmedi, ama fark inanılmazdı. Ayağa kalktım, eteğimi silkeledim, kolundaki danteli bir arada tutan emniyet pimini kaşlarını çatarak baktım. Hasarı onarmaya çalışmalıyım ve Bane'in masasının altında kaybettiğim düğmeyi bulamazsam düğmeleri değiştirmeliydim.

Ve şu anda aramaya niyetim yoktu. Zaten yeterince kargaşa vardı.

O içeri girerken, beni görünce şaşırmış gibi görünüyordu. "Magnolia, eve gittiğini sanıyordum."

"Hâlâ bir işim olup olmadığını görmek için bekliyordum."

Masasına yaslandı ve kaşlarını çatarak ellerimi tuttu. "Tabii ki biliyorsun."

"Onlara ne söyledin?"

"İçeri kilitlendiğimizi ve dışarı çıkmaya çalıştığımızı söyledim. Dağınıklığa daha fazla dayanamadığın için rafları temizlediğini söyledim."

"Buna inandılar mı?"

"Jessica ne kadar temiz olduğunu gördü. Dolabın ne kadar sıcak olduğunu biraz abartmış olabilirim, bu yüzden kravatım gevşekti ve yüzümde senin rujun vardı, çünkü odadan düştüğümüzde."

"Gerçekten mi?"

"Çok ikna edici olabilirim." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve tabii ki evleneceğimizi de doğruladım."

Ona öfkeyle baktım, ama o piç kurusu bana gülümsedi. "Bunu ağzından kaçırın sensin."

"Şok olmuşum. Beni malzeme odasında becerdin, sonra da bu oldu. Aklım başımda değildi."

Ayağa kalktı ve başıma bir öpücük kondurdu. "Ben düşünüyordum. Evde konuşuruz. Eşyalarını topla, ben Darryl'ı arayayım."

O, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi uzaklaşırken, ben onun arkasından baktım. Hiç Bane'e benzemiyordu.

Bunu onaylayabileceğimden emin değildim.

Bane'e katlanabilirdim. Alex'e direnmek ise inanılmaz zordu.

BANE

Magnolia arabada sessizdi, pencereden dışarı bakıyordu. Ama parmakları huzursuzdu, kolunun dantellerini çekiştiriyor, ceketinin düğmelerini kurcalıyordu. Ne zaman gergin ya da üzgün olduğunu her zaman anlayabilirdim. Temizlik krizleri bunu açıkça ortaya koyuyordu. Malzeme dolabı, raflarım ve ofisteki dolap hiç bu kadar düzenli olmamıştı. Neredeyse askeri bir titizlikle yapılmıştı. Ne istersem, Magnolia nerede olduğunu biliyordu.

Koridordaki malzeme dolabına girip onu becermek gibi bir planım yoktu. Ama onu masasında görmeyi özlemiştim, ofis onsuz garip bir şekilde boş geliyordu. Küçük odaya girdiğimde, her zamanki gibi, bir felaketi düzenli bir alana dönüştürme yeteneğine hayran kaldım. Ondan özür dilemek, onu ofise geri ikna etmek istedim. Onu sadece öpmek niyetindeydim, ama her zamanki gibi, ona yaklaştığım anda, daha da yakınlaşmak istedim. Bir şey diğerine yol açtı ve farkına varmadan, bedenim zihnimi ele geçirdi ve birdenbire klişe bir duruma düştük. Patron, malzeme dolabında asistanını sikiyordu.

Ama bu sadece sevişmek değildi ve o sadece benim asistanım değildi.

Ortaklarım, onların katına gelip acil bir toplantı talep ettiğimde şaşırmışlardı. Magnolia ile evlenmeyi planladığımı söylediğimde şokları çok büyüktü. Birkaç soru sordular ve Lawson, ilişkimizin ne kadar süredir devam ettiğini sordu.

Omuz silktim. "Bir süredir. Bu özel bir konu." Bir süre durdum. "Ya da Jessica bizi biraz daha az hoş bir anda birlikte görene kadar öyleydi." Dolabı anlattım, ayrıntıları atlayarak ve gerçeği biraz değiştirerek. Kapının kilitli olduğunu fark etmeden önce onu oldukça agresif bir şekilde öptüğümü ve Jessica bizi duyduğunda dışarı çıkmaya çalıştığımızı söyledim. Hiçbirimiz hikayemin derinlerine inmek istemediğimiz için şüphelerini gizlediler.

Jessica ve Laura ortaya çıktı ve ofis protokolünü tartıştık. Bunun bir daha olmayacağına dair onlara güvence verdim ve onların sağduyulu davranışlarına son derece minnettar olduğumu söyledim.

Ayrıca, benim katımda başka kimsenin ofisi olmamasına ve katın diğer yarısını kaplayan toplantı odasında toplantı yapılmamasına da minnettardım, ama bunu kendime sakladım.

Magnolia'ya baktım ve insan kaynaklarına yeni durumumuzu bildirdiğimi söylediğimde nasıl tepki vereceğini merak ettim.

Ve geri adım atmayacağımı söylediğimde nasıl hissedeceğini merak ettim. Onunla evlenmek istiyordum. Uzun bir tartışma gecesi geçireceğimi hissediyordum.

Ama kazanmayı planlıyordum.

Daireye girdiğimizde Hedgy üzerimize atladı. Yalnız kalmaktan nefret ediyordu ve coşkuyla karşıladı bizi. Mırıldanarak bacaklarımızın etrafında sekizler çizdi, pantolonuma tırmanıp mümkün olduğunca çabuk boynuma gömüldü.

"Belki bir kedi bakıcısı tutmalıyız. Ya da onu ofise getirebilirim."

Magnolia omzunun üzerinden baktı. "Bu, insan kaynakları departmanında kabul edilmez ve bence zaten o konuda zor durumdayız."

Güldüm. "Oylama yapabilirim. Kazanırım."

"Ne kadar kendini beğenmiş," diye mırıldandı, ceketini çıkarıp taburenin arkasına astı. Adaya oturdum, mutfakta sanki sahibiymiş gibi dolaşmasını izledim. Aslında, zaten öyleydi.

"Hayır. Gerçek. Şirketin yüzde elli birine sahibim, bu yüzden zorlanırsam her zaman kazanırım."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Çoğunluk hissesi sende mi? Nasıl oldu bu?"

Hedgy'nin ödülleri yaklaştırdım, ona bir tane verdim ve kulağımda aynı anda hem çıtırdaması hem de mırıldanmasını dinledim. Düşünceli bir şekilde kafasının üstünü kaşıdım. "Şirketi kurarken sermayeye ihtiyacımız vardı. Benim vardı, bu yüzden çoğunluk hissedarı oldum. Bu gücümü nadiren kullanırım, ama gerekirse kullanırım. Lawson ve Anderson harika ortaklar. İyi çalışıyoruz."

"Parayı nereden buldun?"

"Sana daha önce söylemiştim. Ben eski bir aileden geliyorum. Büyükbabam akıllı bir adamdı. Babama bıraktığı paraya annem dokunamazdı. O parayı, güvenilebileceği birinin bakacağı bir tröst fonuna bıraktı. Tom ve ben iyi anlaşıyorduk, o da benimle iletişim halinde kalarak beni sürekli kontrol ediyordu. Henüz on dört yaşındayken okulda yatırımla ilgili bir proje yapmıştım. Bu konuyu çok ilginç buldum ve ona yatırım yapmasına yardım etmek istediğimi söyledim. Denemem için bana biraz para verdi. Ben onu ikiye katladım. O da bana daha fazla para verdi. Onu da ikiye katladım. Yıllar boyunca devam ettim ve yirmi bir yaşına geldiğimde fonum milyonlarca dolara ulaşmıştı. Sahip olduğum varlıklar ve yatırımlarımla daha da arttı."

"Neden çalışıyorsun?"

"Çalışmayı seviyorum. Ayrıca inandığım projeleri destekleyebilmeyi de seviyorum." Gülümsedi. "Beni işe alan bazı müşteriler, onların girişimlerine de yatırım yaptığımı hiç bilmiyorlar. Annem gerçek servetimin farkında değil. Bir keresinde ona anlatmaya çalıştım ama bana inanmadı. Bana hiç inanmadı."

Magnolia elini benimkinin üzerine koyarken gözleri hüznle doldu. "Üzgünüm."

Onun bakışlarını karşıladım. "Benimle tanıştığın günden beri bana inandın. Neden?"

"Tasarımlarından bahsederken tutkununu görebiliyordum. Çalışmalarını araştırdım."

"Annem, benim kir içinde oynadığımı ve beni bu durumdan kurtaracak bir eş bulmam için yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyor."

Magnolia burnunu çektirdi. "Annen inanılmaz derecede dar görüşlü ve odaklanamıyor. Sen servetini öne çıkarmıyorsun." Kaşlarını çattı. "Onu bir ödül gibi sergilemiyorsun. Alçakgönüllüsün. Paradan çok bitkiler ve çevre hakkında konuşmayı tercih ediyorsun."

"Ama ben zengiyim."

"Öyle olduğunu tahmin etmiştim, ama senin bahsettiğin türden bir zenginlik değil."

Ona yaklaştım. "Bu, benimle evlenme fikrini biraz daha kolaylaştırıyor mu?" diye alay ettim.

"Olmaz."

"Katılmıyorum."

"Git aynaya bak ve kendinle tartış, Bane. Bu, kazanabilmenin tek yolu bu."

Adayı dolaşarak uzaklaştı, böylece onu yakalayamadım. "Yorgunum. Bir şeyler sipariş et, tamam mı, Daddy Warbucks? Açım ve duş almam lazım."

"Çin yemeği sipariş edip sırtını yıkayacağım."

"İki spring roll istiyorum," diye omzunun üzerinden seslendi. Ama bana yerinde kalmamı söylemedi.

Gecenin ilk galibiyeti.

Yirmi İkinci Bölüm

MAGNOLIA

Omuzlarımı silerken mutfığa doğru yürüdüm. Alex sırtımı yıkarken harika bir iş çıkarmıştı. Ayrıca özellikle kirli bulduğu birçok başka yeri de yıkamıştı. İki orgazm ve litrelerce sıcak su sonra, öncekinden çok daha rahatlamıştım. Hedgy yatağında uyuyordu, başı yastıkların arasında gömülüydü.

Kapı çalındı ve yemeklerin geldiğine sevindiğim için zihnimde mutlu bir dans yaptım. Alex'in dolaşan elleri ve ağzı sayesinde oldukça iştahlanmıştı.

Alex ortaya çıktı ve kapıya doğru yöneldi. "Tabakları getir," dedi sırtarak ve göz kırparak. "Tabii çıplak vücudundan tatlı-ekşi sosu yememi istemiyorsan."

Islak saçlarımı salladım ve gözlerimi devirdim. "Olmaz, Bane."

O, sıcak ve alçak bir sesle güldü. "Asla asla deme, Maggie canım."

Mutfakta tabakları almak için uzandım, sonra durdum, onun sesini duydum, şimdi alçak ve öfkeli bir ses tonuyla. Bir kadın sesi konuşuyordu ve kim olduğunu tanıdığım da kalbim sıkıştı.

"Bunu bana inat için yapıyorsun! Biliyorum."

"Kendine gel, anne."

"Sen hep böyle yaptın. Beni incitmenin yollarını buldun. Benim için çok değerli olan şeyleri küçümsedin."

Alex burnunu çektirdi. "Senin için değerli olan tek Şey para ve sosyal statü. Ben ikisiyle de ilgilenmiyorum. Ve açıkçası, onunla evlenmemin nedenleri seninle hiç alakalı değil."

"Dinleyeceksin..."

"Hayır. Söyleyeceklerinizi dinlemek istemiyorum. İkinizin de." Tabakları masaya bırakıp kapıya doğru koştum.

Alex annesi ve kardeşinin önünde durdu, üçü de kızgın ve mutsuz görünüyordu.

Terry beni gördü ve yüzünde Şehvetli bir gülümseme belirdi. "Ah, küçük asistan, Şimdi nişanlısı ortaya ıktı."

Aniden, bir çift tayt ve Alex'in tişörtlerinden birini giydiğimi fark ettim. Sütyen ya da i amaşını giymemiştim. Tişört uyluklarıma kadar uzanıyordu ve boldu, rengi koyu olduğu için hiçbir Şey göremiyordu, ama nedense, sanki görüyormuş gibi hissettirdi.

"Sorun yok, Magnolia," dedi Alex. "Gidiyorlar. Ve onları yukarı çıkaran kişi az önce kovuldu."

Terry sırtıttı. "Para konuşur, kardeşim. Benimki seninkinden daha yüksek sesle, cesaretle söyleyebilirim."

Alex başını salladı. "Seni rahatlatacaksa öyle olsun. Ve bana kardeş demeyi bırak. Biz hiçbir Şekilde akraba değiliz."

"Onunla evlenemezsin," dedi annesi Alex'e, beni işaret ederek ve sanki ayakkabısıyla ezmek istediği bir böcekmişim gibi bakarak. Gülümsememek için dudaklarımı ısırarak aşağı baktım. Sinirli olmalıydı. İki farklı siyah topuklu ayakkabı giyyordu. "Bu saçmalığa bir son vermek için geldik."

"Ben bir yetişkinim anne. İstediğim kişiyle evlenebilirim." Kolunu omzuma doladı. "Ve ben onu seçiyorum."

"O kimse değil!"

"O benim için her Şey."

Kalbim eridi ve tüm kalbimle bunun doğru olmasını diledim. Ona aşık olduğumu kesin olarak biliyordum. Hem de çok. Keşe o da aynı Şeyi hissetseydi, ama onun sözlerinin sadece annesini kızdırmak için söylendiğini biliyordum.

Terry güldü. "Şimdi duygusal mı oldun, Alexander?"

"Sana hiçbir şey açıklamayacağım," dedi Alex kuru bir şekilde. "Anlayabilmen için tüm sözlerimi küçük parçalara ayırmak için yeterli zamanım yok."

Bir gülümsemeyi daha zorla bastırdım, ama Terry ve annesi ifademi gördüler. Bu onları daha da kızdırdı.

"Onunla evlenirsen seni hayatımdan çıkarırım," diye tehdit etti.

"O zaman onu bu gece Vegas'a götürüp işi bitireceğim. Senin hayatının bir parçası olmak istemiyorum anne. Beni hayatından çıkarmak, isteyebileceğim en güzel hediye olur."

"Beni utandıracaksın. Bütün aileyi. Bir hiç olan biriyle evlenerek." "Senin hayatında olmayacağım, bu yüzden önemi yok."

"Neden bana sürekli acı çektiriyorsun? Sen hep bu kadar zor bir insandın!"

Alex üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Bence zor olan şey senin beklentilerin."

"O sadece senin paran için seninle birlikte olmak istiyor."

Alex gülmeye başladı. "Senin düşündüğün gibi benim hiç param yok. Yani, tekrar söylüyorum, sorun yok." Sonra başını öptü. "Ve onu tanımadığın için, fikrini söylemek yerine çeneni kapalı tutarsan sevinirim. Magnolia tanıdığım en inanılmaz kadın."

Terry gözlerini kısarak baktı. "Belki de evlilik öncesi anlaşması yapmalısın. Eğer kalbi dediğin kadar safsa, o zaman altın avcısı olmadığını kanıtlayacaktır."

"Belki de sen çeneni kapatmalısın," diye hırladı Alex. "Yoksa ben kapatırım."

"Durun!" diye bağırdım, Alex'ten uzaklaşarak. "Bütün bunları kesin." Hepsi bana baktı.

"Onun parasıyla ilgilenmiyorum. Alex harika birisi. Yetenekli. Sıcakkanlı ve şefkatli." Başımı salladım. "Sizin gibi insanlarla çevriliyken nasıl bu hale geldiğini bilmiyorum, ama öyle. Gerçek babasına çekmiş olmalı." Annesi'ne döndüm. "Neden onu sürekli eleştiriyorsun? Onu tanıımıyorsun bile! Çevre sorunları konusunda yaptığı çalışmalarla kaç ödül ve takdir kazandığını biliyor musun? Tasarımlarının ne kadar inanılmaz olduğunu? Ne kadar

Saygı duyulduğunu biliyor musun? Tek umursadığın şey imajın. Senin dünyan. Onu biraz tanısaydın, onun tam da övünmen gereken bir oğul olduğunu anlardın. Bir isim ve paranın sana prestij kazandırdığını mı sanıyorsun? Peki ya onur ve dürüstlük? Sınıf ve görgü? Tanrım, hanımefendi, biraz olgunlaş. Tek yaptığın onu küçümsemek ve dırdır etmek. Kes şunu!"

Sonra kardeşine döndüm. "Sana gelince, Alex'in neden seni hayatında istemediğini anlamak için yeterince okudum. Mahkemede kazandığın sözde zaferler - çoğunlukla aşağılık suçluları savunmak, sürekli değişen kadınlar. Senin ahlakın yok! Ben çoraplarımı değiştirmeden daha sık hukuk firması değiştiriyorsun. Okuduğum hikayelere bakılırsa, seni kovmadan önce hiç şüphesiz." Öfkeli bakışlarımı tekrar Bayan Johnstone'a çevirdim. "Ve sen onu övüp kendi öz oğlunu görmezden geliyorsun! Bu ne tür bir ahlak gösterir?"

Öfkemi tekrar Terry'ye yönelttim. "Gazetelerde ve dedikodu köşelerinde yer almak seni erkek yapan şey mi sanıyorsun? Alex senin yüz katın kadar erkek. Üvey annen seni körü körüne destekliyor olabilir, ama bir gün kariyerin bittiğinde, tüm paranı harcadığında ve onun hesaplarına el attığında, o da senin gerçek yüzünü görecek. Tabii

" diye homurdandım. "Üvey annen kadar kör bir aptal mirasçı ile evlenebilirsin." Parmaklarımla ikisini işaret ettim. "İkiniz de açgözlü, iğrenç insanlarsınız. Alex'i rahat bırakın. Bizi rahat bırakın. Burada hoş karşılanmıyorsunuz."

Bir an sessizlik oldu ve Alex beni göğsüne çekti. "Magnolia söylenmesi gereken her şeyi söyledi. Gidin. Bir daha gelmeyin. Buraya da ofise de hoş gelmiyorsunuz."

Terry'nin yüzü öfkeden neredeyse morarmıştı. Annesinin yanakları koyu kırmızıya dönmüş, gözleri buz gibi gümüş rengi olmuştu. "Senden hiç bu kadar utanmamıştım," diye tısladı Bayan Johnstone. "Onun bize bu şekilde konuşmasına izin verdin. Bunu kabul edemem!"

"Gerçek asla güzel değildir, anne. Magnolia söylenmesi gerekeni söyledi." "Bunu pişman olacaksın."

"Bundan çok şüpheliyim." Alex kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

"Çık dışarı." Terry başını salladı. "Umarım cehennemde çürürsün."

Alex sırtıttı. "Sen önce çık, *kardeşim*," diye ekledi alaycı bir şekilde, Terry dışarı çıkarken memnun bir ifadeyle.

Annesi durdu ve bana öfkeyle baktı. "Bütün bunları sen yaptın."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bence asıl kilit faktör sensin. Eve gittiğinde ayakkabılarını kontrol etsen iyi olur."

Aşağıya baktı, benim çok komik bulduğum ayrıntı onu çileden çıkarmıştı. "Seni küçük..." Elini kaldırdı ve bir anda Alex önüme geçip bileğini tuttu.

"Cesaretin varsa," diye hırladı, "seni darp suçundan tutuklatırım." Yakınlaşarak, "Bu olayın tamamı videoya kaydedildi anne, yani yalanlarla kurtulamazsın. Arkadaşların ve üst sınıf tanıdıkların, masum bir kadını kendi evinde dövdüğün için mahkum olmana ne derler?"

Elini çekip, öfkeyle baktı. "O, Bane soyadını hak etmiyor."

Alex ona kasvetli bir şekilde baktı. "Babam öldükten sonra çok çabuk yeniden evlenip soyadını değiştirdiğin için bu seni rahatsız etmemeli."

"Ben hala o soyadıyla anılıyorum. Seninle. Yaptıkların bana da yansıyor."

Gözlerini kısarak baktı. "Utanacak hiçbir şey yapmadım. Söylesene anne, sen ya da Terry de aynı şeyi söyleyebilir misiniz? Ya da aziz kocan?"

Onu vuracak sandım, ama onun tehdidini hatırlayıp geri çekildi ve omuzlarını dikleştirdi. "Artık seni oğlum olarak görmüyorum."

"O zaman, herkese iyi günler," diye cevapladı ve kapıyı yeniden açtı. "Çık dışarı, Bayan Johnstone. Artık burada hoş karşılanmıyorsun. Aslında hiç hoş karşılanmadın."

Kadın öfkeyle dışarı çıktı ve o da omuzlarını düşürerek kapıyı kapattı. Alnını kapıya dayadı ve uzun bir nefes verdi.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ona dokunmak istedim. Benimle konuşmasını istedim. Ama onun bunu isteyip istemediğinden emin değildim.

O dikleştirdi ve bana döndü.

"Akşam yemeği ve gösteri," diye mırıldandı. "Bunu beklemiyordum." "Alex..."

Elini kaldırdı. "Sorun yok, Magnolia." "Hayır, var."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra, sesi hayretle dolu bir şekilde konuştu. "Beni savundun. Onlara haddini bildirdin."

"Tabii ki savundum." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. "Seni seviyorum."

Gözleri büyüdü ve kaşları çatıldı, sözlerimi sindirmeye çalışıyordu.

"Sen. Beni. Seviyor musun?"

Aramızdaki mesafeye dayanamadım. Öne atıldım, kollarımı boynuna doladım ve onu sıkıca sarıldım. "Seni seviyorum."

Bir an sürdü. Sonra kolları bana dolandı, beni nefes alamayacak kadar sıkı sarıldı. Yüzünü boynuma gömdü, derin nefes aldı. Beni daha da kendine çekti, konuşmadı, sözlerimi inkar etmedi. Sanki onu bir arada tutmak için benim dokunuşuma ihtiyacı varmış gibi beni sarıldı. Sanki onu ayakta tutan benmişim gibi. Ellerini sırtımda açtı ve her santimini hissettim. Sağlam, güçlü, ama benim kucaklamama bu kadar ihtiyaç duyan birini bırakamayacağımı biliyordum.

O benim sevgimi hissedene kadar onu tutacaktım. Onu doldurup kendi başına ayakta durabilene kadar.

Ve her zaman yanında olacaktım, ihtiyacı olduğunda onu tekrar doldurabilmek için hazır olacaktım.

BANE

Onu elimden geldiğince sıkı sıkı tuttum. Kimse beni onun kadar savunmamıştı. Ayağa kalkıp, beni eleştirip yıkmaya çalışan iki kişiye bağırırmıştı. Uzun zamandır onların ne düşündüklerini umursamayla bırakmıştım ve

sözlerini kulak ardı etmişim, ama içimde hala onların nefret dolu sözlerine sinirlenen küçük bir parça vardı.

Ama Magnolia bana sarıldığında, bunların hiçbirisi canımı yakmıyordu. O benim yanımdaydı. Ve bana şu sözleri söylemişti.

Seni seviyorum.

Bugüne kadar kimse bana bu sözleri söylememişti.

Keşke ben de ona aynı şeyi söyleyebilseydim. Onu hissedebilseydim.

Ama annem ve onun soğuk tavırları, uzun zaman önce beni bu duygulardan mahrum bırakmıştı.

Umursuyordum. Gerçekten umursuyordum. Magnolia'nın güvende, takdir edilen, hatta sevilen olmasını istiyordum, ama sevemiyordum.

Ancak, hiçbir şeyden mahrum kalmamasını sağlayabilirdim. Bir kez daha kapı çalındı ve Magnolia'nın gerildiğini hissettim.

"Umarım bahar rulolarıdır," diye mırıldandım. "Başka biri gelirse, çenesine yumruk atarım."

Geri adım attım ve anında bana karşı hissettiğim sıcaklığını özledim. Kollarında sarılmışken, hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini hissediyordum. O buna izin vermezdi.

En azından rahatsız ediciydi. Ama hoşuma gitmişti.

Kapıyı açtım ve her zamanki teslimatçıdan çantayı aldım. Ona bahşiş verdim ve mutfığa gidip çantayı tezgahın üzerine koydum. Magnolia sessizdi, adaya bakarak, parmağıyla kuvarsın üzerindeki deseni tekrar tekrar izliyordu.

"Hey," diye seslendim.

Başını kaldırdı, açıkça üzgündü.

"Gittiler. Planladığımız akşamı ellerinden almaya izin vermeyeceğim. Bu zamanı seninle geçirmek istiyorum, Maggie canım. Bizimle. Tamam mı?"

Yarım yürekle başını salladı.

"Çin yemeği, film ve sonra benim altımda, adımları inleyerek seni istiyorum. Belki üstümde de."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Tek düşündüğün bu mu?"

"Sen yakın olduğunda, evet. Şimdi, kendini daha iyi hissedeceksen, Terry'nin evinin anahtarını bir keresinde çalmıştım, ona şaka yapmak için. Yapmadım ama karanlıkta saklanıp, eve geldiğinde üzerine atlayabiliriz. Onu çıplak ve bağlı halde bırakıp kapıları açık bırakabiliriz. Adının yazdığı gazeteleri arayıp onu bulmalarını sağlarız. Sonra annemin evine gidip, tertemiz gardırobunu yeniden düzenleyip hiçbir şey bulamasın. Eşleşen ayakkabılarını çalalım ve her birinden sadece bir tane bırakalım. Bu ona fiziksel şiddetten daha çok zarar verir."

Bu, dudaklarına bir gülümseme getirdi. "Gördün mü?" dedi kıkırdarak. Ben de ona gülümsedim ve ona bir spring roll uzattım.

"Sen bir kez işaret ettin. Bu arada, bu çok hoşuma gitti. O da benim halka açık bir yerde altıma sıçmam fikrinden çok korkmuştu."

Kafasını salladı, tabureye oturdu ve spring roll'undan bir ısırık aldı. "Onun gözlerinde de aynı şey var."

"Evet. Aile ismine büyük utanç."

"Bu ne demek oluyor? O bir Bane değil, neden bu kadar endişeli?"

Sorularından memnun oldum. Bu, onun bu konuyu kafasına takmadığını gösteriyordu. "Bane adı hukuk dünyasında hâlâ biliniyor. Babam harika bir avukattı ve itibarı mükemmeldi. Hâlâ gerektiğinde bunu bir çift darbe olarak kullanıyor."

"Çifte kazanç."

Kıkırdadım. "Bu konuda uzmandır."

Spring roll'umdan bir ısırık aldım ve çiğnedim. "Doug Johnstone da hukuk dünyasında büyük bir isimdi. Çok tanınmıştı ve birçok davada zenginleri temsil etmişti. Zenginlerin zengin kalmasına yardım ettiği ile ünlüydü. İlk karısı öldü ve yaklaşık iki yıl sonra annemle evlendi." Bir süre durdum. "Annem gençken çok güzeldi ve sanırım onun dikkatini çekmişti."

Babam iyi bir iş adamıydı ve maddi olarak iyi durumdaydık, ama Doug'ın seviyesinde değildik. O bir züppeydi ve hala da öyle. Annem ise onun kol süsüydü. Onunla evlendiğinde, kafasındaki tüm görkemli fikirler onun için norm haline geldi. Ben, tabiri caizse, balın içindeki sinek gibiydim. Onun soyadını almayı reddettim, sonra annemin bunu yaptığımı memnun olduğunu söylediğini duydum. Doug da öyle. İkisi de benim bir Johnstone olmamı istemiyordu. Bu yüzden, işine geldiğinde Bane soyadını kullanıyor. İki soyadının da lekelenmesini istemiyor ve benim potansiyelimi hiç gerçekleştiremediğimi düşünüyor.

"O kör."

Gülümsedim, bir kabı açıp ona uzattım. "Biliyorsun. Şimdi, aile geçmişinden bu kadar bahsetmek yeter. Yemek yemeni istiyorum. Daha sonra ihtiyacın olacak."

"Neyse."

Gülümsedim. "Yakında sana istediğini vereceğim."

Kaşlarını çattı ve ben ona yaklaştım. "Hey. Bırak gitsin. Onlar gitti."

Gözlerime baktı. "Sana zarar vermelerinden nefret ediyorum."

"O zaman senin gibi birinin olması iyi bir şey, değil mi?" Kaşlarını çattı ama başını salladı.

Bir süre sessizce yemek yedik. Olanlara rağmen, ben açtım. Magnolia yanımda olduğu ve sözleri hala kafamda yankılandığı için, sözde ailemin söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Yemek yerken onu inceledim. Ona yaklaştım ve ona tatlı-ekşi tavuk, sarımsaklı yeşil fasulye ve buharda pişirilmiş köfte yedirdim. Onun yemek yemesine ihtiyacım vardı. Onları bizim alanımıza sokmaya izin vermedim.

Yemekten sonra, artıkları kaldırdı ve köpüklü kahvelerinden yaptı. Sipariş ettiğim lychee fıstıklarını yiyerek, buz banyosundan tek tek alıp eşsiz lezzetlerinin tadını çıkararak yudumladık. Şans kurabiyelerini ısırarak, çıtır çıtır yedi ve şans mesajlarına gülerek.

Güneş batıyordu ve biz de verandaya çıkıp, gökyüzünü binlerce renge boyayan güneşin batışını izledik. Brendi yudumladım, sonra Magnolia'nın arkasına geçip kollarımı ona doladım. O da iç çekerek bana yaslandı.

"Evlen benimle."

"Neden? Annenize öç almak için mi?"

" Açıkçası, onun bununla hiçbir ilgisi yok. Onun duyguları umurumda değil."

"O zaman neden?"

"Çünkü birbirimize yakışıyoruz. Birbirimizi seviyoruz. Sen beni... hissettiriyorsun." "Seni hissettiriyorum. Ama sevmek için yeterli değil."

"Ben buna muktedir değilim."

"Daha fazlasını istiyorum," dedi, sesi hüzünlüydü.

"Ben sevemem, Myers. İlgilenebilirim. Koruyabilirim. Bakabilirim. Birlikte iyi bir hayat sürebiliriz."

O sessiz kaldı.

"Bu pek çok şeyi çözer. Yaşamak için harika bir yerin olur. Her konuda seni destekleyecek bir partnerin olur. Hayatında istediğin her şeyi yapabilirsin."

"Beni seven bir kocam olması hariç."

"Belki de bizim sahip olacağımız şey daha iyi olur. Arzu, sevgi, dostluk, saygı. Bunlar çok önemli şeyler."

"Peki ya çocuklar?"

"Çocuk istemiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Neden?"

"Magnolia, nasıl baba olunur bilmiyorum. İyi bir baba olabilir miyim, bilmiyorum. Çocukluğum o kadar kötüydü ki, bir çocuğu nasıl yetiştireceğimi bilmiyorum." Bir süre durdum. "Onları sevebilir miyim, onu bile bilmiyorum."

"Bence öğrenebilirsin. Ve bence kendini açarsan, onları sevebilirsin."

"Bu riski almak istemiyorum." Yutkundum. "Ama sen çocuk istiyorsun, sanırım."

"Emin değilim. Ama karar verirsem bu seçeneği istediğimi biliyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Belki bu konuyu tekrar konuşabiliriz." Tek söyleyebileceğim buydu. Fikrimi değiştireceğimi sanmıyordum, ama bunu tartışabilirdik.

Kollarımda döndü. "Neden?" diye tekrar sordu. "Neden *benimle* evlenmek istiyorsun? Başka biriyle arkadaşlık kurabilirsin."

"Hayır. Senin kalbinden dolayı. İlgilendiğin için. Sevdiğin için. Ben bunu yapamayabilirim, ama seninle bu çok kolay. Sevgini çok cömertçe sunuyorsun. Dokunuşlarında. Eylemlerinde."

"Peki ben bundan ne kazanacağım?"

"Güvenlik. Zenginlik. Hedgy'nin kalıcı velayeti." Durup eğildim ve onu öptüm. "Beni."

"Ama kalbinden değil."

"Benim başka, çok daha yararlı yanlarım da var, Myers." Ağzımı boynuna doğru indirdim. "Çok daha zevkli yanlarım."

O inledi ve ben de bu fırsatı değerlendirip ağzını ağzımla kapattım, kollarımda titreyene kadar onu öptüm.

"Bunu bir düşün," diye

yalvardım. "Tamam."

Bunu bir ilerleme olarak kabul ettim. Evet demek değildi, ama yakında öyle olacağını hissediyordum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

MAGNOLIA

O da aynı şeyi söylemedi.

Sevemeyeceğini

söyledi.

İlgilenebileceğini

söyledi.

Dikkatlice yuvarlandım ve sabahın loş ışığında Alex'e baktım. Uykudayken daha genç, daha az stresli görünüyordu. Sert ve gergin değil, neredeyse huzurluydu.

Alnındaki kaşlarını çatma ve kırıksıklıkların olmaması da buna yardımcı oluyordu. Boynuna kıvrılmış kedi yavrusu da öyle.

Kendimi durduramadan, elimi kaldırdım ve parmaklarımı yanağına dokundurdum. Çenesini nazikçe okşadım. Saçlarına dokundum. Cildi benimkinden daha pürüzlüydü, çenesindeki sakalları kaşındırıyordu. Ama saçları yumuşaktı.

Onun sakladığını düşündüğüm kalbi kadar yumuşaktı.

O da önemsiyordu. Ama dahası da vardı. Hedgy'yi bilinmeyen bir geleceğe bırakamadığında bunu gördüm. Babamla dikkatli ve nazik bir şekilde konuştuğunda bunu gördüm.

Beni kucakladığında hissettim. Her seferinde.

Ve ben onu kucakladığımda da hissettim.

Kırılmıştı. Kararsızdı. Korkmuştu.

Ama sevmekten aciz değildi.

Ancak bunu kendi başına çözmesi gerekiyordu, çünkü Alexander Bane hakkında şüphesiz bildiğim tek şey, onun inatçı olduğuydu.

Eğer onu zorlarsam, geri çekilirdi. Kalbini yasak bölge ilan eder ve denemeyi bile reddederdi.

Ona Hedgy'ye gösterdiği sabrı gösterirsem, benimle aynı sonuca varma ihtimali yüksekti.

Beni seviyordu.

O sözleri ondan duymayı ne kadar da istiyordum, ama bu onun kendi şartlarına ve zamanlamasına göre olmalıydı.

Sabırlı olabilirdim. Ona güvenimi

gösterebilirdim. Bu da demek

oluyordu ki...

Elime değen kirpiklerinin titremesi dikkatimi dağıttı. Elimi yanağına koymuş, başparmağımla cildini okşuyordum. Artık uyanmıştı, bana bakıyordu, güzel mavi gözleri sabah ışığında sıcak ve uykulu görünüyordu. Başını çevirip avucuma bir öpücük kondurdu.

"Bunu istiyorum," diye

mırıldandı. "Neyi?" diye

sordum, kafam karışmış bir

şekilde.

"Her gün seninle uyanmak. Seninle birlikte olmak." Elimi kendi eliyle kapattı.

"Seninle birlikteyken hissettiğim duyguyu seviyorum."

Kalçalarına doğru baktım.

"Ereksiyon, demek istiyorsun?"

Gülerek kediciği rahatsız etti. Hedgy küçük bir tıslama ile zıpladı, sırtı kavisli, sanki savaşıma hazır gibi. Sonra miyavladı ve yatağın ucuna koştu, altındaki bankın üzerine atladı, sonra yere atladı ve yan odadaki yemeğinin olduğu yere doğru koştu.

Saniyeler içinde Alex'in altında kalakaldım. Üzerimde durdu, gözleri artık uykulu değildi, vücudu hazır ve bakışları yoğun. "Bu bir tepki, bir duygu değil, sevgilim. Ve sana karşı her zaman bu tepkiyi veririm." Göğsünü benimkine yaklaştırdı, göğsündeki tüylerle gergin meme uçlarımı okşadı. "Bu tepki bana duygular veriyor, itiraf ediyorum. Lanet olası güçlü duygu dalgaları."

"Oh," diye nefes nefese fısıldadım. "Onları seviyor musun?"

"Onların tsunamilerini istiyorum. Her gün. Günde en az iki kez."

"Sen, ah, boğulabilirsin," diye inledim, o bacaklarımın arasına yerleşip, ağrıyan merkezim boyunca penisini sürüklerken.

"Ne güzel bir ölüm."

Dudaklarını boynumda yukarı aşağı gezdirdi. "Bana bunu yapabileceğimi söyle. Her gün seninle uyanabileceğimi söyle. Her gün seni sikebileceğimi." Geri çekildi ve girişimi dürttü. "Karım olarak."

Kafamı salladım ve o ağzımı kapattı, beni sertçe öptü. Sahiplenici, derin ve ateşli bir öpücüktü. Ayaklarımın ucuna kadar hissettim. Dilini boynumdan aşağı kaydırды, göğüslerimi o kadar sert emdi ki iz bırakacağına yemin ederdim. "Sen benimsin, Maggie Mae. Sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Kabul et ve benimle evlen."

"Alex," diye nefes nefese kaldım, o otururken beni bacaklarının üzerine çekip sık bir şekilde itti. İçime bir santim girip sonra geri çıktı. İsteddiğimi verdi ama sonra geri aldı. Bir kez. İki kez. Üç kez.

"Lütfen," diye yalvardım.

"İsteddiğimi ver," diye talep etti. "Ben de istediğini vereceğim." "Bu adil değil."

Daha derine girdi ve beni inlemeye zorladı. "Hepsi senin. Benim her şeyim senin, Magnolia. Söyle. Evet de."

Dayanamadım. Onu çok istiyordum. Gerçek şu ki, her şekilde ona ait olmak istiyordum.

"Evet!"

Bana sertçe girdi. Ve

kaderim belli oldu.

Bane bütün gün bana her baktığında, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Onu silmek istedim, ama nedense, bana baktığında ben de gülümsüyordum.

Cumartesi günü sakın bir gün geçirdik. O bir süre çalıştı ve birkaç işini halletti, ben ise kanepede kıvrılıp kitap okudum. Rahatlatıcı bir gündü ve ben de keyif aldım.

Pazar sabahı kahvaltıdan sonra, çantasından garip görünümlü bir alet çıkardı. Şüpheyle ona baktım.

"Beni Mr. Grey gibi bağlayacağını sanıyorsan, unut gitsin Bane."

Kaşlarını çattı. "Bay Grey de kim? Seni ne zaman bağladı?" "Beni değil. Bir filmdeydi."

"Bağlama olan bir film mi? Adını söyle lütfen." "Boş ver."

Çenesini okşadı. "Seni 'bağlamak' hiç aklıma gelmemişti, ama şimdi sen bunu söyledin..." Sesini imalı bir şekilde kesip, sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Olmaz."

Kıkırdadı. "Hedgy için." "Ne için?"

"Onu yürüyüşe çıkarabilmek için. Sonunda benimle koşmaya gelebileceğini düşündüm."

"Onun bir kedi olduğunu biliyorsun, değil mi? Kediler maraton koşmazlar. Aslında, yürüyüşten de hoşlanacağını sanmıyorum. Ya da tasmadan."

"Bazı kedilerin tasmaıyla çok iyi anlaştığını okudum. Hedgy'nin seveceğini düşünüyorum. Yürüyüşler ona iyi gelecektir."

Kahvemi bitirip sandalyemden kalktım. "İyi şanslar, Bane."

Yanımdan geçerken beni belimden yakaladı, kendine çekti ve öptü. "Seninle evlenmemi kabul ettirdim, Myers. Hedgy'ye tasma ile yürümeyi öğretmek çocuk oyuncağı olacak."

Gözlerimi devirdim ve onu ittim.

"Henüz beni evlendirmedin," diye arkamdan seslendim.

Bir an sonra, Bane beni duvara sıkıştırdı ve vücuduyla üzerime çöktü. "Söz vermiştin."

"İşkence görüyordum. Zorla kabul ettim."

"Benimle evleneceksin. Bu kesin."

Ona tek yapması gerekenin beni sevdiğini söylemek olduğunu ve o zaman bugün onunla evleneceğimi söylemek istedim. Duygularını itiraf ederse sonsuza kadar yanında olacaktım. Ama bunun boşuna olduğunu biliyordum.

"Ne romantik."

Gözlerini kısarak beni inceledi. "İhtiyacın olan bu mu, Maggie canım? Romantizm mi?"

Omuz silktim. "Zararı olmaz."

"Anlaştık." Geri çekildi. "Hedgy'ye yürümeyi öğreteceğim ve sana deli gibi romantizm yapacağım. Beni düğün törenine götürmem için yalvaracaksın."

"Uh-huh."

"İzle."

"Tamam, Romeo. Duş alıp babamı göreceğim ve Rylee ile kahve içeceğim."

"Ne zamandan beri?"

Kafamı salladım. "Cuma günü sana söylediğimden beri. Sam'le öğle yemeği yiyeceksin."

Kaşlarını çattı. "Doğru. Unutmuşum."

"Evlilik talepleri, yürüme dersleri ve trussing arasında, şaşırmadım. Kafanda çok şey var."

"Biliyorsun, eskiden benden korkardın."

Gülümseyerek, elimi göğsünden aşağı kaydırđım ve penisini avuçladım. Penisi hemen tepki verdi ve parmaklarımın altında sertleşti. "O, seni kontrol etmeyi öğrenmeden önceydi."

Dizlerimin üzerine çöküp eşofmanını aşağı çektiğimde inledi.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı, ben onu ağzıma alırken. "Seninle evli olmaktan çok keyif alacağım."

Onun etrafında mırıldandım ve o da saçımı avuçladı. "Sonsuza kadar, Myers. Sonsuza kadar sen ve ben."

İtiraf etmeliyim ki, bu düşünce beni heyecanlandırdı.

"Aklında ne var, Maggie Mae?" diye sordu babam.

Bana taktığı takma isim ve ses tonu beni şaşırttı. Babam beni gördüğüne sevindi, ama beni hatırlamıyordu. Ona getirdiğim sandviçi mutlu bir şekilde yedi ve bana karısı ve küçük kızı hakkında konuştu, sonra güneşte otururken uykuya daldı.

Gözlerinin ne kadar berrak olduğunu görmek için ona baktım. Beni izliyordu, sesinde anlayış vardı. Hastalık zihnini ele geçirmeden önce her zaman yaptığı gibi.

"Sadece düşünüyordum, baba."

"Neyi?"

"Biriyle tanıştım," dedim, hafızasının ne kadar net olduğunu

bilmeden. "Anlıyorum. Ciddi bir şey mi?"

"Onu seviyorum."

"Sana iyi davranıyor mu?"

İç çekerek ellerini tuttum. Ellerini buruşuk ve pürüzlüydü, çantamdan her zaman yanımda taşıdığım el kremi çıkardım. Kremi kuru cildine sürerken konuşmaya devam ettim. "Bana çok iyi davranıyor baba. Bana bakmak istiyor."

"Gündüz" diye homurdandı. "Öyle olmalı. Sen iyi birisin. Neden onunla tanışmadım?"

"Bir kez tanıştın," dedim dikkatlice, o karşılaşmayı hatırlayıp hatırlamadığından emin olamadan. "Kedicikini sana görmeye getirmişti."

Babam kaşlarını çatı. "Bir kediyi hatırlıyorum.

Bir adamı değil." Ben güldüm. "Hedgy oldukça sevimli."

"Dur. Bir adam hatırlıyorum. Uzun boyluydu. Seninle evlenmek için benden izin istedi."

Hayal kırıklığını görmesini istemediğim için başımı eğdim. Anılarını karıştırıyordu. Bu sık sık olurdu. Küçük parçalar birbirine karıştırdı. Televizyon programları, filmler, geçmiş olaylar, hepsi bazen tek bir anı haline gelirdi. Yanlış bir şeydi, ama bunu açıklamaya hiç çalışmadım. Bu sadece onu üzüyordu. Ve beni de. Bir süre ellerine masaj yaptım, sonra sesimin sabit olduğunu hissettiğimde konuştum.

"Peki, evet dedin mi?"

Cevap gelmedi. Gözlerini kapattığını görmek için başımı kaldırdım. Yine uykuya dalmıştı. Son günlerde bu giderek daha sık oluyordu. Uyanık kaldığı süre azalıyor, uykuya daldığı veya başka bir dünyaya gittiği süre artıyordu.

Yine de, elleri yumuşayana kadar krem sürmeye devam ettim.

Bir süre daha onunla oturdum ve uyandığında kibarca karısının nerede olduğunu sordu, dışarıda olduğunu söylediğimde başını salladı.

"Alışveriş yapmayı sever," dedi. "Kendisi ve kızım için. Onunla tanıştın mı?"

"Evet," dedim, sesim titreyerek. "Çok hoş biridir." "O harika biridir. Onunla gurur duyuyoruz."

Ağlamamak için kendimi zor tutarak başımı salladım. "Eminim o da bunu biliyordur."

Rylee, gözleri şefkatle dolu bir şekilde elimi okşadı. "Zor olmalı," diye mırıldandı. "Baban önünüzde duruyor, ama orada değil."

"Evet, öyle." Durmadan akan gözyaşlarımı sildim. "Üzgünüm, durduramıyorum." "Önemli değil."

"Peki ya ailen?" diye sordum, konuyu değiştirmek için.

Kafasını salladı. "Babam ve annem ben küçükken boşandılar. Bir süre annemle yaşadım ama hiç iyi anlaşılamadık. Babam yeniden evlendi ve ben de onlarla kaldım ama ben on sekiz yaşındayken Danimarka'ya taşındılar. O zamandan beri tek başımayım."

"Onlarla iyi geçiniyor musun?"

"Babam ve Cara mı? Evet. Annem hep taşınmak istiyordu ve babam da seyahat etme fırsatından çok heyecanlanmıştı. Bana da gelmemi söylediler ama ben teknik okula yoğunlaşmışım. Annemi ise nadiren görüyorum." Yüzünü buruşturdu. "Hâlâ iyi anlaşılamıyoruz."

"Özel bir nedeni mi var yoksa her zamanki ebeveyn meseleleri mi?" diye sordum, Bane'i düşünerek. "O bir mankendi. Ben ise tam tersiyim. Onunla boy ölçüşemem."

"Anlıyorum. O zaman onun kaybı."

Mizahsız bir kahkaha attı. "Belki çok kilo versem, beni kabul ederdi. Ama ben bunu uzun zaman önce vazgeçtim. Hatırlayabildiğim kadarıyla beni diyetle sokmuştu. Yemekle sağlıklı bir ilişki kurmam yıllarımı aldı. Onunla böyle bir ilişki kuracağımı sanmıyorum. Terapistim bile aynı fikirde. O zehirli bir insan."

"Üzgünüm." Elini tuttum. "Ne olursa olsun, bence sen çok güzelsin. Harika gözlerin ve muhteşem bir gülüşün var."

"Teşekkürler." Kahvesinden bir yudum aldı. "Sorun değil. Ben hayatıma devam ettim. Şimdi bana bu hafta sonu yaptığın eğlenceli bir şeyi anlat."

Tereddüt ettim, sonra ağzımdan kaçırdım. "Bane bana evlenme teklif etti."

Kahvesini boğazına kaçırды, fincanına tükürdü. "Ne dedin? Ne yaptı?"

Başımı salladım. "Bana evlenme teklif etti. Aslında, önce talep etti, sonra teklif etti. Sonra tekrar talep etti."

"Bu tam ona göre bir şey, ama hiç bilmiyordum..." Sesi yavaşça kesildi. "Sen ve o...?" Kaşlarını kaldırarak soru sordu.

Başımı salladım.

Yakınlaşarak, gözleri parıldayarak sordu. "Aman Tanrım, bana her şeyi anlat. Ne zamandan beri? Akşam yemeğinde, değil mi? Akşam yemeğinden sonra başladı. Senden hoşlandığını biliyordum. Bana ne olduğunu sorduğunda çok gergindi. Eğer elinden gelseydi, o kadınları çatıdan aşağı atıp sustururdu. Çok kızgındı ve seni korumaya çalışıyordu. O zaman bile ikiniz hakkında bir hisse kapılmışım. Yatakta inanılmaz, değil mi? Talepkar ve kontrolcü? Tabii ki öyledir," diye mırıldandı, kendi sorusuna cevap vererek. "Harika mı? Evde de huysuz mu yoksa marshmallow gibi yumuşak ve hassas mı? Partnerleri biliyor mu? Yani, buna karşı bir kural yok ama ne düşünüyorlar? Yani, bu Bane." Kolumu tuttu, neredeyse çığlık atacaktı. "Evet dedin mi? Lütfen evet dediğini söyle."

Onun hızlı sorularına şaşkınlıkla baktım.

"Evet, akşam yemeğinden sonra. Ve o harika biri. Ortaklar biliyor ve o her zaman oldukça yoğun. Ama bana karşı çok iyi. Biz, ah, birlikte bir kedi aldık ve her şeyi."

"Aman Tanrım," diye tekrarladı. "Bir evcil hayvan. Bane'in kedisi mi? Bunu görmem lazım." Neredeyse mırıldanıyordu, masaya o kadar eğilmişti ki, dolgun göğüsleri masanın üstüne dayanmıştı. "Peki yatakta? Yatakta nasıldır?"

"Evet, yatakta nasıl olduğumu anlatın bize." Bane'in sesi araya girdi. "Bunu duymak isterim."

Yirmi Dördüncü Bölüm

BANE

Magnolia gittiğinde daire ne kadar boş hissettirdi, şok ediciydi. Etrafta dolaştım, sonra Hedgy'ye koşum takımını takmaya çalıştım. O bundan hoşlanmadı ve sanki onu çıkarmaya çalışır gibi geri geri yürümeye devam etti. Onu izlemek beni güldürdü. Tasmayı taktım ve onu cesaretlendirmeye çalıştım, ama o sadece yere uzanıp ölü numarası yaptı. Onu biraz sürükledim, ayağa kaldırıp ne yapması gerektiğini göstermeye çalıştım, ama o yine yere yığıldı. Kafamı kaşımaya başladım. Belki de Magnolia haklıydı.

Sonunda vazgeçtim ama koşum takımını çıkarmadım. Alıştırdı ve daha sonra tekrar yürümeyi denerdik. Onu kendi haline bırakıp Sam'le buluşmak için giyindim. Apartmanın yakınında yeni bir yer önermişti, ben de yürüyerek gitmeye karar verdim. Hedgy'yi kontrol ettim, hala koşum takımını çıkarmaya çalışıyordu ve mutlu görünmüyordu. Pes ettim ve koşum takımını çıkardım. Bana her şeyi anlatan bir bakış attı, sonra kaçtı ve misafir odasındaki yatağın altına saklandı. Koşum takımını kaldırdım, Magnolia'nın sözleri aklıma geldi. Yatağıma bağlandığında ne kadar seksi görüneceğini merak ettim.

Sonra başımı salladım ve Sam'le buluşmak için çıktım. Dışarıdaki bir masaya oturdum ve onu bekledim. Biraz erken gelmişim. Magnolia'ya mesaj attım, yakında Rylee ile kahve içeceğini söyledi. Babasını sordum, kısa bir süre uyanık kaldığını ama bunun uzun sürmediğini söyledi. Kısa cevapta onun üzüntüsünü hissettim ve onu neşelendirmek için bir şeyler yapmam gerektiğine karar verdim. Kahvemi yudumlarken, eğlencesine Bay Grey'i Google'da aradım. Kitapları okurken gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ipler eklemenden de başa çıkabileceğime karar verdim.

Tabii o istemedikçe. O zaman onun için ipek eşarplar alırdım.

Kedinin yürüyüş yapmaktan zevk alması için Google'da bilgi aramaya başladım. Sabır anahtar gibi görünüyordu ve sonuç olarak, ben bu kelimeyle hiç iyi geçinememiştim. Sonra, kedinin temiz hava alıp yürüyüşün tadını çıkarmasını sağlarken, aynı zamanda güvenliğini de sağlayan, sırtına takabileceğin bir sırt çantası buldum. Bunun benim koşularım için de işe yarayacağını hissettim. Hedgy'nin ne hissedeceğini merak ettim. Magnolia'nın çabalarımı gülecek mi diye merak ettim.

Sam arkamda belirdi ve omzumun üzerinden okudu.

"Kedi için sırt çantası mı? Ne oluyor, Bane?" Oturdu, telefonumu elimden aldı ve ekrana baktı. "Ne zamandan beri kedin var?"

Garson siparişlerimizi aldıktan sonra ona hikayeyi anlattım. Bardağın kenarından bana baktı. "Sen ve prezervatif kızın artık bir kediniz var," diye tekrarladı.

"Ona öyle deme."

Ellerini kaldırdı. "Pardon. Sen ve *Bayan Myers'ın* artık bir kedisi var."

Başımı salladım, sandviçimi alıp inceledim. Magnolia'nın bana yaptığı kadar iyi görünmüyordu. Bir ısırık aldım ve yavaşça çiğnedim. Fena değildi ama tadı da o kadar iyi değildi.

"Hala onunla görüşüyor musun?" diye

sordu. "Ona evlenme teklif ettim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve birasına tükürdü. "Ne? Ne diyorsun

sen?" "O da evet dedi."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Yani, senin sonra da hayalarına yumruk atan kızla mı hayatının geri kalanını geçirmek istiyorsun?" Koltuğunun arkasına kolunu attı ve beni süzdü. "Benim bilmediğim garip bir penis ağrısı fetişin mi var?"

Gülmeye başladım. "Garip bir Magnolia Myers fetişim var."

"Bu kız konusunda ciddi misin?"

"Ona evlenme teklif ettim," diye tekrarladım.

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Bu kıızı seviyor musun, Alex?"

"Onu önemsiyorum. Hayatımı onunla geçirmek istiyorum."

"Onu seviyor musun?"

"Sevebileceğim kadar seviyorum."

Kafasını salladı. "Bence sen sevmeye muktedir birisin."

"Onu önemseyebilirim. Ona bakabilirim. Koruyabilirim.

İhtiyaçlarını karşılayabilirim." "Ve bu onun için yeterli mi?"

"Beni sevdiğini söylüyor," diye itiraf ettim sessizce.

"Nasıl hissettirdi?"

"Hak etmediğim bir hediye gibi."

"Bence hak ediyorsun. Umarım bir gün öyle hissedersin. Eğer o senin ruh ikizinsen, umarım o da sana bunu gösterir." Bir süre durdu. "Ona aşkını inkar ederek onu incitebileceğini düşündün mü?"

Kaşlarımı çattım. "Onu incitmek istemiyorum. Beni önemseddiğini biliyor." "Ama senin ilginin bir sınırı var."

"Hayır."

"O zaman onu seviyorsun."

Kafamı karıştırıyordu ve sinirlenmeye başlamıştım. Ona sert bir bakış attım. "O doğru kişi. Tek kişi o. O da bunu biliyor."

Sam ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Onu önemsiyorsun, bu yüzden ona yüzük takıyorsun," diye düşündü. "İlginç."

Ne demek istediğini anlamadım, ama sözleri beni küfür ettirdi.

"Hayır, tabii ki hayır. Henüz yüzük almadım. Teklif bir anda ağzımdan kaçtı."

"Sen tam bir aptalsın." Arkasına yaslanıp telefonuna bir şeyler yazdı. Bir süre sonra sırtıttı. "Şanslısın. Arkadaşım Smithy kuyumcu. Yarım saat sonra dükkanında bizimle buluşacak."

"Harika."

"Ve öğle yemeğini sen ödeyeceksin." Güldüm. "En azından bunu yapabilirim."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Dükkanndan çıktık, cebimdeki küçük kutu içindeki şeyin ağırlığı, içindekine göre çok hafif geliyordu. Yüzük Magnolia'ya çok yakışacaktı ve umarım beğenirdi.

"Kutlama içkisi?" diye sordu Sam.

Caddenin karşısına baktım, koyu renkli bir saç demeti gözüme çarptı. Magnolia ve Rylee küçük bir kafenin dışındaki masada oturuyorlardı. Rylee masaya eğilmiş, dakikada bir kilometre hızla konuşuyordu. Magnolia şok geçirmiş gibi görünüyordu.

"Onunla tanışmaya ne dersin?" "Ne?" diye sordu.

"Nerede?"

"Caddenin karşısında."

O tarafa baktı ve ısıklık çaldı. "Dostum, eğer bana senin bayanın o seksi, kıvrımlı sarışın olduğunu söylersen, bir sorunumuz olacak."

"Hayır. O Rylee Jenkins, benim için çalışıyor. Benim Magnolia'm ise siyah saçlı seksi kadın."

"O zaman beni tanıştır. İkisine de."

Kadınlar bizi fark etmeden caddeyi geçtik. Masaya yanına geçtim ve Rylee'nin alçak sesle verdiği emri duydum.

"Peki yatakta? Yatakta nasıldır?"

Magnolia'nın yüzünün aniden kızarmasıyla ağzım kıvrıldı. "Evet, yatakta nasıl olduğumu bize anlat," diye araya girdim, onları şaşırtarak. "Duymak isterim."

İki kadın da sesimi duyunca birden dikleştiler. Magnolia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Alex, burada ne işin var?"

Onu azarladım ve eğilip kafasına bir öpücük kondurdum. "Sam ve ben karşıdan bir şey almamız gerekiyordu. Seni gördüm ve size katılabiliriz diye düşündüm." Rylee'ye gülümsedim. "Eğer sakıncası yoksa."

"Tabii ki sorun değil, Bay Bane."

Kafamı salladım. "Sen Magnolia'nın arkadaşısın ve biz ofis dışındayız. Bana Alex de." Ona bakan Sam'i işaret ettim. "Bu Sam." Onu dürttüm. "Sam, bu Magnolia. Ve Rylee."

Rylee'nin elini sıktı. "Memnun oldum," dedi gür sesiyle. Magnolia'ya döndü. "Meşhur Magnolia Myers."

"Kötü şöhretli mi?"

Gülümsedi. "Ah, hikayeler." Göz kırptı. "Ah, olaylar."

Magnolia, nereye bakacağını bilemeden kızardı. "Aptal olma," diye mırıldandım ve yanına oturup onu kendime yaklaştırdım. "Onun seni etkilemesine izin verme."

Sam, Rylee'nin yanına oturdu, sandalyeyi çekip üzerine oturdu. "Ee, Rylee, benim arkadaşım için mi çalışıyorsun?"

"Evet."

"Sen de asistan mısın?"

"Ben IT bölümünün

başındayım."

"Şimdiye kadar çalıştığım en parlak programcı," diye ekledim. "Ve onun sistemleri ve güvenliği inanılmaz. Onu benden uzaklaştırmak isteyen tekliflerle sürekli mücadele ediyorum."

Sam etkilenmiş görünüyordu. "Vay canına. Hastanedeki programlar dışında, bilgisayarlarla pek aram iyi değildir."

"Ben de hastalık teşhisi koyamam. Hepimizin yetenekleri farklı."

Rylee'nin telefonu çaldı ve mesajı okurken kaşlarını çattı. "Maggie, üzgünüm. Gitmem gerek."

Magnolia hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, ama anlayışlıydı.

"Tamam." "Uber çağırmam lazım."

"Seni götürebilirim," dedi Sam. "Ben de çıkmak üzereydim."

"Oh. Senin yolunun dışında olabilir." "Hayır. Değil."

"Nereye gideceğimi söylemedim..."

Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Sorun değil. Seni bırakırım."

"Şey, tamam." Elini kabul etti ve Magnolia'ya baktı. "Yarın görüşürüz."

Magnolia başını salladı ve ikisi arasında geçen bakışları gördüm. Sabah sert bir konuşma yapacaklardı. Magnolia'nın da konuşmaya katılması umuduyla. Sam'in ne yapacağını hiç bilmiyordum.

Onlar gittikten sonra bir kahve sipariş ettim. Sonra gülmeye başladım. "Ne?"

"Sam gitti. Bizi buraya o getirdi."

Magnolia da benimle birlikte güldü.

"Sanırım Rylee onu baştan çıkardı."

"En azından ilk tanıştığımızda senin yaptığın gibi, kelimenin tam anlamıyla değil."

Magnolia gözlerini devirdi. "Her neyse, Bane. Sanırım benimle birlikte otobüste eve dönmek zorunda kalacaksın."

"Hayır. Ben de Uber çağırabilirim, biliyorsun. Ya da Darryl'ı." "Ya da yürüyebiliriz. Hedgy'nin burada olmaması çok kötü."

Yüzümü buruşturdum. "Az önce pek etkilenmemişti." Yürüyüş girişimimizi çektiğim videoyu ona gösterdim. Hedgy'nin tuhaf hareketlerine neşeyle güldü.

"Belki alışır."

"Bir his var içimde, Maggie canım, her zamanki gibi haklıydın."

Bana yaklaşıp öptü. "Eğer evleneceksek, buna alışsan iyi olur."

Ben de onu öptüm. "Sanırım öyle."

Ama nedense bu düşünce beni üzmedi.

MAGNOLIA

Pazartesi sabahı erken uyandım, Bane yatak kenarında oturmuş, elinde bir tepsi vardı.

"Merhaba," diye mırıldandım, oturarak.

Gülümsedi ve tepsiyi dizlerimin üzerine kaydırıldı. "Kahvaltı hazırladım. Seninki kadar iyi değil ama..."

Tepsiye gülümsedim. Tost ve kahve. Küçük bir reçel kabı. Biraz yanmış domuz pastırması.

"Güzel görünüyor," diye onu teselli ettim. Vazodaki güzel güllere dokundum. "Hoş bir ayrıntı."

"Romantik," diye cevapladı.

Gülerek fincanımı aldım ve bir yudum içtim. "Evet, çok romantik."

Bana bir parça domuz pastırması uzattı, ben de onu çıtır çıtır yedim, tuzlu tadı yanmış kenarlarını gizlemeye yardımcı oldu.

"Çıtır çıtır," diye mırıldandım.

O yüzünü buruşturdu. "Biraz fazla. Dikkatim dağıldı." "Ne yaparken?"

"Güllerin dikenlerini alıyordum."

"Çok düşüncelisin."

Bana yoğun bir bakışla baktı. "Biliyorum."

Güzel güllere, yumuşak pembe yapraklarına baktım. Kokularını alabiliyordum. Bane'e tekrar baktım. Beni izliyordu, bakışları odaklanmıştı, içinde beni tedirgin eden bir şey vardı. Bir yaprağa dokunmak için elimi uzattığımda

Yeşil yaprakların arasında bir yüzük vardı. Loş ışıkta parıldayan, sade ve zarif bir yüzük. O kadar güzeldi ki, nefesim kesildi.

Bakışlarım onun bakışlarıyla buluştu. O çiçeğe uzandı ve yüzüğü avucuna düşürdü. Sonra elime uzandı ve yüzüğü parmağıma taktı. Mükemmel uydu ve ben onu sessizce izledim.

"Alex," diye fısıldadım.

"Sam'in bir arkadaşı vardı, dün beni dükkânına aldı. Bu yüzüğü gördüm ve senin için olduğunu anladım."

Titrek bir nefes aldım. "Çok güzel."

Tepsiyi aldı, yere koydu ve bana yaklaştı. "Evlen benimle, Magnolia. Sana en iyi koca olacağıma söz veriyorum." Yutkundu. "Babanı sordum ve bana onay verdi."

"Ne?" diye haykırdım.

"Cumartesi öğleden sonra onu görmeye gittim. Her şey yolundaydı. Beni hatırladı. Senin hakkında konuştuk ve sana iyi bakacağıma, her zaman seninle ilgileneceğime söz verdim. Senin benim için diğer herkesten daha önemli olduğunu, senin inanılmaz olduğunu düşündüğümü söyledim. O da tek istediğinin bu olduğunu söyledi ve kabul etti."

Gözlerim doldu. "Kafasında bir şeyler karıştırıyor sandım. Uzun boylu bir adama rızasını verdiğini söyledi."

"Hayır, gerçekten verdi."

Gözyaşlarıma boğuldum ve Alex beni kucağına çekti. Beni sıkıca sarıp, ağlamama izin verdi.

"Ona bir fincan çay getirmek için gittiğimde uykuya daldı," dedi bana. "Uyandığında, olanları hatırlamıyordu, ama benim için sorun değildi. Beni ona çay getiren bir hademe sandı. Bir süre onunla oturdum ve tekrar uykuya daldığında oradan ayrıldım."

"Artık bunu sık sık yapıyor."

Beni daha sıkı sarıldı. "Biliyorum." Kulağıma alçak sesle fısıldadı. "Sana bakacağım, Maggie sevgilim. İhtiyacın olan her şey olmaya çalışacağıma söz veriyorum. Seni çok seviyorum. Seninle bir hayat istiyorum. Lütfen."

Zaten kabul etmiştim, ama ona istediği cevabı verdim. "Evet."

Gözyaşlarımı silerek beni öptü. "Teşekkür ederim."

Ofise vardığımda çiçeklerim beni bekliyordu. Bugün büyük bir buketti, o kadar büyüktü ki masama sığmadı. Bane yanımdan geçerken çiçeklere küçümseyerek baktı. "Taliplilerini gerçekten kontrol etmelisin," diye mırıldandı. "Rekabet etmek için çiçek göndermem mi gerekiyor?"

"Hayır," diye ısrar ettim. Daha fazla çiçek istemiyordum. "Dinle, Bane, belki onları arayabilirsin. Ya da daha iyisi, o korkutucu halinle dükkana gidip çiçekleri kimin gönderdiğini öğren. Bu durum beni rahatsız etmeye başladı."

"Neden?"

"Çünkü gizemli bir yabancı her hafta bana çiçek gönderiyor. Başka hiçbir iletişim yok. Hiçbir şey. Bu yanlış geliyor, özellikle de şu anda."

"Özellikle şimdi mi?"

Yüzüğüme baktım. "Evet, şimdi."

Gülümsedi ve elimi kaldırıp öptü. "Endişelenme, Magnolia. Geçen gün insanların yaptığı çeşitli deneyler hakkında bir şey okudum. İnsanların nasıl tepki vereceğini ve bu hediyelerin onların bakış açısını değiştirip değiştirmediğini görmek için sosyal bir deneyin parçası olarak çiçek veya dostça kartlar göndermek gibi. Belki sen de bunlardan birinin parçasısın."

Kaşlarımı çattım. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Eminim yakında sona erecektir. Bu arada, teslimatçının bilgece sözleriyle: keyfini çıkar."

Toplantısına gitmek için ayrıldı ve ben güzel bir zambakın yapraklarına dokundum. Muhtemelen haklıydı, ama içimde garip bir his vardı. Sanki onun çiçekler yüzünden üzülmesini ve onları atmasını, sadece onun bana güzel çiçekler göndermesi gerektiğini haykırmasını istiyordum gibi.

Ama beni sevmediğı için, böyle bir tepki mantıklı olmazdı. İşe geri dönerken biraz üzüldüm.

O sabahın ilerleyen saatlerinde, Rylee yanıma geldiğinde gülümseyerek salonda oturdum. "Sen ara mı veriyorsun?" diye sordu.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Bane toplantıda. Kahve içmem gerekiyordu." Ona yaklaştım. "Dün ne oldu?"

Kafası karışmış bir ifadeyle başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Sam beni eve bırakmakta ısrar etti, böylece müşterilerimden birinin sorununu çözebileyim diye..." Benim şaşkın bakışım karşısında durdu. "Dışarıdan birkaç müşterim var, onlar için web siteleri ve yazılımlar tasarlıyorum."

"Ah."

"Beni daireme kadar takip etti, çok ciddi ve meraklıydı. Daha iyi bir yere, daha güvenli bir yere taşınmam gerektiğini söyledi. Ona, kiramı ödemek istiyorsa önerilerde bulunabileceğini söyledim. Aksi takdirde, bu onu ilgilendirmezdi."

"Ooh," diye iç geçirdim. "Ne dedi?"

"Yüzüme yaklaşıp beni koruduğunu söyledi. Onu yeni tanıdığımı ve geri çekilmesini söyledim. Sonra güldü ve yakında görüşeceğimizi söyleyip gitti." Bir süre durdu. "Ama gitmeden önce beni tutup öptü."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sııttım. "Oh, Bane buna bayılacak." Gözleri fal taşı gibi açıldı ve nefesini tuttu.

"Ona söylemeliyim," diye itiraz ettim.

"Hayır!" Elimi tuttu. "Bu ne zaman ortaya çıktı?" "Oh. Şey, bu sabah."

"Magnolia, bu harika!"

"Öyle," diye onayladım. "Aynı zamanda bir sürpriz." Ona nasıl teklif ettiğini anlattım ve o gülümsedi. "O kadar gürültücü görünüşünün altında çok tatlı biri."

"Öyle."

Elimi çeşitli yönlerde çevirerek ışığı yakaladı. "Sana çok yakışmış."

Pavé bantlı uzun yastık kesimini inceledim. Işıklar altında parıldayıp ışıldıyordu, duvarlara parlak noktalar yansıtıyordu. "Bunu beklemiyordum."

Ayağa kalktı. "Onun da seni beklemediğini sanırım."

Gölmek zorunda kaldım. "Muhtemelen beklemiyordu."

"Geri dönmem gerek. Bu hafta öğle yemeği, değil
mi?" "Kulağa hoş geliyor."

O ayrıldı ve ben yüzüğüme
baktım. Ben de onu
beklemiyordum.

Yirmi Beşinci Bölüm

MAGNOLIA

Ertesi hafta, masamda otururken, Bane'in bana daha önce verip güncellememizi istediği bütçedeki çok sayıda değişikliğe kaşlarını çatıttım. Bu müşteri onu son derece sinirlendiriyordu. Bane her zamankinden daha huysuzdu, ki o da zaten oldukça huysuz biriydi. Gelen çiçeklere, parlak ve neşeli güzel bukete bile yorum yapmadı. Her zamanki gibi onlara aynı küçümseyen bakışını attı ve görmezden geldi.

Onun bu ruh hali, benim henüz onunla birlikte yaşamayı reddetmiş olmamdan da kaynaklanıyordu ve bazen neredeyse huysuzlaşıyordu. Ben, yapabildiğim sürece evde geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak istiyordum. Bazı akşamları anılarımla geçirmek istiyordum. Onunla geçirdiğim geceleri, özellikle de yanında uyanmayı, güçlü, sıcak vücudunun benimkine yakın olmasını ve uyanınca kaçınılmaz olarak yaşanan zevkli seksi seviyordum. Ama her şey çok hızlı geliyordu, Bane kasırgasına kapılmamaya çalışıyordum.

Ayrıca, itiraf etmeliyim ki, onu kızdırmayı hala seviyordum. Geceleri onsuz çıkmaya hazırlanırken bana kızgın bakışlar atmasını, fikrimi değiştirmem için beni ikna etmeye çalışırken yoğun, tutkulu öpücüklerinin tadını çıkarmayı seviyordum. Ayrıca, elinde bir paket ramen veya Çin yemeği ile evime gelip, yemek yediğimden emin olması gerektiğini ısrarla söylediğinde, eğlencemi gizliyordum. Daireden ayrılmamı hızlandırmak için eşyalarımı toplamama yardım etmeyi teklif ediyordu. Uzun süren ve zihnimi karıştıran bir orgazm sırasında, geçen gece tavan arasından tüm kutuları ve mobilyaları alıp depolama alanına taşımak için nakliyeciler tutmasına izin vermeyi kabul etmiştim. Bunu yirmi dört saat içinde halletmiş olması beni şaşırtmamalıydı, ama yine de şaşırmıştım.

Yüksek sesli bir küfür düşüncelerimi böldü ve başımı kaldırıp Bane'in ofisine baktım.

"Lanet olsun," diye bağırdı ve masayı tekmeledi.

Merakla ayağa kalktım ve cesurca aslana yaklaştım. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Bu lanet masa," diye cevapladı. "Çekmecedен bir şey almak için uzandım ve elimde kocaman bir kıymık oldu."

Elini tuttum ve "büyük" tahta parçasını inceledim. Derisinin altında bir kıymık vardı ve çevresi kızarıklıkla doluydu. Yanında ikinci bir parça daha vardı, ucu dışarı çıkmıştı.

Sesimde eğlenceyi gizleyerek, ona oturmasını söyledim ve banyoya gidip ilk yardım çantasını çıkardım. Masaya oturdum ve elini ışığın altına tuttum. Çantaya koyduğum özel cımbızı kullanarak, onun kıvranmasını görmezden gelmeye çalışarak bölgeyi inceledim.

"Kıpırdamazsan daha hızlı olur."

"Canımı acıtıyorsun, Myers," diye homurdandı.

Gülmeme engel oldum. Ona neredeyse hiç dokunmamıştım. "Üzgünüm."

Küçük kıymığın ucunu tuttum ve çektim. Oldukça kolay çıktı, neredeyse hiç çekmem gerekmedi.

Bane sinirlenerek homurdandı. "Elimi rahat bırakabilir misin? Ona ihtiyacım var."

"Ne kadar da bebek gibisin," diye azarladım. "Koca, kötü kurt Bane, bir kıymık yüzünden yenildi."

"Değilim," diye mırıldandı.

"Öylesin," diye cevap verdim, alçak bir kahkaha atarak. "Şimdi, kıpırdama. Bu, tüm konsantrasyonumu gerektirecek."

Bir iğne aldım ve o, kibritle ısıtırken endişeyle izledi, sonra üst tabakanın altında gizlenmiş uca ulaşabilmek için deriyi dikkatlice kaldırdım. O, tüm bu süre boyunca homurdanıp mırıldandı ve bacağıma sıkıca tutundu.

"Tamam, şimdi çıkarmaya çalışacağım. Temiz bir şekilde çıkması gerekir," diye yalan söyledim. Derindi ve ucu pürüzlüydü. Tek çekişte çıkarabileceğimi umuyordum.

Ona baktım. "Hazır mısın?"

"Evet."

"Gerekirse ılık at," diye onu sakinleştirdim ve tahta etrafını bastırdım.

"Gerek yok... *Tanrım, Myers!*" diye bağırdı. "ıkardım!" diye zaferle bağırdım.

Bana sert bir bakış attı, sandalyesinden kalkıp üzerime dikildi. Elini tuttum elini tutup alkollü mendille sildim, sonra da bir yara bandı yapıştırdım. "Bitti."

O bana dik dik bakmaya devam etti, ben de elini dudaklarıma götürdüm ve öptüm. "İşte," diye mırıldandım, gülmemeye çalışarak. "şimdi daha iyi."

Gözleri karardı. "Henüz değil," diye homurdandı ve beni yakaladı, göğsüne çekip ağzımı ağzıyla kapattı ve tutkuyla öptü. Ofis için fazla tutkuyla. Ama dudakları benimkilere değdiği anda kendimi kaybettim. Kokusu, sıcaklığı, ağzı. Dili benimkiyle dolandı ve göğsünden düşük bir inilti ıktı. Omuzlarını kavradım, ona sıkıca sarıldım, geri çekildiğinde nefes nefese kaldım.

"şimdi her şey daha iyi."

Ona göz kırptım. Bana sırtarak baktı.

"Bir toplantım var, Hemşire Ratched. Yoksa sana sert bir şeyin içine girmesinin nasıl bir his olduğunu gösterirdim." Beni hızlıca öptü. "Seni de ılık attırırdım."

"Ofiste olmaz," dedim, en ciddi sesimi takınarak.

O, açıkça eğlenmiş bir şekilde güldü. Eğilip dudaklarını kulağıma bastırdı. "şu anda sana dokunsam, Myers, ikimiz de ne kadar ıslanacağını biliyoruz. Bana ne kadar hazır olduğunu." Kulak mememi ısırđı, sonra geri çekilip beni masadan çekti.

"şimdi, bütçeye geri dönelim. Saat ikide hazır olması gerekiyor."

Sonra, yaraya tuz basmak gibi, yanından geçerken popomu tokatladı. Ama ereksiyonunu hissettim.

Toplantısına biraz geç kalacağını, bunun geçmesini bekleyeceğini hissettim. Bu yüzden ona sürtünerek inlemesine neden oldum.

Bu oyunu ikimiz de oynayabilirdik. "Toplantının tadını çıkar," diye alay ettim.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Myers."

"Umarım öderim," diye cevap verdim ve göz kırptım.

Sinirli kalamayıp gülmeye başladı. Ona böyle bir etki yapmam hoşuma gitmişti.

Bane dizüstü bilgisayarını aldı, omuzlarını düzeltti ve ceketinin düğmelerini ilikledi. Durmadan yanımdan geçti. "Bu akşam yemeğe çıkacağız," dedi. "Rezervasyon yaptırdım. Saat yedi. Güzel elbiselerinden birini giy. Seni alırım."

Sonra bana cevap verme şansı bile vermeden gitti. Aşağıdaki toplantı odasına gidip, müşterisi ve ortakları gelmeden önce birkaç dakika oturup düşüncelerini toparlayacağını biliyordum. Geri döndüğünde açlıktan ölecek, kahve ve sandviç isteyecek, sonra bir sonraki toplantıdan önce kendini işe verecekti.

Nereye gideceğimizi merak ettim. Nadiren benden özel bir şey giymemi isterdi. Zihnimde gardırobumu gözden geçirip uygun elbiseyi seçtim. Kuşkusuz bu, beni baştan çıkarmak için yaptığı romantik jestlerin bir parçasıydı. Geçen hafta çok ilgilendi ve bu hafta sonu yine yatakta kahvaltı hazırladı. Bana iki kez çiçek aldı, çiçekler daireyi neşelendirdi. Pazartesi günkü çiçeklerim normalden daha büyük ve daha erken gelmişti, kokusu ofisi doldurmuştu. Bana ne kadar değer verdiğini göstermek için çok çaba sarf ediyordu ve ben de bunu takdir ediyordum, sürekli söylenmemiş sözlerin üzüntüsünü bastırmaya çalışıyordum. Ona her gün onu sevdiğimi söylüyordum ve o da bunu duymaktan hoşlanıyor gibiydi, özellikle geceleri birbirimize sarıldığımızda. Daireme döndüğümde beni aradığında, ben o sözleri söyleyene kadar telefonu kapatmamayı bekledi. Yeterince söylersen, bir gün o da bana aynı şeyi söyleyeceğini umuyordum.

En büyük korkum, onun asla söylemeyeceği idi.

Telefonum çaldı ve cevap verirken dikkatim dağıldı. "Alo."

"Bayan Myers, Garden Villa'dan arıyorum, babanızla ilgili bir konu var."

"O iyi mi?" diye sordum panik içinde.

"Düşmüş ve hastaneye kaldırılmış." "Yola çıkıyorum."

Bekleme odasında endişeli ve üzgün bir şekilde volta atıyordum. Tek bildiğim, babamın burada olduğu, doktorların onu muayene ettiği ve odasında düşüp baygın halde bir personel tarafından bulunduğu idi. Sabırlı olmam söylendi, hem de iki kez.

Telefonuma baktım, ekranı parmaklarımla izledim. Alex'i arayıp olanları anlatmak istedim. Onun sesini duymak, beni sakinleştirmek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Her şeyi bırakıp hemen yanıma geleceğini söylemesini istedim.

Ama iş saatleri içindeydik, o önemli bir toplantıdaydı ve ben bunu yapamazdım. Panikleyip erkek arkadaşını - nişanlısını - arayıp elini tutmasını isteyen kız olamazdım. Ne olduğunu anlayana kadar bununla başa çıkabilirdim.

Adım çağrıldı ve doktorun bulunduğu yere koştum. Ciddi bir ifadeyle beni karşıladı. "Babanızın omuzu çıkmış, kolu kırılmış ve beyin sarsıntısı geçirmiş. Başını dikip, omzunu ve kolunu tedavi edeceğiz ve onu gözlem altında tutmamız gerekiyor." Bir süre durdu. "Çok daha kötü olabilirdi. Farklı bir şekilde düşseydi, kalçasını kırabilirdi ve ameliyattan sağ çıkabileceğinden emin değilim."

Yutkundum, boğazım düğümlendi ve gözyaşlarım akmak üzereydi. "Ne kadar süre hastanede kalacak?"

"Sabah tekrar değerlendireceğiz. Beyin şişmesi olmadığından emin olmamız gerekiyor, kötü bir düşüş oldu. Eve döndüğünde gözetim altında tutulması gerekecek. Daha fazla bakım alabileceği daha küçük bir koğuşa nakledilmesini önereceğim."

"Onu görebilir miyim?"

"Ağrısı var ve çok kafası karışık. Kolunu sabitleyene kadar beklemenizi öneririm, böylece ağrısını dindirecek bir şey verebilir ve onu üst kattaki koğuşa nakledebiliriz. Beyin sarsıntısı nedeniyle dikkatli olmalıyız."

"Tabii ki."

"Biri sizi almaya gelecek, ama biraz zaman alabilir. Burada çok yoğunuz. Koğuşa öğrenir öğrenmez yukarı çıkıp orada bekleyebilirsiniz. Orası daha rahat olacaktır."

"Tamam."

O ayrıldı ve ben oturdum, bacaklarım beni tutamıyordu. Evde bir sonraki bakım seviyesi daha pahalıydı. Önemli değildi, çünkü eğer ihtiyacı buysa, o zaman yapılması gerekiyordu. Evle iletişime geçip bunu onlarla görüşmem gerekecekti.

Bir süre burada kalacağımı bilerek, cebimden telefonumu çıkardım ve Bane'i aramam gerektiğine karar verdim. Bir an durdum, çünkü başım dönmeye başladı ve bir süre başımı göğsüme yaslamak zorunda kaldım. Bugün hiçbir şey yememiştim. Bir dakika dinlenip Bane'i arayacak, sonra da bir şeyler yiyecektim. Kafeteryadan bir sandviç iyi gelirdi.

"Magnolia?"

Doktorumun nazik gözlerine baktım. Hannah Wilson neredeyse on yıldır benim bakıcımdı. Emekliliğe yakın olan Hannah'nın başı beyaz saçlarla kaplıydı ve gözleri parlıyordu.

"İyi misin?" diye sordu. "Baban?"

Ona babamdan bahsettim, o da dinlerken başını salladı. "Ne yazık ki, düşmeler zaten hafıza sorunları olan kişileri olumsuz etkiler."

"Biliyorum."

Başını eğip beni inceledi. "İyi misin? Çok solgun görünüyorsun Magnolia. Aneminin nüksetti mi?"

"Oh, sanmıyorum. Yani, birkaç ay önce sizin istediğiniz kan tahlillerini yaptırdım ve değerlerimin iyi olduğunu söylediniz. Takviyelerimi alıyorum," diye onu temin ettim.

Kaşlarını çatarak memnun görünmedi, bileğimi tutup nabzımı ölçtü. "Sen burada beklerken ve ben de hasta arasında boş vaktim varken, biraz kan alıp kontrol etsek nasıl olur? Başka bir eksiklik daha istemiyoruz."

"Uzaklara gitmemeliyim."

"Gitmeyeceksin," dedi kararlı bir şekilde. "Resepsiyona haber vereceğim, en fazla yarım saat sürer. Hızlıca parmağını delip kontrol edeceğim ve doğrulama için bir numune göndereceğim."

"Tamam," dedim, hayır cevabını kabul etmeyeceğini bildiğimden.

Onu koridorda takip ettim ve beni oturtdu. "Bugün yemek yedin mi?"

"Hayır. Telefon geldi ve hemen buraya geldim."

Parmağımı temizledi ve iğneyle kan aldı, numuneyi test etti. "Biraz düşük," diye mırıldandı. "Ama daha önce gördüklerim kadar kötü değil. Tamam, tam bir muayene yapalım. Bazı sonuçlar hemen çıkacak, geri kalanı ise birkaç gün içinde. Beni görmeye gel, sonuçları birlikte inceleyelim." Bir formla oturdu. "Ve lütfen biraz et ye."

"Tamam," dedim gülümseyerek. Bane akşam yemeğinde biftek yemeyi çok severdi. "Cinsel olarak aktif misiniz?"

"Evet."

"O zaman hamilelik testi yapalım."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Yine de emin olmak için. Formda bir kontrol daha yapalım."

On dakika sonra, kan tahlili yapıldıktan sonra dinlenme odasına geri döndüm. Dr. Wilson, doktorlar odasındaki buzdolabından bir sandviç ve bir şişe süt vererek, bunları yemem için ısrar etti. "Buradaki berbat kahveden daha iyidir."

Oturup sandviçi yedim ve sütü içtim, biraz kalori aldığım için kendimi daha iyi hissettim. Bane'i aramam gerektiğini hatırlayarak telefonumu aldım, ancak pilimin bitmiş olduğunu fark edince inledim.

Bir hemşire gelip bana dördüncü kata çıkıp bekleyebileceğimi söyledi. Şarj istasyonu bulmayı umarak yukarı çıktım. Sormaya fırsat bulamadan babamı görmeme izin verildi ve kadını takip ederek diğer her şeyi unuttum.

odasında. Uyuyordu, yüzünün yarısını kaplayan çirkin bir morluk, koyu renkli lekenin üzerinde beyaz bir bandaj vardı. Koluna alçı yapılmış ve askıya alınmıştı, cildinde başka morluklar da oluşmaya başlamıştı. Birkaç dakika yanında oturdum, göğsünün düzenli, eşit nefeslerle inip kalkışını izledim. Elini tuttum, vücudunun ne kadar soğuk olduğunu hissettim ve onu örtmek için başka bir battaniye almaya gittim.

Bir süre orada kaldım, sonra ne yapacağımı bilemeden bekleme odasına döndüm. Dr. Wilson gelip yanıma oturduğunda şaşırdım. Ciddi görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, midemde yeni bir endişe oluşmaya başlamıştı.

Elimi tuttu. "Bazı sonuçlar aldım, Magnolia." "Ve?"

"Hamileymişsin."

Yirmi Altıncı Bölüm

BANE

Ofise girdim, iki şeye ihtiyacım vardı. Bir sandviç ve Magnolia'nın gülümsemesi.

Sinirliydim, çok huysuzdum ve açtım. Magnolia bunu "hangry" olarak tanımlardı.

Haksız da sayılmazdı.

Ama on dakika sonra kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyordum.

Belki birkaç öpücük de yardımcı olurdu. Onu ikna edebileceğime emindim.

Ancak o masasında değildi. Onun yerine, geçici çalışanlardan biri masada oturmuş, bir dergiyi karıştırıyordu ve bunu yaparken yakalanmaktan pek de endişeli görünmüyordu.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Tammy," diye cevapladı. "Ben yeniyim."

"Myers nerede?" diye bağırdım. "Çıkmak zorunda kaldı."

"Neden?"

"Kişisel nedenlerden dolayı."

Masaya yaslanıp ona sert bir bakış attım. O da biraz geri çekildi. "Ne tür kişisel nedenler? Hasta mı?"

"Bunu söyleme yetkim yok."

"Ben onun patronuyum. Ve senin de. Ne gibi nedenler?"

"Bilmiyorum. İnsan kaynaklarına sormanız gerekecek." Sonra sanki benim gözüme girmek istercesine gülümsedi. "Buzdolabında size bir sandviç bırakmış. Getireyim." Aceleyle uzaklaştı, ben de masama gidip Magnolia'nın telefonunu aradım. Doğrudan sesli mesaja düştü, ona kısa bir mesaj bıraktım. "Hasta mısın? Ne oldu? Neden gelmedin?"

Şaşkın bir şekilde oturdum. Toplantıya giderken o iyiydi. Benim gümüş parçamla dalga geçip beni kasten kızdırmıştı. Zamanım olsaydı, kapımı kilitleyip ona kimin patron olduğunu hızlı ve sert bir şekilde gösterirdim. Ama katıldığım toplantı önemliydi ve müşteri bekletilmekten nefret ediyordu.

Ayrıca kendi konuşmasını dinlemeyi çok severdi ve neredeyse üç saatimi almıştı.

Üstüne üstlük Magnolia da kayıptı.

Geçici çalışan sandviçimi yerken insan kaynaklarını aradım. Laura'nın telefonu doğrudan sesli mesaja yönlendirildi ve Jessica'yı aradığımda da aynı şey oldu. Sinirlenerek Rylee'yi aradım ve selamlamasını bitirmeden sözünü kestim.

"Magnolia'nın nereye gittiğini biliyor musun?"

"Merhaba, Bane," diye kuru bir şekilde cevap verdi. "Hayır. Masasında değil mi?"

"Hayır. Geçici çalışan, kişisel nedenlerle ayrıldığını söyledi. Senin bilirsin diye düşündüm." "Onunla konuşmadım..."

Onu keserek, "Diğer hatta insan kaynakları var," dedim. Telefonu kapattım. "Neden dışarıda bir yabancı var ve Magnolia nerede?" diye telefona bağırdım.

"Merhaba, Bane," dedi Jessica, Rylee'nin daha önce kullandığı tonla. "Nerede o? Aradım ama sesli mesaja düşüyor."

"Hastanede telefon çekmez."

Bir anda ayağa kalktım. "*Hastane* mi? O iyi mi? Hangi hastane?"

"Babası düştü," diye cevapladı. "Onunla birlikte olmak için gitmek zorunda kaldı. Mümkün olduğunca çabuk oraya ulaşmasını sağladım."

"Hangisi?" diye tekrarladım.

"St. Joe's."

"Teşekkürler." Telefonu kapattım ve ofisten çıkıp ön büroya uğradım. "Bugünlük işim bitti. Randevularımı iptal et ve git. Hiçbir şeye dokunma." Bir an durdum. "*Hiçbir şeye.*"

"Tamam."

Aşağı indim, bir taksi çağırdım ve adresi verdim. "Hızlı gidersen büyük bahşış veririm."

"Tamam," diye cevapladı sırtarak ve bir yarasa gibi hızla uzaklaştı.

Yol boyunca endişelendim. Neden beni aramamıştı? Umursamayacağımı mı düşünüyordu?

İyi miydi? Yalnız mıydı? Babası nasıl? Onu tekrar aradım ve yine sesli mesaja düştü.

Neden cevap vermiyordu?

Ya düşmesi ciddiye? Bununla nasıl başa çıkacaktı? Ben onunla nasıl başa çıkacaktım?

Hastaneye vardık, taksi şoförüne biraz para attım ve içeri koştum.

Bunu öğrenmek üzereydim.

Birkaç kez sorduktan sonra onu buldum. Eskiden daha iyi günler görmüş, plastik kaplı bir kanepenin köşesinde kıvrılmış duruyordu. Bekleme odası Magnolia dışında boştu. Baş eğikti, yaklaşırken adını seslendim ve başını kaldırıp ağlamaktan kızarmış gözleri ve aşırı solgun yüzüyle bana baktığında şok oldum. Gözlerindeki bariz acı kalbimi burktu ve ona doğru koştum, bir kez daha şaşırdım çünkü ayağa fırlayıp kollarıma atladı. Göğsüme yaslanıp ağladı, gözyaşları gömleğimi ıslattı,

ağlamasının gücü göğsümdeki bir şeyi parçaladı. Onu sıkıca sarıp oturdum ve kucağıma çektim. Onu sakinleştirmek için umduğum düşük sesler çıkardım ve onu salladım. Hızla sakinleşti ve ağlaması kesildi. Bana yaslanırken tüm vücudunun titrediğini hissettim.

"Baban mı?" diye sordum sessizce, haberden korkarak.

"O iyi," diye cevapladı ve doktorların söylediklerini anlattı.

"Yani, şimdi daha fazla bakıma ihtiyacı var," diye bitirdi. "Onu taşınması için bakım eviyle iletişime geçmeliyim."

"Ben hallederim."

"Hayır..."

"Ben hallederim," diye tekrarladım. "Sen babana ve kendine bak. Bunu bana bırak."

Onun tereddütlü kabulü benim için küçük bir zaferdi.

"Neden bu kadar üzgünsün?" diye sordum sessizce. "Yani, babanı anlıyorum, ama başka bir şey mi var?"

"Hayır, şok oldum ve çok endişelendim."

"Neden aramadın, Magnolia?"

"Önemli **b i r** toplantıdaydın. Bu kişisel bir konuydu ve işle ilgiliydi..." Sesi kesildi.

Parmağımı çenesinin altına kaydurdum ve gözlerime bakmasını sağladım. "Sana daha önce de söyledim, ben her zaman Alex'im. Ne yaparsam yapayım, bana ihtiyacın olursa, ben seninim. Bundan asla şüphe etme."

Gözleri kargaşayla doluydu ve bana söylemediği bir şey olduğunu hissettim.

"Mesaj bırakabilirdin," diye nazıkçe uyardım onu. "Mesaj bile olsa."

Cep telefonunu cebinden çıkardı. "Pil bitmişti. Şarj aletim masamda. Kimsenin çalışan şarj aleti yoktu."

"Yarın sana yeni bir telefon alacağım." Ses tonum tartışmaya izin vermiyordu ve onun da tartışmaya girmediğine sevindim.

Doktor olduğunu düşündüğüm bir kadın, küçük bir çanta taşıyarak bekleme odasına girdi. Bize doğru yürüdü ve Magnolia ayağa kalkarak gözlerini sildi.

"Dr. Wilson."

Ayağa kalktım ve elimi Magnolia'nın omzuna koydum. Doktor bana baktı, bakışları her şeyi kapsıyordu, sonra başını salladı. "Sen Alex olmalısın."

Elimi uzattım. "Evet, benim."

El sıkışması sertti. "Ben Dr. Wilson."

"Dan'in doktoru mu?"

"Hayır, Magnolia'nın. Az önce babasından haber beklerken ona rastladım."

Magnolia'ya küçük çantayı uzattı ve ikisi arasında bir bakış alışverişi oldu. "Söylediklerimi unutma. Yemek ye. Dinlen. Vitaminlerini al. Haftaya beni görmeye gel."

Sonra bana bir kez daha başını sallayarak ayrıldı. Magnolia'ya döndüm, endişe beni gerginleştiriyordu. "Ne oldu? Sana ne verdi? İyi misin?"

Derin bir nefes aldı ve kanepeye oturdu. Yanına oturdum, çantayı alıp içindekileri görmek istedim, ama bunun onu kızdıracağını biliyordum.

"Bir keresinde kötü bir anemi nöbeti geçirdim. Demir seviyelerime dikkat etmem gerekiyor. Beni daha önce gördüğünde solgun olduğumu fark etti ve kan tahlili yapmamda ısrar etti. Haklıydı, seviyelerim düşük." Çantayı salladı. "Biraz vitamene ve diyetime daha fazla demir eklemem gerekiyor."

"Demir. Et, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Ve deniz ürünleri, ıspanak, fındık ve diğer şeyler. İhmal ettim."

"Unutmana izin vermeyeceğim. Neden bana söylemedin?"

"Alex," dedi nazikçe. "Birbirimizi daha yeni tanıyoruz."

"Her şeyi bilmek istiyorum. Evleneceğiz. Sana nasıl bakacağımı bilmem gerekiyor."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Ama ayağa kalktı. "Gidip babamı kontrol etmem lazım."

Onu takip ettim, Dan'in yatağının başında dururken, yorganını düzeltti ve alındaki gri saçları düzeltti. Yüzünün yanında kötü bir çürük vardı ve kolu askıya alınmıştı. Son gördüğümde daha yaşlı ve zayıf görünüyordu.

Gözlerini açtı ve Magnolia'yı bir an izledi, sonra elini onun eliyle kapattı. "Telaşlanma, Maggie Mae."

"Merhaba baba," diye fısıldadı, sesi kalınlaşmıştı.

"Merhaba." Bana baktı. "Yine sen. Alex, değil mi?" "Evet, efendim."

"Bu telaş da neyin nesi?"

"Düşün," dedi Magnolia. "Korkuttun beni."

"Benim yaşımda bu hiç de şaşırtıcı değil," diye düşündü, zihni şaşırtıcı derecede berraktı. Bana dönüp gözlerini kısarak baktı. "Elindeki taştan anladığım kadarıyla, cesaretini toplayıp sordun mu?"

"Baba!" Magnolia azarladı, Dan göz kırpmaya çalışırken ben gülümsedim.

"Evet, yaptım. O da evet dedi." Ben de göz kırptım. "Onu ikna ettikten sonra. Haklıydın. İnatçı olabileceği kadar inatçı."

O başını salladı, sonra yüzünü buruşturdu. "Bir erkek yemek yemek için ne yapmalı?"

Magnolia battaniyeyi okşadı. "Gidip bakayım."

O ayrıldı ve Dan bana yaklaşmamı işaret etti. Yanına yaklaştım ve o bana baktı, gözleri hiç olmadığı kadar berraktı. "Ona göz kulak olacaksın, değil mi?"

"Her zaman."

"Onu mutlu edecek misin?" "O

benim önceliğim olacak."

Ona yalan söylemiyordum. O benim dünyamın merkezi olacaktı ve onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

O içini çekti ve başını salladı. "Güzel. Bilmem gereken tek şey bu."

Magnolia bir tepsi ile içeri girdi. "Sana sandviç, çorba ve çay getirdim baba."

"Kulağa hoş geliyor."

Ben kenara oturup Magnolia ve Dan'in konuşmasına izin verdim. Aslında o konuşuyordu, o ise homurdanıyordu, sandviçi pek yemiyordu, ama ona bakarak, onun kaşığıyla çorbasını ağzına götürmesine izin veriyordu. O, ona çayı yudumlamasına yardım etti ve çantasındaki çikolatadan ona ısırık ısırık yedirdi. O, kendinde ve kendinde değildi, zihni yavaş yavaş yoruluyor ve sis tekrar geri geliyordu. Ama o tepsiyi almak için ayağa kalktığı anda, o, onun elini tuttu. "Seni seviyorum Maggie Mae. Bir erkeğin isteyebileceği en iyi kızsın."

O eğilip onun yanağına öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum, baba."

Gözlerini kapattı ve uykuya daldı. Kısa bir süre sonra, bir hemşire içeri girip hayati fonksiyonlarını kontrol etti ve bize gülümsedi. "Hayati fonksiyonları stabil. Bütün gece uyanık ve uykulu olacak," dedi. "Birkaç saatte bir onu uyandıracağız. Eve gidip sabah tekrar gelmelisiniz."

Magnolia tereddüt etti, babasının parmaklarıyla iç içe geçmiş parmaklarına bakarak. Dr. Wilson'ın söylediklerini hatırlayarak, onun yanına çöktüm. "Babanın senin güçlü olmana ihtiyacı var, Maggie canım. Ve sen de kendine dikkat etmelisin. Eve gidip yemek yiyip uyuyabiliriz. Sabah ilk iş seni geri getireceğim."

Bir an durakladı, sonra kabul ederek başını salladı. "Tamam." Alnına bir öpücük kondurdum. "Gidelim."

Telefonum yatağımın başucundaki masada titrediğinde Magnolia uyuyordu. Hedgy bana baktı, gözlerini kırıştırdı ve uykulu bir şekilde yastığına doğru yürüdü, sanki hareket etmesi gerektiğini biliyormuş gibi kıvrıldı. Yataktan kaytım, cevap verdiğimde ne duyacağımı zaten biliyordum. Başhemşireye numaramı vermiş ve gerekirse gece aranmamı istemiştim.

Birkaç dakika sonra, Magnolia'ya baktım, sonunda uykuya dalmıştı, ama rahat uyumuyordu. Alnı kırışmıştı ve eli yastığı sıkıca kavramıştı, sanki kötü rüyaları uzaklaştırmak istercesine. En kötüsü, onu uyandırıp babasının kısa bir süre önce vefat ettiğini söylediğimde gerçekleşmek üzereydi. Hemşire bana, huzur içinde, uykusunda vefat ettiğini söyledi. Bunun yatağımdaki kadına pek bir teselli olacağını sanmıyordum. Hastanedeyken çok garip bir hisse kapılmışım ve o çok netti. Sanki bunu biliyordu ve çok sevdiği kıza son bir veda ediyordu. Yatağın yanında çömelip Magnolia'nın saçlarını okşamak için elimi uzattım, koyu renkli gözlerinin açık olduğunu ve bana baktığını görünce şaşırdım.

"Hey," diye fısıldadım, saçlarını yüzünden çekerek.

Gözleri yaşlarla doldu. "O öldü, değil mi?"

"Evet, Maggie canım. Öldü."

O oturdu ve ben onu kollarıma aldım.

"Biliyordum. Daha önce veda ediyordu."

"Sanırım öyle."

"Bana iyi bakıldığından emin olmak istiyordu." Titredi. "Yorgundu."

"Biliyorum, bebeğim," diye mırıldandım, onu nasıl teselli edeceğimi veya ne söyleyeceğimi bilmeden. Ölüm ve yas konusunda çok az deneyimim vardı. Babam öldüğünde ben daha çocuktum ve büyükannemi çok daha önce kaybetmişim. Onları özlediğimi hatırlıyorum, ama yetişkinlerin yas tuttuğu duyguyu hatırlamıyorum. Sevdiğin birini kaybetmenin getirdiği anlayışı.

"Hazırlıklar yapmam gerekiyor."

"Sana yardım ederim."

Başını göğsüme çevirdi ve ağlamaya başladı. Sessiz, bastırılmış gözyaşları, daha önce akan gözyaşlarından farklıydı.

Nedense bu gözyaşları beni daha çok acıttı.

Onu sıkıca sarıldım. "Sen varsın Magnolia. Seni bırakmayacağım." Ve bunu içtenlikle söylüyordum.

Ertesi Pazartesi, yatak odasında onunla yüzleştim. "Henüz çok erken."

Magnolia başını salladı. "İşe dönmek istiyorum. Oturup durmaktan delireceğim."

"Maggie canım..."

Beni keserek sözümü kesti. "Ofiste bana ihtiyacın var. Meşgul olmalıyım. Bugün seninle geliyorum."

Ona şaşkınlıkla baktım. Çok güçlüydü. Babası için küçük bir anma töreni düzenlemesine yardım etmiştim. Katılım yoğundu. Ofisten birçok kişi gelip saygılarını sundu. Sam de Rylee de geldi ve ikisi de kibar davranıp birbirlerinden uzak durmalarına rağmen aralarındaki gerginliğı fark ettim. Onun küçük arkadaş grubuyla tanıştım. Dan'ın hala hayatta olan ve gelebilen birçok arkadaşı gelip hikayelerini paylaştı. Ağladığı kadar güldü de. Gülümsedi ve kendi hikayelerini paylaştı. İzlemek çok dokunaklıydı.

Onun tüm eşyalarını kutulara koyup daireye gönderdim, Rylee onları ayırmak istediğinde hazır olsunlar diye. Sonra Rylee yas tuttu. Özel olarak, sessizce.

şimdi, yeniden yaşamaya başlamak istiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ben de bunu istiyordum. Ofiste onu çok özlüyordum. Gülümsemesini ve alaycı tavırlarını. Beni hizada tutma şeklini. Kahkahasını duymayı özlüyordum. Bazen dairesine gidip anılarını yeniden yaşadığından emindim.

"Eğer emin isen," diye kabul ettim. "Ama çok zor gelirse, eve dönebilirsin."

Gülümsedi. "Gerçekten mi, Bane? Eminim geçici ofisteki insanlar çok sevineceklerdir. Onları çılgına çevirdiğini duydum. Hepsini iki kez denedin."

"En iyi davranışımı sergiledim."

Gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi, eğlendiğini gösteriyordu. "Bana söylenen bu değil, ama geceleri rahat uyuyabiliyorsan neyse."

Elimi uzattım. "Hadi gidelim o zaman."

Arabada onu inceledim, yüzüğünüzle oynadığını fark ettim. Artık daha gevşekti. Biraz kilo vermişti ve ben denedim ama onu yemek yemeye ikna etmek zordu.

"Vitaminlerini alıyor musun?"

Şaşırmış gibi göründü, sonra başını

salladı. "Evet." "Daha fazla yemelisin."

"Deniyorum."

"İştahın açılmazsa protein içecekleri içebilirsin."

Çok fazla uyuyordu, bunu kedere bağlıyordum. Ne kadar sık uyuduğuna rağmen, hala yorgun görünüyordu.

"Dr. Wilson'dan randevu aldın mı?" Pencereden dışarı

bakarak başını salladı. "Haftaya." "Tamam. Takvimime

ekle, ben de gelirim."

Yüzünde panik bir ifade belirdi. "Beni doktora götürmene gerek yok. Kendi başıma gidebilirim."

"Bunun farkındayım. Sormak istediğim birkaç soru var."

Kafasını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Bunu takvimime eklemeyeceğini hissettim. Ayrıca bir şeyler sakladığını da hissettim. Ve bu hoşuma gitmedi.

Ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Onu rahatsız eden her neyse, ona yardım etmem gerekiyordu.

Ne olursa olsun.

Yirmi Yedinci Bölüm

BANE

"Myers," masamdan seslendim.

Not defteri ve kalemiyle, her zamanki gibi verimli bir şekilde ortaya çıktı. Ve üzgündü. Çok üzgündü ve bunu saklamaya çalışıyordu.

Sandalyeyi işaret ettim. "Otur, Maggie canım."

Kaşlarını çattı ama ofiste ona takma adla hitap etmemi düzeltmedi.

"Yorgun görünüyorsun."

O içini çekti. "Ben iyiyim."

Öne eğildim. "Lütfen cesur olmayı bırak. Babanı kaybettin. Belli ki bu anemi düşündüğümünden daha kötü..."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Solgunsun. Çok uyuyorsun. İştahın yok. Çok duygusal davranıyorsun."
—Anlaşılabilir bir durum, ama yine de. Sinirlisin. Son birkaç gün boyunca dikkatle gözlemlediğim her şeyi sıraladım.

"Belki de aşırı koruyuculuğun beni duygusal ve gergin yapıyor," diye yanıtladı.

"Gerçekten mi?" diye sordum, aniden öfkelenmesine gülerek. Bu sık sık olurdu. "Evet. Beni sürekli izliyorsun. Bu beni gergin yapıyor."

"Bu ilginç, çünkü az önce bir şey söylemeden önce, senin beni izlediğimin farkında olduğunu düşünmüyordum."

Ayağa kalktı. "Biliyor musun? Yorgunum. Bugün beni yoruyorsun."

"O zaman belki de eve gidip dinlenmelisin. Sabah yeniden başlarız."

"Bu iyi bir fikir. Daireye gidiyorum."

Sandalyemden kalktım. "Ben öyle demek istemedim, bunu sen de biliyorsun." O, meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Benim istediğim bu."

Tartışmamaya karar verdim. Çenesi titriyordu ve gözleri öfkeyle parıltıyor olsa da, endişeli görünüyordu. "Peki. Darryl seni götürecekt."

Arkasını dönüp uzaklaştı ve ceketini aldığını duydum. Bu günlerde yakınımnda kalan Darryl'ı aradım.

"Birkaç dakika sonra aşağı iner. Onu daireye götür." Bir süre durdum. "Onun evinin yakınındaki yerden ramen alabilir misin? Tavuklu ve spring roll ile birlikte."

Bu onun en sevdiği yemektir ve Darryl ona verirse, yiyeceğini biliyordum. Evinde pek bir şey kalmamıştı ve bir şeyler yiyeceğinden emin olmam gerekiyordu.

"Tabii ki."

Dış kapının kapandığını duyunca telefonu kapattım. En azından veda etmediğine göre üzgün olduğunu anladım. Sandalyeye yaslanıp gözlerimi ovuşturarak iç geçirdim. Endişeden uzak duramayacağımı ve sonunda onun evine gideceğimi çok iyi biliyordum.

On dakika sonra telefonum çaldı ve ben telefonu açtım.

"Darryl?" "Yakında gelecek mi?"

Kaşlarımı çattım. "Şimdiye kadar gelmiş olmalı."

"Hayır. Sen aradığında ben ön kapıdaydım ve o henüz gelmedi."

Telefonu kapattım ve telefonumdaki uygulamayı kontrol ettim. Ona aldığım yeni telefonla onu takip edebiliyordum ve onu yüklediğimde gülmüştü ama izin vermişti. Işığı yanıp sönüyordu ve yavaşça uzaklaşıyordu, ben de inledim. Onu aradım ve cevap verdi, arka plandaki sesler zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyordu.

"Gerçekten mi, Myers? Otobüse mi bindin?" "Yalnız kalmak istedim."

"Bunu Darryl'a söylediğimde onun duygularını inciteceksin." Gözlerimi ovuşturdum.

"Sadece sen, bir şeyi kanıtlamak için konforlu bir şehir arabası yerine toplu taşıma araçlarını kullanmak istersin."

"Ne kanıtlamak için?"

"Bağımsız olduğunu ve dünyayı kendi başına idare edebileceğini. Yapabileceğini biliyorum, Maggie canım. Ama yapmak zorunda değilsin," diye ekledim yumuşak bir sesle, ona kızamadan.

"Sen umursamayı bırakana kadar," diye cevapladı, o kadar sessizdi ki neredeyse duymayacaktım. Şoktan sessiz kaldım.

Böyle mi düşünüyordu?

"Magnolia..."

"Kapatmam lazım. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattı, ama sesinde gözyaşları olduğunu duydum. Telefona baktım, sonra Darryl'ı aradım ve ona otobüse bindiğini söyledim. Hiç kızmadan güldü.

"İnatçı," dedi. "Biraz bekleyip ona yiyecek bir şeyler götüreceğim." "Teşekkürler."

Bilgisayarıma döndüm, üzerinde çalıştığım konsepti bitirmeye kararlıyım. Ama tek görebildiğim, tek düşünebildiğim Magnolia'ydı. Sakladığı acı. Babasını kaybetmekten daha fazlasıydı. Ama ne olduğunu bilmiyordum. Babasının toplantısında doktorunu köşeye sıkıştırmaya çalışmışım, ama bana Magnolia'ya iyi bakmam dışında hiçbir şey söylememişti.

Ben de deniyordum, ama sanki bir şeyi kanıtlamak için beni uzaklaştırıyormuş gibi hissediyordum. Ve aklıma gelen tek şey, bana ihtiyacı olmadığını kanıtlamak olduğu idi.

Vazgeçip bilgisayarımı kapattım, onu görmeye gidip bu konuyu bir kez ve sonsuza kadar halletmeye karar verdim. Telefonuma uzandım, sonra Darryl'ın ona yemek götüreceğini hatırladım ve taksi çağırmaya karar verdim. Dışarıda, kaldırıma doğru yürüdüm, elimi kaldırmak üzereydim ki, adımı seslendiğini duydum.

Döndüğümde Sam'in bana doğru geldiğini gördüm. Bana bir bakış attı ve kolumu tuttu. "Benimle gel Bane. Bir içkiye ve bir dinleyiciye ihtiyacın var gibi görünüyor. Neyse ki ikisi de mevcut."

Konuşmam bittiğinde Sam bana bakakaldı. Daha çok gevezelik etmiştim. Bir kez başladım mı durduramadım. Magnolia, endişelerim, korkularım, her şey döküldü. Babasının ölümü, gözlerindeki üzüntü ve endişe, benden uzaklaştığını hissetmem. Anemisi ve ne kadar solgun olduğu.

"Doktoru kim?"

"Wilson. Hannah Wilson."

O başını salladı. "İyi bir doktor. O, yetkin ellerde." Bir yudum bira içti. "Biliyorsun, Bane, keder tuhaf bir şeydir. Herkes ona farklı tepki verir. Sen yetişkin hayatında hiç keder yaşamadın ya da onunla karşılaşmadın. Sebep bu olabilir."

"Daha fazlası var," diye ısrar ettim.

Arkalarına yaslanıp kolunu kabinin üstüne uzattı. "Ve sen umursuyor musun?"

"Tabii ki

önemsiyorum."

"Neden?"

Ona baktım.

"Onu sevdiğin için olabilir mi?"

Sözleri beni derinden etkiledi.

Gözlerimi kırpıştırarak kafamda bu sözleri tekrarladım.

Onu seviyorum.

Magnolia'yı seviyorum.

Magnolia Myers'ı seviyordum.

Kahretsin.

Tüm endişeler, sorular, meraklar, sevinçler... hepsi anlam kazanmıştı. Onu seviyordum.

Sam güldü. "Bu tam bir aydınlanmaydı." Bir yudum daha aldı. "Belki de bunu bayana söylemelisin."

Hâlâ şoktaydım, arkama yaslandım. "Biliyorum."

Bu sözleri söyleme düşüncesi beni endişelendirdi. Hayatım için anlamları, bir insana verebilecekleri güç.

Ama bunları Magnolia'ya söyleyecektim. Sevgili Maggie'me.

Aniden, kelimeler yüzünden endişeli değildim. Onları *söylemek* için endişeliydim. Yüzündeki hayranlığı görmek için. Onun bana söylediğinde hissettiğim şeyi ona da hissettirebileceğimi bilmek için.

İnanılmaz. Yenilmez. Canlı.

"Anemiye gelince, eminim Dr. Wilson halletmiştir. Magnolia diyetine dikkat etmeli, takviyelerini almalı ve bol bol dinlenmeli."

"Her gün ilaçlarını aldığından emin oluyorum. Ona bir ilaç kutusu aldım. Aslında

—” Cep telefonumu cebimden çıkarmak için durakladım “—İlaçların fotoğrafını çektim, böylece bitmemesi için yenilerini alabilecektim. Henüz bakma fırsatım olmadı,” diye homurdandım. “İlaçları görmemi bile istemiyor, bu yüzden çekmecesinde saklıyor.” Fotoğrafı Sam'e gösterdim, o da inceledi, bana baktı, sonra tekrar fotoğrafa baktı.

"Çok uyuduğunu mu söyledin?"

"Evet."

"Duygusal."

"Evet."

"Hasta mıydı?"

"İştahı kesildi." Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Ve Dr. Wilson ona bunları mı verdi?"

"Evet. Ne olmuş?"

Eğlenerek başını salladı. "Dostum, bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum... Anemik olabilir, ama kız arkadaşın aynı zamanda hamile."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "İmkansız. O doğum kontrol hapı kullanıyor."

"Bu yüzde yüz etkili değildir. Kondom taksanız ve hap kullanıyor olsa bile, yine de hamile kalabilir."

"Ne?"

Gülümsedi. "Hamile kalmamanın tek kesin yolu cinsel ilişkiden uzak durmaktır. Ki senin bunu yapmadığını biliyorum." Fotoğrafa dokunarak büyüttü. Etiketleri gösterdi. "Diğer takviyeleriyle birlikte, bunlar doğum öncesi vitaminler. Dr. Wilson bunları sadece hamile olursa verir."

Donakaldım. Hamile.

Magnolia *hamile* miydi?

Bana söylememişti. Neden söylememişti?

Sam bana ciddi bir şekilde baktı. "Ona çocuk istemediğini söyledin mi? İyi bir baba olamayacağın gibi saçma sapan bir şey mi söyledin?"

"Evet."

"Bu yüzden sana söylemedi. Bu yüzden senden uzaklaşıyor. Bunu tek başına yapmak zorunda kalacağını düşünüyor."

Beni inceledi. "Haklı mı, Bane?"

Magnolia'nın hamile halini düşündüm. Yuvarlak ve ıslıl ıslıl. Bizim çocuğumuzu taşıyor. Benim çocuğumu.

Yoğun bir koruma ve ihtiyaç duygusu beni sardı. Ona ulaşmam gerekiyordu.

"Hayatta olmaz." Koltuğumdan fırladım. "İçkileri öde. Sana

borçluyum." Gülümsedi ve eliyle beni uğurladı. "Git kızını kurtar."

Daireye girdiğimde içerde loş bir ışık vardı. Sessizdi. Ceketimi çıkardım ve şezlongda uyuyan Magnolia'ya baktım. Nemli yanaklarında gözyaşlarının izleri vardı. Yüzünde somurtkan bir ifadeyle battaniyeye sıkıca sarılmıştı. Darryl'ın ona getirdiği açılmamış yiyecek torbası sehpanın üzerinde duruyordu.

Buraya gelirken, kafamdaki tüm bilgileri tekrar tekrar gözden geçirdim. Gözden kaçırdığım işaretleri. Magnolia'nın bunca zaman boyunca ne düşündüğünü düşününce dehşete kapıldım. Ne kadar yalnız hissetmiş olmalıydı. Gelecekle ilgili güvensizlik ve endişe. Buna bir de hissettiği keder eklenince, bu kadar duygusal ve bitkin olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Yine de, kafamdaki tüm endişe ve korkuya rağmen, bir düşünce aklımdan çıkmıyordu.

Hamileydi. Benim çocuğuma.

Ve bu düşünce beni o kadar mutlu etti ki, kendimi zor tutabildim.

Onun üzerine eğildim, yanağına öptüm, nemli cildine burnumu sürttüm, hüznünü tattım. Gözleri açıldı, beni görünce genişledi. "Bane?"

Gülümsedim. "Alex. Bundan sonra sadece Alex."

"Şey..."

"Bir sorum var, Maggie canım. Ve bana gerçeği söylemeni istiyorum. Söz verir misin?"

"Tamam."

Ellerimi onun altına kaydırdım, onu kaldırıp oturdum ve göğsüme yasladım. Çenesini kaldırıp gözlerine baktım.

"Hamile misin?"

Çenesi titremeye başladı, gözleri yaşlarla doldu.

"Evet."

Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım.

"Güzel."

MAGNOLIA

"İyi."

Tek kelime. Tek söylediği buydu, ama sanki omuzlarımdan dünyanın yükü kalkmış gibi hissettim.

Babamın düştüğü ve hamile olduğumu öğrendiğim o korkunç günden beri, dünyam karanlık, korkutucu ve belirsizdi.

Dr. Wilson'a baktım, onu yanlış duyduğuma emindim.

"Nasıl?" diye fısıldadım.

O başını salladı. "Sen akıllı bir kızsın Magnolia. Hapın yüzde yüz etkili olmadığını biliyorsun. Prezervatif kullanmak bile hiçbir şeyi garanti etmez. Baban hayatında mı?" Elimi işaret etti. "O sözü veren o mu?"

"Evet, ama o çocuk istemiyor."

"O zaman onun fikrini değiştirmen gerekecek. Aşkın bunu başarmanın bir yolu vardır." Onun beni sevmediğini ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Beni önemsiyordu. Hatta hayranlık duyuyordu. Ama sevmiyordu.

Babam öldüğünde, Bane inanılmazdı. Her adımda bana yardım etti. Ağladığımda beni kucakladı. Yanımda durdu, her zaman sabırlıydı. Ama ona bebekten bahsettiğimde bana nasıl bakacağını merak ediyordum.

Ne olursa olsun, bebeği doğuracaktım. Babamın vefatıyla, evin satışından kalan para birikim olarak kullanılabilirdi. Başka bir iş bulabilirdim

bulabilirdim, belki de şirkette. Bane beni tamamen kovmazdı elbette.

Babamı çok özölüyordum. Artık acı çekmediğı ve hayatı unutmadığı için rahatlamıştım, ama çoğı gün bu bana pek bir rahatlık vermiyordu. Diğer günler ise buna tutunuyordum.

Bane'e sarıldım. Ama ona söylemediğim her gün, kendimi daha kötü hissediyordum. Her gün, bunu söylemek için can atıyordum ve en büyük hayalimde, o da bundan memnun olacaktı. Mutlu olacaktı. Ağzımı kapalı tutan gerçeklikti.

Ama daha önce yarısı toplanmış küçük daireme bakarken, ona söylemem gerektiğini anladım. Tepkisi ne olursa olsun, bunu bilmeye hakkı vardı. Ve bunu öğrendiğinde, bundan sonra ne yapmam gerektiğini bilecektim. Bebeğim için. Kendim için.

Ama Bane—Alex—beni tutuyordu, şefkat ve ilgi dolu yumuşak sözler fısıldıyordu.

Onun mavi gözlerine baktım ve gördüğüm şey karşısında şok oldum. Sadece sevgi vardı. Bu sevgi, şimdiye kadar gördüğüm herhangi bir öfkeden daha parlak bir şekilde parlıyordu.

"Anlamıyorum."

Gülümsedi. "Sam'in de dediğı gibi, ben bir aptalım. Sevemeyeceğıme o kadar emindim ki, gözümün önündeki gerçeğı kabul etmeyi reddettim. Seni. Seni çok seviyorum, Maggie canım. Beni etkileyip güldürdüğün andan itibaren seviyorum. Sen yanımda olduğunda yaşamaya başladığımyı hissettim. Hayatıma her şeyi parlak ve güzel hale getiriyorsun." Elini karnıma koydu. "Bu küçük sürpriz de dahil."

"İstemediğini söylemiştin..."

Kafasını salladı. "Dediğim gibi, aptalım. Annemin bana davrandığı gibi davranırım diye çocuk sahibi olmaktan korkuyordum. Kafama kazıldığı bir dersi sıkı sıkı tutundum. Sevmemek. Kimseye güvenmemek. Bunlar görmezden gelmem gereken derslerdi." Durdu ve şefkatli bir hareketle saçımı kulağımyın arkasına koydu. "Bana sevmeyi öğrettin. Açık olmayı. Ondan daha iyisini yapabilirim."

"Biliyorum."

"Nasıl olduğunu söyle," dedi, sesi neredeyse yalvarır gibiydi.

Yanağımyı avuçladım, dokunuşuma yaslanmasını sevdim. "Sen iyi bir adamsın Alex. Zeki ve düşüncelisin. Etrafındaki insanlara

düşünmeden bile etrafındaki insanlara iyi bakıyorsun. Partnerlerine iyi davranıyorsun. Güvenilir bir arkadaşınsın. İnsanları uzak tutmak için iyiliğini huysuz bir görünüşün altında saklıyorsun, ama onları önemsiyorsun." Gülümsedim. "Sen çok sevilen bir nişanlısın. İyi bir baba olacaksın. Bunu biliyorum. Bunun için elimden geleni yapacağım."

"Onun gibi olmayacağım, artık bunu biliyorum. Sen buna asla izin vermezsin. Ve onun aksine, ben sevebiliyorum. Seviyorum. Seni seviyorum. Nugget'ı seviyorum."

"Nugget mı?"

"Bebeği."

"Korkunç isimler seçiyorsun."

Gülümsedi. "Harika isimler seçiyorum. Hedgy, Nugget ve Maggie darling. Hepsi mükemmel seçimler."

Kafamı salladım ve o sesini alçalttı. "Seni seviyorum."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım. "Sadece kendini kötü hissettiğin için mi söylüyorsun?" "Bir sır öğrenmek ister misin, Maggie hayatım?"

Gözlerimde yaşlar parıldamaya başlarken başımı salladım. "Sana her hafta çiçek gönderiyorum."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Bir kalem aldı ve peçeteye bir şeyler karaladı. "Ty değil. T.Y. Teşekkür ederim'in kısaltması."

Yine gözlerimi kırptım.

"Çocuğa kartın üzerine yazması için söylediğim şey bu değildi. O kısalttı. Çok kafan karışmıştı, bu beni güldürdü. Bunu anlamaya çalışırken yaptığın tüm araştırmalar beni eğlendirdi."

"Neden bana çiçek gönderdin?"

"İlk başta, çünkü sen hak etmiştin. Sadece bir kez teşekkür etmek için olacaktı. Ama senin tepkine bakılırsa, sanki çiçekler hayatında aldığın en güzel hediyeymiş gibi, ben de göndermeye devam etmek zorunda kaldım. Ve benim için değerlerin arttıkça, çiçekler de büyüdü. İlk karşılaşmamızdan beri haklıydın, Magnolia. Sen , sen , benim için mükemmel birisin. Kişisel olarak,

mesleki olarak. Her açıdan. Bilmeni istedim, ama bir şekilde bu gizem her şeyi daha da güzel hale getirdi."

"Her teslimat geldiğinde kızgın davranıyordun."

"Ty denen bu adamın tüm övgüyü almasına biraz kızmıştım."

Güldüm. "Ama o adam gerçekte yoktu. Sen sadece benim öyle olduğunu düşünmemi sağladın."

"Öyle yapmak zorundaydım, sana benim yaptığımı nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ama tepkilerini görmek hoşuma gitti. Yaprakları okşamanı. Çiçekleri eve götürmeni." Dudakları seğirdi. "Zavallı Ty ve kız arkadaşının gönderdiği çiçekleri asla alamayacağına dair endişelerin." Kıkırdadı. "Anlayacağından emindim."

Kafamı salladım. "Bir ara merak ettim, ama bu senin karakterine hiç uymuyordu."

"Sen benim için çok karakterine uymuyorsun. Seni bu kadar çok sevmemin bir başka nedeni de bu."

"Bu, duyduğum en büyük jest. Düşündüğümde biraz da çarpık. Abartılı."

"Sen söz konusu olduğunda abartılı davranırım." Burnumu çektim. "Yani, artık çiçek göndermeyecek misin?"

"Hayır. Senin gizli hayranın olmak istiyorum. Buketler geldiğinde gülümsemeni çok sevdim. Heyecanlı, ama aynı zamanda endişeliydin. Buketler geç geldiğinde hayal kırıklığına uğradın. Tepkilerini izlemek çok hoşuma gitti." Yüzümü avuçladı. "Seni seviyorum, Magnolia Myers, yakında Bane olacak olan."

Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı. "Seni seviyorum."

Gülümsedi. "Şimdi başlayabilir miyiz? Hayatımızı yaşamaya? Benimle eve gel. Eşyalarını taşıyayım. Kal."

"Evet."

Eğilip beni öptü, dudakları yumuşaktı. Her şey o dokunuşundaydı. Sevgisi, bağlılığı, sözü.

"Ve doktora da geleceğim."

"Biliyorum."

"Programına ekle."

"Ekleyeceğim."

"Ve benimle evlen, Maggie sevgilim. Yakında."

İç çekerek ona daha da yakınlaştım. "Tamam."

O derin bir nefes aldı. "Sonunda biraz işbirliği."

"Buna alışma."

Gülümsedi, sonra çenemi gıdıkladı. "Asla. Bu arada, az önce benim özelliklerimi sayarken, benim iyi bir patron olduğumu söylemedin. Senin için."

Dudaklarımı ısırdım. "Belki de bu konuyu

kapatmalıyız." "Magnolia..."

Ben güldüm, o da bana katıldı.

"İyi bir adam, iyi bir koca, iyi bir baba," diye mırıldandım.

"Ve?" dedi, sesini alçaltarak.

"İyi patron. En sevdiğim patron."

Geniş bir gülümsemeyle beni kendine çekti.

"Kabul ediyorum." "Güzel."

Epilog

BANE

"Myers!" diye seslendim, masamdaki dosyaya bakarak.

Not defterini sıkıca tutarak, şişkin karnıyla içeri girdi. Otururken bana sert bir bakış attı.

"Adım Bane, teşekkürler."

Kıkırdadım. "Sana Bane diyemem. Sen bana Bane diyorsun. İkimiz de Bane olamayız."

"Ama öyleyiz. Belki bir tire koyabilirim. Myers-Bane."

"Hayır. Magnolia Bane'i seviyorum."

"O zaman bana Maggie de."

Kafamı salladım. "Bu, evde karıma seslendiğim isim. Magnolia'da kalacağım." İç geçirdim. "Hatırlayabilirsem."

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu, eğilip ayaklarına dokunmaya çalışarak. Masayı dolaşarak ayağa kalktım ve şişmiş ayak bileklerini görünce tısladım.

"Magnolia Bane," diye azarladım. "Çalışmayı bırakman gerektiğini söylemiştim. Ayaklarına bak."

O rahatsız edici uzuvları kucağıma kaldırdım, ayakkabılarını çıkardım ve şişmiş derisini masaj yaptım. Karşı çıkmayıp gözlerini kapatıp memnuniyetle küçük bir iç çekişle tepki verdiğinde, acı çektiğini anladım.

"Bugün son günün."

"Evde ne yapacağım?"

"Yuva kur."

"Bebek odası hazır. Hastanenin tüm doğum servisini giydirmek için yeterli miktarda çamaşır yıkadık ve hazırladık. Yapacak başka bir şeyim kalmadı."

"Nugget adam üç hafta sonra doğacak. O zamana kadar kanepede tembellik edebilirsin."

İtiraz etmek için ağzını açtı, ama ben onun hassas noktasını vurmuştum ve o da bunun yerine düşük ve seksi bir inilti çıkardı. Penisim bunu fark etti ve dikleşti, ben de kendime ofiste olduğumuzu hatırlatmak zorunda kaldım.

Sanki işaret almış gibi, Jessica içeri girdi, kapıda durdu ve bakakaldı. "Neden bu bir déjà vu gibi geliyor?" diye sordu gülerek.

Ben güldüm. "Karımın ayakları şişmiş. Ona artık bırakması gerektiğini ikna etmeye çalışıyorum."

Jessica dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Geçici işçi havuzundan ne kadar korkarsam da, Bane'e katılıyorum Magnolia. Son birkaç hafta yeterince zor geçti."

Karım Jessica'ya sanki onu incitmiş gibi baktı. Şüphesiz, Jessica'nın onun tarafını tutmasını ve Magnolia'nın yaratmaya çalıştığı "Ben bir kadını ve sesimi duyun" anına katılmasını bekliyordu.

"Peki. Yarın son günüm."

Tartışmak üzereydim, ama Jessica kaşlarını kaldırdı ve ben susdum. Sonra homurdandım. Bu, insanların konuşmasını durdurmak için kullandığım imza hareketimdi. Ne zaman çalmıştı bunu?

"Evrakları hazırlayacağım." Jessica bana bir dosya uzattı. "Bunların üzerine imzanız gerekiyor."

"Tabii." Kalkmaya başladım, ama Magnolia nefesini tuttu ve kolumu tuttu. "Bir dakika sürer," diye onu sakinleştirdim.

"Hayır," diye nefes nefese söyledi. "Bane, suyum geldi!"

Jessica paniklemiş gözlerime baktı. "Şoförünü ara," dedi sakın bir sesle. Telefonu aldım. "Darryl..."

"Beş dakikaya ön kapıda olurum," dedi, sesinden durumu iyi anlayarak.
"Çantası arkada."

"İyi." Her ihtimale karşı iki çanta hazırlamıştık.

Sonra eğilip karımı kucakladım. "Yürüyebilirim," diye itiraz etti, kolumu sıkıca tutarken. "Bane, geliyor," diye nefes nefese söyledi. "Çabuk."

Asansöre koştum, o konuşmaya devam ederken gülmemeye çalışıyordum.
"İmzalaman gereken belgeler!"

"Magnolia?" diye sordum, Jessica lobi düğmesine basarken.

"Ne?"

"Evrak işlerini bırak. Kovuldun." Başını
omzuma yasladı. "Tamam."

Oğluma baktım, kızarmış yüzü, tombul yanakları ve sıkıca yumruklarını sıkan elleri, hayatımda gördüğüm en güzel şeylerdi.

Harika karım dışında tabii.

Uykulu gözlerine baktım. "O mükemmel, anne."

Gülümsedi. "Bir isme ihtiyacı var." Oğlum huysuzlanmaya başladı ve karım iç geçirdi. "Ve annesine."

Onu annesinin yanına yatırdım ve yatağının yanına oturdum. "Hâlâ Jensen'ı seviyor musun?" "Evet."

"Jensen Daniel Bane."

"Oh," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla doldu. "Babam buna bayılırdı." "Ben bayıldım. Seni seviyorum. Nugget Jensen'ı seviyorum."

Gülerek yüzünü buruşturdu. "Kes şunu."

Parmak eklemlerimle yanağını okşadım. "Bugün inanılmazdın Magnolia Bane. Çok güçlü ve cesurdun."

"Sen çok sakindin, bu bana yardımcı oldu," diye alaycı bir şekilde mırıldandı. "Gerçekten, Bane."

Gülerek, kendimi berbat hissettiğimi söyledim. Doktor iki kez bana tıp diplomam olup olmadığını sordu ve yoksa kenara çekilmemi istedi. Ama kordonu kesmeme ve oğlumuzu annesine götürmeme izin verdi. Bu, sonsuza kadar unutmayacağım bir anıydı.

"İyi ki sen varsın."

Bana gülümsedi. "Senin biz varız." Onu öptüm. "Daha da iyi."

DÖRT YIL SONRA - BANE

"Daha yükseğe, baba!"

"Yeterince yüksek, Jensen," diye cevapladım. "Annen öyle söyledi."

"Ve babacığın kalbi bunu kaldıramaz," diye sessizce ekledim.

O, pek umursamadan bacaklarını pompaladı. Sonra kaydırağı işaret etti. "Orası!"

"Ellerini zincirlere koy, Jensen!"

Bana güldü.

Güldü.

Sonra atladı, kumun üzerine ayakları üzerinde düzgünce indi ve kaydırağa doğru yöneldi. Bana gülerek başını sallayan Magnolia'ya baktım. "O iyi, baba. Gel otur."

Onun yanına oturdum, eğilip yanağına öpücük kondurdum ve bebek arabasına baktım. Altı aylık kızımız Ciara, gül goncası gibi ağzına yumruğunu sıkıştırmış uyuyordu. Kahverengi saçları kafasında kıvrımlar oluşturuyordu ve koyu renkli gözleri annesine benziyordu.

Beni parmağında oynatıyordu. Ve karım da beni avucunun içinde tutuyordu.

İkisiyle de iyi geçiniyordum.

"Jens ne zaman *bu kadar... büyüdü?* Eskiden onu salıncaktan kaldırmam, merdivene çıkmasına yardım etmem gerekirdi." İnledim. "Şimdi ise maymun barlarında baş aşağı asılı duruyor. Kendi başına."

Magnolia sırtımı ovuşturdu. "Çok hızlı büyüyor. Biliyorum. Okula gitmek istiyor. Büyük bir çocuk olmak istiyor."

"Hazır değilim."

O güldü. "Asla hazır olmayacaksın." "En azından Ciara daha yavaş büyüyecek."

"Hayal kurma." Karım güldü, sonra iç geçirdi. "Belki bir sonraki."

Arkanıza yaslanıp kolumu onun omzuna attım. "Onu elde etmek üç yılımızı aldı. Bir sonraki geldiğinde o kadar yaşlı olmaya hazır olduğumdan emin değilim."

"Dokuz ay o kadar da uzun bir süre değil."

Onun sözlerinin anlamını kavramam biraz zaman aldı. Ona döndüm, ağzım açık kalmış bir şekilde. "Sen —gerçekten mi?"

Gülümsedi. "Evet."

Onu kucakladım, kollarıma sardım ve onu öptüm. "Maggie canım," diye fısıldadım. "Bu harika!"

O da gülerek bana sokuldu. Onu kucakladım, benim kucaklamama ihtiyacı olduğunu biliyordum. Yakınlığa. Duygusal anlarda hep öyleydi ve ben ona bunu veren kişi olmayı seviyordum. Bana döndüğünü bilmek beni çok mutlu ediyordu. Ona güven ve huzur veriyordum.

"Daha büyük bir eve ihtiyacımız var."

Gülerek, "Bizim evimiz büyük," dedi.

"Dört yatak odası var. Beşe

ihtiyacımız var."

"Ya da ofisinizi yatak odasına çevirip size alt kata bir ofis yapabiliriz." alt kata bir ofis yapabiliriz."

"Daha büyük bir ev alabiliriz."

"Ama ben evimizi seviyorum. Jensen henüz küçük bir çocukken birlikte seçmiştik. Burayı yuvamız yaptık. Komşularımızı, büyük ağaçları ve senin yaptığın bahçeleri seviyorum."

Gülerek, onun tatlı, duygusal dudaklarını öptüm. "Peki, arka bahçeye erkek kulübesi yapma fikrine ne dersin? Orada çalışabilirim."

O burun kıvrıldı. "Ve çocuklardan

kaçmak için." "Aklımdan geçti."

Beni dürttü. "Bunu telafi etmen gerekecek."

"Oh, bebeğim, yapacağım."

Jensen koşarak geldi. "Anne, acıktım."

Magnolia çantasını karıştırdı ve bana bir kap uzattı. "Babana yanına otur."

Onu bankın üzerine oturttum ve kutuyu açtım. O krakerleri munching yaparken, ben de onun için bir peynir dilimini açtım.

"Bu sabah gazeteyi gördün mü?" diye sordu Magnolia rahat bir tavırla.

Güle r e k oğlumun yüzündeki saçları kenara çektim. "Terry hakkında mı? Evet. Karma onu yakalayacaktı. Umarım hapiste çürür."

"Annen çok korkmuş olmalı."

Geriye yaslanıp bacağımı salladım. "Umurumda değil."

"Ya sana gelirlerse..." Ben dönüp onun bakışlarına karşılık verdiğimde sözünü yarım bıraktı.

"Asla. Sana öyle davrandıktan, evliliğimizi alay ettikten ve Jens'e hamileyken o etkinlikte sanki pislikmişiz gibi yanımızdan geçip gittikten sonra mı? Kesinlikle hayır."

"Tamam, sadece merak ettim."

"O asla değişmeyecek. Babam da öyle. İkişiyle de hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

"Sadece pişman olmanı istemiyorum..."

Elini tutup sözünü kestim. "Hiçbir şeyden pişman değilim. Bir ailem var. Bizim ailemiz. Hepiniz benim için dünyadaki her şeyden daha değerlisiniz. Onların bize, çocuklarımıza ya da sana dokunmasını istemiyorum. Hepiniz harikasınız, mükemmelsiniz ve benimsiniz. Onlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor çünkü ben de onlar için hiçbir şey ifade etmedim."

"Sen bizim için her şeydin."

Onu öptüm. Sonra tekrar. Üçüncü kez öptüm. Her seferinde daha uzun, daha sert. O benim her şeyimdi. Dünyanın merkezi. Yaşamımın nedeni. Gerçekten, gerçekten yaşamamın nedeni.

"Bence çocuklarımızın uykuya ihtiyacı var."

O mırıldandı ve dudaklarıma dokundu. "Uzun bir şekerleme."

"Ya da onları Rylee Teyze ve Sam Amca'ya bırakabiliriz. Onlara akşam yemeği sipariş ederim. Hayatıma getirdiğin bir başka mucizeyi kutlamak için zamanımı ayırışım."

O güldü. "Daha da iyi. Beni eve götür, Bay Bane." Onu tekrar öptüm. "Her zaman, Bayan Bane. Her zaman."

MY FAVORITE BOSS'u okuduğunuz için çok teşekkür ederim. İsterseniz, perakendecinizde yorumlarınızı bekliyorum.

My Favorite serisinin kahramanlarını yazarken, hepsinin ortak bir karakter özelliği var: kahramanı "yönetmeyi" biliyorlar. Magnolia'yı yazmak büyük bir zevkti. Onun geçmişi benim için kişisel bir hikaye. Yetişkin ebeveynlerine bakan tüm bakıcılara sevgiler.

Huysuz kahramanları seviyorsanız, Richard ve Katy VanRyan'ın hikayesi [The Contract](#) serisiyle başlıyor. Richard'da kibirli bir kahramanla tanışıyorsunuz, bu da düşüşü hikayesini çok daha tatlı hale getiriyor.

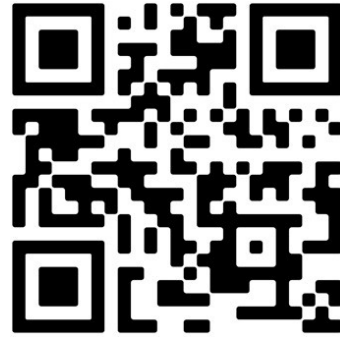
Romantik komedi en sevdiğiniz türse, [My Favorite Kidnapper](#) kitabındaki Dante ve Brianna karakterleri, bir sonraki okumanız için tavsiye edilen bağımsız bir kitap olacaktır. Bu hikaye, güzel İtalya ülkesinde geçmektedir.

Alex ve Magnolia'nın geleceğine bir kez daha göz atmak isterseniz, aşağıya tıklayarak onlarla biraz daha zaman geçirebilirsiniz - [Outtake - A Walk In The Park](#)

Bookfunnel'da mevcuttur: <https://BookHip.com/JSXXKVO>

Diğer okuyucularla tanışmaktan hoşlanıyor musunuz? Yakında yapılacak kitap sohbetleri ve hediye çekilişleri ile çok eğlenceli olacak! [Melanie Moreland'ın](#) Facebook sayfasındaki [Minions'a](#) göz atın.

Güncel haberler, indirimler, kitap duyuruları ve alıntıları (spam içermez) almak için [bültenime](#) abone olun. [Melanie Moreland'ın bültenine](#) kaydolmak için buraya tıklayın veya aşağıdaki QR kodunu kullanın:

Şimdi Kaydolmak İçin Tarayın

Web sitemi ziyaret edin

www.melaniemoreland.com Keyifli okumalar!

Melanie

Teşekkürler

Ekibime teşekkür ederim.

Beta okuyucular, duyarlılık okuyucular, editörler,
düzeltmenler, tasarımcılar — hepinize tek tek teşekkür
ederim.

Bu projeyi çok keyifli hale getirdiniz.

Lisa, notların beni çok güldürdü.

Gözlemlerin için ve senin için
minnettarım.

Karen, yıllar önce kim bilebilirdi ki... kaçır mıydın? Seni seviyorum!
George ve Atlee, yaptığınız her şey için teşekkürler. Karen'ın hayatını
kolaylaştırıyorsunuz, böylece o kadar huysuz olmuyor... bazen. Mucizeler
bekleyemeyiz...

LOL

Abby, sanatın benim sözlerime hayat veriyor. Yeteneğine hayranım.

Minion'larıma, Edebiyat Çeteme, destek ekibime...

Tüm çabalarınız ve desteğiniz için teşekkür ederim. Hepsinize minnettarım ve
sizi seviyorum. Tüm blog yazarları ve kitap severler — tutkunuzu
paylaştığınız için teşekkür ederim.

Ve her zamanki gibi Matthew — sırf senin için.

Seni en çok seviyorum.

Yazar Hakkında

NYT/WSJ/USAT uluslararası en çok satan yazar Melanie Moreland, otuz yılı aşkın süredir sevgili eşi ve kurtarılmış kedileri Amber ile Ontario'nun sakin bir bölgesinde mutlu ve huzurlu bir hayat sürüyor. Onun için arkadaşları ve ailesi her şeyden daha önemli ve onlarla geçirdiği her anı çok değerli.

Kahveye ciddi bir şekilde bağımlı olan ve bilgisayar ve teknik konularla ilgili her şeye büyük zorluk çeken Moreland, pişirmeyi, yemek yapmayı ve insanların denemesi için yeni tarifler denemeyi seviyor. Akşam yemeği partileri düzenlemeyi ve yurt içinde ve yurt dışında seyahat etmeyi seviyor, ancak eve dönmenin her seyahatin en iyi kısmı olduğunu düşünüyor.

Melanie hikayeleri sever, özellikle de iyi bir şarap eşliğinde, ve paraşütle atlama (bir toz zerresinin üzerinde serbest düşüş), ekstrem snowboard (merdivenlerden düşme) ve kendi helikopterini uçurma (kendi ayaklarına takılma) gibi aktivitelerden hoşlanır. Mutlu sonların, hatta engibeli olanların bile, hikayeyi nasıl anlattığına bağlı olduğunu öğrenmiştir.

Melanie, Bookcase Literary Agency'den Flavia Viotti tarafından temsil edilmektedir. İkincil haklar veya çeviri hakları ile ilgili sorularınız için lütfen flavia@bookcaseagency.com adresinden kendisiyle iletişime geçin.

Moreland Books'tan da temin edilebilir

M. Moreland Insta-Spark

Koleksiyonu altında yayınlanan

kitaplar

[Her Şey Bir Öpücükle](#)

[Başladı Noel Şekeri](#)

[Anında Bağlantı](#)

[Beklenmedik Hediye Aşk](#)

[Hasadı](#)

[Beklenmedik Bir Şans](#)

[Maggie'yi Takip Etmek](#)

[Dilek Listesi](#)

Melanie Moreland adıyla yayınlanan eserler

Sözleşme Serisi

[Sözleşme \(Sözleşme #1\)](#)

[Bebek Maddesi \(Sözleşme Novella\)](#)

[Değişiklik \(Sözleşme #3\)](#)

[Ek \(Sözleşme #4\)](#)

Vested Interest Serisi

[BAM - Başlangıç \(Ön Bölüm\)](#)

[Bentley \(Vested Interest #1\) Aiden](#)

[\(Vested Interest #2\) Maddox](#)

[\(Vested Interest #3\) Reid \(Vested](#)

[Interest #4\)](#)

Van (Vested Interest #5) Halton

(Vested Interest #6) Sandy

(Vested Interest #7)

Vested Interest/ABC Crossover

Mutlu Bir Vested Düğünü

ABC Corp Serisi

Kurtarıcım Grace (Vested Interest: ABC Corp #1)

Ronan'ın Kalbini Bulmak (Vested Interest: ABC Corp #2)

Liam'ın Sevgisi (Vested Interest: ABC Corp #3)

Age of Ava (Vested Interest: ABC Corp #4)

Sunshine & Sammy (Vested Interest: ABC Corp #5)

Mila ile Senaryosuz (Vested Interest: ABC Corp #6)

Gizli Adaletin Adamları

Patron

İkinci Komutan

Komutan Gözcü

Uzman

Şelalenin

Adamları

Aldo Roman

En Sevdiğim

En Sevdiğim Kaçıran En

Sevdiğim Patron

Reynolds Restorasyonları

Maksimum Hıza Çıkmak

Hız Sınırını Aşmak Vites

Değiştirmek

Radarın Altında

Tam Gaz

Tek Başına

Fırtınaya

Doğru

Yaraların Altında

Çitin Ötesinde

Senin İmajın

Değişen Roller

Bizim Yazımız

Sonsuza Kadar Mutlu Koleksiyon

Kalbin Telleri

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

